COLECȚIA ROMANTIC

Roberta Michels

311

FERIȚI-VĂ DE NECUNOSCUȚI

editura alcris

Roberta Michels
FERIŢI-VĂ DE NECUNOSCUŢI

Traducere de
SERGHEI MANIU

Ca unică fiică a unui mare magnat, Samantha Jones era obişnuită ca oamenii s-o folosească numai ca pe o mijlocitoare pentru a ajunge să-i cunoască tatăl – şi, prin urmare, privea cu suspiciune tot sexul opus, iar Chris Andrews nu era decât încă un bărbat adăugat într-un lung şir. Dar bănuielile nu-i erau împărtăşite şi de tatăl ei, care părea să-l încurajeze pe Chris cu hotărâre. Astfel a ajuns Samantha să locuiască în casa lui Chris, la kilometri întregi distanţă de cea mai apropiată aşezare omenească. Dar de ce dorea ea cu atâta disperare să plece? Chiar se temea de Chris – sau mai avea şi vreun alt motiv?

Capitolul 1

Degetele Samanthei băteau neîntrerupt pe tastele maşinii de scris. O încreţitură concentrată a frunţii îi îmbina sprâncenele negre, iar gura îi stătea strânsă într-o linie hotărâtă. Oricâte eforturi ar fi făcut, maşina de scris mecanică nu-i permitea să scrie cu viteză. Parcă ar fi bătut cu un singur deget. Apăsă prea slab, cu degetul mic, tasta literei „a”, iar cuvântul „Yale” deveni „Yle”.

Oftând nervoasă, Samantha luă radiera, roasă aproape până la cotor de atâta folosinţă. Prin minte îi trecu nostalgic imaginea elegantei sale maşini de scris electrice, de acasă. Numai de şi-ar fi putut-o aduce la serviciu, îşi spuse, dar imediat alungă gândul. Un model atât de scump ar fi provocat prea multe bănuieli şi semne de întrebare.

Radiera găuri hârtia, ştergând de-a binelea greşeala.

— Lua-te-ar dracu’! mormăi exasperată Samantha şi smulse coala din car.

— Probleme?

Întrebarea era binevoitor-ironică.

Samantha îi aruncă feţei brunete o privire cu care s-o pună la punct.

— Nu spun că nu mi-ar strica puţină dexteritate manuală. De ce nu-mi împrumuţi puţină de la tine, Beth? Ştiu că-ţi poţi permite.

În răspunsul ei răstit de simţea o undă de invidie. În toată redacţia, nu era nicio maşină pe care Beth să n-o poată acţiona eficient şi iute ca fulgerul. Nu conta dacă era o maşină de scris mecanică sau electrică, un copiator sau un telex din camera de telecomunicaţii alăturată.

— Biata Sammi, râse Beth. De ce nu încerci vechea metodă cu un singur deget, caut-şi-bat? Domnul Lindsay a folosit-o ani de zile, adăugă ea, referindu-se la şeful amândurora, patronul şi redactorul şef al ziarului.

— Ai în faţă o reporteră care va ajunge dactilografă de mare viteză – chiar dacă mai întâi am să fac o criză de nervi, se strâmbă Samantha, cu simţul umorului revenit, deşi cam acru.

— La ce lucrezi? o întrebă Beth, ignorându-i comentariul, cu excepţia unul zâmbet vag compătimitor care-i apăru pe buze. Nu sunt ocupată. Eventual, ţi-aş putea scrie eu materialul.

— Nu, mulţumesc, clătină Samantha cu tărie din cap, făcând ca părul des şi bogat, castaniu-închis, să i se unduiască în jurul umerilor. E petru rubrica „De la lume adunate”. O plictiseală aşa de cumplită, că ai adormi înainte de-a ajunge la jumătate. Ce-aş mai vrea ca Har… domnul Lindsay să-mi dea voie să-i mai adaug puţină sare şi piper, adăugă ea, având grijă să se corecteze, când fusese cât pe ce să-l pomenească pe şeful lor cu numele de botez.

Beth îşi încreţi nasul.

— Nici toată sarea şi piperul din lume n-ar putea salva rubrica aia insipidă. „Fiica doamnei Carmichael, Susan, a venit în weekend acasă”, „Domnul şi doamna Donald Bradshaw au primit musafiri din afara statului”, maimuţări ea sarcastică genul de subiecte care apăreau în rubrică.

— Ar fi uşor, afirmă Samantha, dacă mi s-ar permite să-mi bag puţin nasul pe ici, pe colo. Uite, de pildă,

articolul ăsta despre Frank Howard, mult stimatul nostru avocat şi absolvent la Yale, la care a venit în weekend un fost coleg de clasă. Întâmplător, acest fost coleg a solicitat postul de administrator al şcolii districtuale, iar Frank Howard, la fel de întâmplător, e preşedintele comisiei şcolare. Ei, dacă nici asta nu pute a manevră politică şi cârdăşie, atunci nu ştiu ce să mai zic.

— Nu zău? şopti Beth, făcând ochii mari la auzul interesantei bârfe. Dar postul încă nu i s-a oferit nimănui?

— Încă nu, confirmă sec Samantha. Dar mă îndoiesc că îl va obţine altcineva decât prietenul şi colegul de studii al preşedintelui nostru.

— Şeful ştie?

— Da.

Introduse o coală nouă în maşină, îndreptându-şi expresia nemulţumită asupra însemnărilor.

— Şi mi-a amintit că nu publică asemenea comentarii.

Harry Lindsay nu spusese numai atât. Samantha îi ascultase predica de douăzeci de minute cu privire la diplomaţia necesară pentru a edita un mic ziar de provincie. Îi atrăsese atenţia că oricare dintre subiectele inocente ale rubricii putea fi transformat într-o bârfă savuroasă, fapt de care Samantha era pe deplin conştientă, folosind supoziţii şi informaţii de conjunctură.

De asemenea, subliniase insistent că aceleaşi persoane cărora le plăcea să-şi vadă numele tipărite în nevinovata rubrică erau în general oamenii de afaceri ai comunităţii. Unii şi aceiaşi oameni de afaceri pe care se baza redacţia pentru a publica reclame în ziar, obţinând

fondurile pentru publicarea acestuia. Iar un bun redactor şef nu-şi ofensa clienţii numai pentru a-i creşte tirajul, decât dacă avea justificări concludente. Sforăriile politice nu intrau în această categorie, decât dacă erau la mijloc fraude sau intenţii infracţionale.

Era o declaraţie pe care Samantha n-o putea ataca, de teamă să nu aibă un efect de bumerang. Tatăl ei trăgea destule sfori. Influenţa lui considerabilă era aceea care-i obţinuse slujba la Harry Lindsay, pe timpul verii. Dorise să înveţe datele de bază ale muncii de reporter la ziar, şi unde ar fi putut-o face mai bine decât în redacţia unui mic periodic de provincie? Cu ajutorul acestei experienţe şi al diplomei de ziaristă pe care urma s-o obţină la sfârşitul următorului an de colegiu, Samantha era convinsă că putea obţine un post la o publicaţie importantă. Ambiţia ei era aceea de a deveni una dintre cele mai bune reportere de investigaţii.

Dar, oftă ea, trebuia să recunoască, în modul cel mai realist, înţelepciunea atitudinii lui Harry. Pentru moment, nu avea altă soluţie decât să-şi stăpânească imboldul instinctiv de a scormoni sub suprafaţa oricărei situaţii apărute. Îşi putea da frâu liber curiozităţii sale înnăscute mai târziu, după ce îşi realiza ambiţia.

Nu era un obiectiv despre care să vorbească prea mult. Puţini cunoscuţi de-ai ei îi înţelegeau dorinţa. Majoritatea colegelor de clasă şi chiar a celor de la ziar, ca Beth de exemplu, considerau că munca avea o importanţă secundară. Principala lor ambiţie era aceea de a-şi găsi, cu puţin noroc, un bărbat cu care să se mărite. Mai existau una sau două la fel de devotate ca Samantha formării unei

cariere, dar şi ele plănuiau să şi-o împartă cu un bărbat, în viitor.

La douăzeci şi doi de ani, Samanthei îi mai rămăseseră puţine iluzii în privinţa bărbaţilor, cel puţin în ceea ce privea viaţa ei personală. Nu-i ura, nici măcar nu-i antipatiza. Pur şi simplu accepta ideea că în viaţa ei nu putea să existe niciodată „un „bărbat.

Nu se putea spune că ar fi avut o înfăţişare respingătoare – ba chiar dimpotrivă. Trăsăturile ei armonioase, mereu curate şi bine întreţinute, erau plăcute la vedere. Se observa chiar şi o sugestie de senzualitate în arcuirea buzelor. Ochii căprui, de aceeaşi nuanţă închisă şi intensă ca a părului, scânteiau adesea cu animaţie şi poftă de viaţă. În expresia lor se citea o francheţe neîndoielnic proaspătă şi atrăgătoare. Acei ochi n-ar fi ştiut cum să devină sfioşi şi să flirteze. Ocazional, în adâncurile lor cafenii şi calde apărea un licăr de şiretenie, moştenire de la tatăl ei şi calitate pe care Samantha intenţiona să şi-o folosească în cariera aleasă.

Adevărul era că reprezenta idealul de soră a oricărui bărbat. Primise de atâtea ori acest compliment umilitor, încât nici n-o mai ustura. Ar fi putut învinge obstacolul, dacă întâlnea bărbatul potrivit. Dar Samantha se îndoia că trăia pe lumea asta vreun bărbat care să-i poată birui cea mai mare împotrivire.

Întâmplările din timpul verii îi atrăseseră atenţia asupra acestui lucru. Fiind o persoană de sex feminin nou apărută într-un oraş mic, Samantha atrăgea atenţia multor bărbaţi. În cea mai mare parte, această atenţie era dizolvată de atitudinea ei fraternă. La un dans, auzise cum

partenerul ei era tachinat că, la despărţire, urma să aibă senzaţia că-şi săruta propria soră. De-atunci, n-o mai invitase niciun bărbat.

Despre puţinii, foarte puţinii bărbaţi are continuau să-i dea atenţie, Samantha ştia că aveau s-o ia la sănătoasa în clipa când aflau că era fiica lui Reuben Gentry. Samantha descoperise încă de la o vârstă foarte fragedă că orgoliul masculin era mult prea fragil. Aproape niciun bărbat n-ar fi fost dispus să se însoare cu o femeie al cărei tată urma să-i ţină în umbră toată viaţa. Decât dacă voia să aibă parte de avuţia şi puterea pe care le stăpânea acesta, iar Samantha nici n-ar fi vrut s-audă de un asemenea bărbat. Graţie perspicacităţii acute pe care o moştenise de la tatăl ei, de obicei depista acest gen de cum îl întâlnea, şi îl ocolea pe departe.

Un timp, Samantha crezuse că, dacă reuşea să găsească un bărbat la fel de puternic şi bogat ca tatăl ei, n-ar mai fi avut de ce să-şi facă griji că era fiica lui Reuben Gentry. Fusese chiar şi logodită cu un asemenea bărbat, la vârsta de optsprezece ani, dar logodna nu durase decât o lună. Descoperise două lucruri. Primul, că banii atrag întotdeauna alţi bani, iar logodnicul ei consideră căsătoria mai degrabă o alianţă de afaceri cu Reuben. Şi al doilea, că nu-l iubea.

Desfacerea logodnei pusese de asemenea capăt oricăror planuri de a avea un bărbat în viaţa ei – cel puţin, unul constant. În timp, probabil că urma să aibă legături cu unii bărbaţi. Era o femeie cu sânge fierbinte şi necesităţi fizice. Era posibil chiar şi să se îndrăgostească de cineva, dar nu pentru mult timp – de acest lucru,

Samantha era sigură. Detesta termenii ca „fată mare” şi „domnişoară bătrână”. Prefera să se considere o celibatară convinsă. În aceste vremuri liberale, nu era nimic ruşinos în a nu fi măritată.

Reuben Gentry înţelesese întotdeauna, în tăcere, povara pe care o purta pe umeri fiica lui. Nu comentase decât o singură dată, şi anume, după desfacerea logodnei, când Samantha îi explicase de ce o făcuse. Reuben îi sugerase că ar fi fost mai bine, poate, să prefere anonimatul, făcând aluzie că nu s-ar fi supărat dacă îşi schimba numele.

Samantha refuzase categoric, declarând: „Nu mi-e ruşine cu cea care sunt!”

În obraji îi apărură două gropiţe vagi, când îşi ascunse un zâmbet. Nu-şi ascunsese identitatea decât pe timpul acestei veri, dorind să lucreze la micul ziar fără obişnuita notorietate care o urmărea peste tot. Zâmbetul continuă să-i joace pe la colţurile gurii. Cu doar câteva minute în urmă, dorise să condimenteze articolul cu un pic de bârfă. Şi când colo, ea reprezenta cel mai senzaţional subiect din tot oraşul. Cum s-ar mai fi pus cu toţii să facă sluj, dacă descopereau că neînsemnata Samantha Jones era în realitate *însăşi* Samantha Gentry!

— De ce zâmbeşti? vru să ştie Beth.

Samantha îşi lăsă gura să se arcuiască într-un surâs vizibil.

— Îmi imaginam doar reacţiile cititorilor dacă aş publica efectiv adevărul, replică ea, fără să explice la ce anume de referea.

Beth ridică din umeri, fără a găsi ideea nici pe

departe la fel de amuzantă cum i se părea Samanthei. Continuă să răsfoiască revista de pe birou, şi se opri din întorsul paginilor când îi captă interesul un anumit articol.

— Uite horoscopul meu pe luna asta, spuse ea cu voce tare şi începu să citească. „Luna iunie va fi calmă, cu multă căldură şi voie bună. Weekendurile vor aduce excursii plăcute, dar nu foarte departe de casă. Prietenii cei mai apropiaţi vă vor face bucurii”. Despre nunţi nu scrie nimic, oftă ea, aruncând apoi o privire şi peste restul paginii. Uite-l şi pe-al tău, Sammi. Vrei să ţi-l citesc?

— Nu mă interesează, ridică din umeri Samantha.

Nu avea nicio încredere în horoscoape. Întotdeauna le găsise învăluite în cuvinte pe care orice cititor le putea interpreta în modul dorit de el.

Lipsa ei de entuziasm n-o descurajă pe Beth.

— „Iunie va fi o lună nesigură. Feriţi-vă de necunoscuţii care intră în viaţa dumneavoastră. S-ar putea să nu fie ceea ce par a fi. Verificaţi faptele, înainte de a vă încrede în intuiţie. Nu e recomandabil să călătoriţi”.

— Aşteaptă numai să i-o spun şefului, râse Samantha. În sfârşit l-am convins să-mi permită să scriu un articol de fond despre cucoana aia care-şi sărbătoreşte împlinirea a o sută de ani, în oraşul vecin, iar acum va trebui să-i spun că nu-l mai pot face, fiindcă în horoscopul meu zice că nu se recomandă să călătoresc.

— O să se-nfurie, îi dădu dreptate Beth, cu seriozitate.

— Hai, pe bune, doar nu crezi cu-adevărat toată apa asta de ploaie? declară Samantha, clătinând din cap neîncrezătoare. Glumise, dar Beth păruse s-o ia în serios.

Colega ei îşi ţinea bărbia înclinată într-o atitudine defensivă.

— Prognozele astea sunt foarte exacte.

— Depinde cât de mult citeşti printre rânduri, murmură Samantha, destul de surprinsă că o femeie atât de practică şi eficientă ca Beth putea avea superstiţia previziunilor astrologice. Majoritatea acestora se adevereau la fel de haotic ca răvaşele din plăcinte.

Dar nu avea de gând să se lase atrasă în niciun fel de discuţie despre realităţile sau fanteziile astrologiei. Expediind subiectul cu o clătinare din cap, Samantha reveni asupra colii din maşina de scris şi începu din nou să lovească în taste. Beth nu mai spuse nimic, cam jignită de atitudinea vădit sceptică a Samanthei faţă de un lucru care pentru ea era cel puţin pe jumătate, dacă nu în întregime, literă de evanghelie.

Când termină de scris articolul, Samantha îl scoase din maşină şi începu să compare cu însemnările ortografia numelor. Uşa dinspre stradă se deschise, făcând-o să ridice instinctiv privirea. Necunoscutul înalt şi brunet care intră îi atrase atenţia.

Deşi locuia în orăşel de mai puţin de-o lună, intuiţia îi spuse cu certitudine Samanthei că omul nu era localnic. Purta haine lejere, un blazer verde închis şi pantaloni pensaţi, nimic bătător la ochi sau ostentativ de scump. Aerul său dezinvolt n-ar fi atras atenţia nimănui, dar Samantha nu-şi putu alunga totuşi sentimentul că ar fi prins de veste dacă era vreun asemenea om prin preajmă. Nu era genul pe care să-l treacă nimeni cu vederea.

Se îndreptă direct spre biroul lui Beth, care pe lângă

funcţia de şef de secţie a anunţurilor la mica publicitate o îndeplinea şi pe aceea de recepţioner. Dincolo de atitudinea lui relaxată, Samantha simţea o tensiune neobişnuită. Supleţea lină a mişcărilor sugera o condiţie fizică desăvârşită. Pe sub sacou, se ghicea că lăţimea umerilor, care se îngusta spre o talie zveltă, confirma acest lucru.

Necunoscutul se opri în faţa biroului.

— O caut pe Samantha…

În mintea Samanthei sună un semnal de alarmă.

— Eu sunt Samantha Jones, îl întrerupse ea grăbită.

Auzindu-i vocea limpede, omul se întoarse spre ea. Instinctul insista s-o prevină că fusese conştient de privirea ei care-l urmărea, încă de când intrase pe uşă. Se ridică de pe scaun, fără nicio ezitare în privirea ei deschisă, sub căutătura lui iscoditoare. Cu o încetineală la fel de înşelătoare, omul zâmbi şi se apropie de biroul ei.

— Fotografia de pe biroul tatălui dumneavoastră nu vă face cinste, domnişoară Jones.

Îi pronunţase numele fals cu o inflexiune uşor ciudată. Vorbea încet dar ferm, ca şi cum n-ar fi avut obiceiul de a ridica tonul. Firea autoritară se făcea simţită fără a fi nevoie să strige.

S-ar putea ca aceasta să fi fost prima indicaţie că venise s-o caute pe Samantha Gentry, nu pe Samantha Jones, reportera. Era o trăsătură pe care tatăl ei o căuta constant, la directorii şi asociaţii săi de afaceri. Referirea la fotografia de pe biroul lui Reuben Gentry părea să confirme legătura străinului cu tatăl ei.

Samantha nu-l recunoştea, dar acest lucru nu era

prea ciudat. Îi cunoştea pe foarte puţini dintre oamenii care lucrau cu şi pentru Reuben Gentry. În majoritate, nu erau decât nişte nume fără chip.

— Tatăl tău? răsună fără intonaţie vocea lui Beth, dinspre biroul ei. Parcă spuneai că tatăl tău a murit acum doi ani, Sammi?

O fracţiune de secundă, Samantha se simţi prinsă în capcana propriei sale minciuni.

— Da, aşa e, continuă ea cu minciuna, susţinând cu calm privirea necunoscutului, care-şi îngustase vag ochii. Dar se vede că acest domn l-a cunoscut.

— Într-adevăr.

Gura masculină armonios formată, cu linii de o duritate subtilă, se arcui uşor, când omul îi preluă din mers povestea.

Era clar că-i aducea un mesaj de la tatăl ei, unul imposibil de transmis în faţa lui Beth, care credea că tatăl Samanthei era mort. Samantha întinse mâna spre poşeta pusă lângă scaun.

— Beth, noi mergem în spate la o cafea, declară ea, fără a satisface curiozitatea care lucea în ochii feţei.

În colţul unei camere din fund se aflau o masă şi câteva scaune pliante. Într-un capăt al mesei stătea un filtru uriaş de cafea, înconjurat cu ceşti şi linguriţe de plastic, unele curate, altele folosite. Nu prea semăna cu saloanele elegante unde aveau loc întâlnirile lui Reuben Gentry, dar Samantha nici măcar nu încercă să-şi prezinte scuzele pentru petele de cerneală şi cafea de pe tăblia mesei. Merse spre cafetieră şi începu să umple una dintre ceştile de plastic curate.

— Îmi pare rău, dar nu vă cunosc.

Privirea îi săgetă scurt înapoi spre străin. Atenţia voalată cu care o observa acesta era aproape tangibilă.

— Presupun că Reuben v-a trimis, continuă ea.

Trecuseră ani de zile de când vorbise despre tatăl ei altfel decât spunându-i pe nume.

— Owen Bradley, secretarul şi…

Samantha se îndreptă de spate.

— Dumneata eşti Owen Bradley!

Declaraţia răsună înăbuşită de un râs neîncrezător. O sprânceană brunetă tresări în sus, întrebător. Samantha strânse imediat buzele, încercând să-şi stăpânească zâmbetul.

— Îmi pare rău, n-am vrut să râd. Numai că… în fine, nu arăţi deloc aşa cum mi l-am imaginat pe Vineri al lui Reuben.

Ochii ei căprui şi sinceri îl cutreierară din nou pe omul care se prezentase ca fiind Owen Bradley, secretarul şi, în general, asistentul la toate al tatălui ei. Imaginaţia ei plăsmuise un Owen Bradley oarecum efeminat – un om scund şi slab, poate, cu piele palidă şi ochelari groşi, eficient ca un computer ambulant.

Dar acest Owen Bradley, adevăratul Owen Bradley, părea să aparţină spaţiilor libere. Trăsăturile lui erau dăltuite aspru, ca din lemn de tec. Nu avea nimic efeminat. Virilitatea îi era cizelată pornind din unghiul solid al bărbiei, peste arcul uşor frânt al nasului, până la panta netedă a frunţii.

De aproape, Samantha îşi dădu seama că ochii nu-i erau căprui-închis, aşa cum i se păruse la început. Aveau o

culoare cenuşie închisă, ca fumul, cu aceeaşi capacitate obscură de a-şi ascunde gândurile. Nu avea nimic chipeş, dar totuşi Samantha simţea o anume forţă invizibilă tăindu-i respiraţia.

Întorcându-se din nou spre filtrul de cafea, puse încă o ceaşcă sub robinet.

— Vrei frişcă sau zahăr?

Răguşeala senzuală nelipsită din vocea ei era acum puţin mai pronunţată.

— Amară.

— Rişti s-o găseşti prea amară, îl preveni Samantha.

Îi dădu ceaşca, observându-i mâinile mari şi asprimea degetelor, care sugerau muncă fizică grea.

— Lui Harry aşa îi place. Întrucât el ajunge aici primul dimineaţa, aşa o prepară, fără să-i pese şi de preferinţele altora.

Adăugă două linguriţe de frişcă pudră în lichidul negru, aproape siropos, din propria ei ceaşcă.

— Nu mă deranjează.

Şi sorbi din cafeaua tare, fără nici cea mai mică strâmbătură.

Samantha îşi stăpâni un fior, cu gândul la tăria nediluată a cafelei pe care tocmai o înghiţise. În mod normal, şi ea prefera cafeaua amară, dar asta nici nu se mai putea numi cafea.

— Ia loc, îi indică ea un scaun pliant şubred.

Omul numit Owen Bradley alese un scaun instalat cu spătarul spre perete. Privirea lui scrută încăperea şi culoarul, fără prea mult interes. Samantha se îndoia că acelei contemplări scurte îi scăpase vreun detaliu.

— Am fost informat că v-aţi schimbat numele, domnişoară Jones, dar nu ştiam că v-aţi omorât şi tatăl, cu acelaşi prilej.

La prima vedere, părea o scuză pentru referirea neavenită la tatăl ei în faţa lui Beth, dar Samantha bănuia că era altceva la mijloc.

— Numai pentru vara asta.

Aşezându-se pe un scaun din faţa lui, îşi netezi absentă pliurile fustei de doc.

— Mi s-a părut mai simplu aşa, decât să prezint un trecut şi nişte activităţi fictive, atât pentru el cât şi pentru mine.

Nu era tocmai sigură de ce îi dădea explicaţii, decât pentru ca secretarul lui Reuben să nu creadă că îşi eliminase complet tatăl, fie şi doar în minte.

— De ce te-a trimis Reuben aici, în loc de a-mi transmite un mesaj prin Harry?

Harry Lindsay, redactorul şef, reprezentase până atunci veriga de legătură a Samanthei cu tatăl ei.

— A încercat, dar Harry a plecat ieri din oraş, aşa că tatăl dumneavoastră m-a trimis pe mine, de la New York.

— A, uitasem.

Cu întârziere, Samantha îşi aminti de plecarea neaşteptată din ajun a lui Harry de la birou, urmând să se întoarcă astăzi, dintr-un moment în altul. Îşi înclină capul într-o parte, cu ochii ei căprui şi candizi lucind de curiozitate. Nu se mira că tatăl ei nu încercase să ia legătura cu ea direct, dar se întreba de ce găsise de cuviinţă să-l trimită la ea tocmai pe Owen Bradley.

— E ceva urgent?

— Tatăl dumneavoastră a aranjat să aibă două săptămâni libere. Doreşte să le petreceţi cu el, o informă Bradley, cu glasul scăzut, fără nici cea mai vagă expresie pe trăsăturile sale cu osatură aspră. După cum el însuşi a spus, Reuben doreşte să petreceţi cu el o ultimă vacanţă, înainte de a vă deschide aripile, pentru a vă lua definitiv zborul din cuib.

Suna tipic pentru Reuben, îşi spuse Samantha, cu un oftat. Îşi trecu degetele prin părul des de lângă urechi, ezitând înainte de a răspunde.

Probabil că Owen Bradley simţise motivul ezitării, căci spuse:

— Vi se poate aranja un concediu fără plată. Oricum, Harry nu avea nevoie de încă un reporter cu program permanent în colectivul redacţional.

O secundă, nervii îi vibrară de indignare. Iniţial, Samantha crezuse că o acuza de a fi o fată de bani gata, răsfăţată şi năzuroasă, căreia tăticul îi găsise o sinecură. Dar fumul închis din privirea lui nu admitea nicio replică. Samantha îşi stăpâni furia crescândă, acordându-i lui Owen Bradley beneficiul îndoielii. Era posibil să nu facă mai mult decât s-o asigure că n-avea să-l lase pe Harry în pană de oameni.

— Mi-aş putea sacrifica o săptămână, consimţi ea, dorind să stea cu tatăl ei, dar în acelaşi timp fără să uite că vara era scurtă şi dorea să câştige cât mai multă experienţă posibil, lucrând la ziar. Unde va pleca? În Bermude? Pe St. Croix? În Hawaii? întrebă ea, înşirându-i locurile de vacanţă favorite.

— În Thousand Islands, sosi, calm, răspunsul.

— În Thousand Islands? repetă Samantha.

— Da, lângă Clayton, în nordul statului New York, lanţul de insule din largul mării, în dreptul râului St. Lawrence. A închiriat o vilă de vară, pe una dintre insule, îi explică el cu răbdare.

— Am auzit de ea.

I-ar fi fost aproape imposibil să nu audă, din moment că îşi petrecuse aproape toţi cei douăzeci şi doi de ani în Statul New York.

Zona aceea fusese cunoscută cândva ca terenul de joacă al milionarilor. Samantha bănuia că tatăl ei o evitase tocmai din acest motiv. Reuben Gentry nu se înhăita decât rareori cu aşa-zisa elită. Prefera să fie inclus în câte o întrunire datorită meritelor sale individuale, nu graţie contului din bancă. Acum, când regiunea devenise o simplă staţiune de vacanţă, bănuia că se hotărâse s-o investigheze.

— Vă deranjează ceva?

Owen Bradley o urmărise cum întorcea problema pe faţă şi pe dos, în minte, iar acum se interesa care era rezultatul.

— La alegerea lui? replică Samantha şi imediat făcu o mişcare negativă cu capul. Nu. Sunt doar surprinsă, dar ar fi trebuit să mă învăţ, până acum, să aştept aşa ceva din partea lui Reuben. Când trebuie să plec, pentru a mă întâlni cu el?

— Azi.

— Cum? rămase ea cu gura căscată.

— Ştiu că e cam pe nepusă-masă, îi dădu el dreptate, cu un uşor zâmbet. S-au amânat două întâlniri importante,

iar Reuben a profitat de ocazie, pentru a obţine puţin timp liber. Trebuie să vă duc cu maşina până acolo, cât mai curând.

Samantha oftă. O dată ce tatăl ei lua o hotărâre, nu pierdea niciodată timpul pentru a şi-o pune în aplicare, iar această vacanţă la libera inspiraţie nu făcea excepţie. Se gândi la hainele pe care trebuia să şi le împacheteze şi la rufele al căror spălat îl amânase pentru weekend, precum şi la toate echipamentele ei sportive, care stăteau agăţate în debaraua dormitorului din apartamentul tatălui ei.

— Nu trebuie să vă faceţi probleme cu împachetatul hainelor, spuse Owen Bradley, parcă citindu-i gândurile. Tatăl dumneavoastră se îndoia că aveţi aici îmbrăcămintea de care va fi nevoie, aşa că a trimis câte ceva azi-dimineaţă. Orice articole personale care au fost scăpate din vedere le veţi putea cumpăra când ajungem acolo.

— S-a gândit la toate, meditä Samantha, ridicând din umeri cu un gest de resemnare neputincioasă. Cred că mă aşteaptă deja.

— Ne vom întâlni cu el acolo, poimâine. Sâmbătă.

Samantha tocmai ridicase ceaşca de plastic cu cafea.

— „Vom”? întrebă ea, sorbind grăbită o înghiţitură; frişca nu alungase complet gustul prea amar. Va fi o vacanţă din acelea, jumătate afaceri, jumătate distracţii?

— Cam aşa ceva, confirmă Bradley, terminându-şi cafeaua.

Samantha făcu acelaşi lucru, dar fără a-şi putea ascunde o strâmbătură de dezgust. Ochii lui ca de cărbune se încreţiră la colţuri, într-un surâs înţelegător, dar nu comentă nimic. În timp ce se ridica de pe scaun, Samantha

nu putu să nu observe că blazerul verde închis nu i se potrivea prea bine pe pieptul bombat. Părea să fie mare păcat că un om cu fizicul lui musculos nu-şi putea permite să folosească serviciile croitorului care-l servea pe tatăl ei, dar Samantha ar fi fost prima care să recunoască faptul că în viaţă existau şi lucruri mult mai importante decât hainele.

— Avem de mers cam şase ore cu maşina până la Clayton. Dacă plecăm acum, putem ajunge înainte de a se întuneca, afirmă Owen Bradley.

— N-am putea aştepta până se întoarce Harry? se încruntă ea. Aş dori să-i explic…

— Am aici o scrisoare pentru el, scoase Bradley un plic alb simplu din buzunarul de la piept al sacoului. I-l voi lăsa în birou, în timp ce vă aranjaţi înainte de plecare.

Nu-i mai rămăsese de făcut nicio obiecţie. Dând din cap a consimţire, Samantha se ridică. După ce intrară în coridorul care ducea la birourile din faţă, îi arătă cabinetul personal al lui Harry Lindsay şi-şi continuă drumul până la biroul ei, în vreme ce Owen Bradley se oprea să lase scrisoarea. Beth veni imediat spre ea.

— Cine e? întrebă, curioasă.

— Un prieten de familie, răspunse Samantha, în timp ce-şi acoperea maşina de scris cu husa şi începea să-şi facă repede ordine pe birou.

— Nu-l cunoşteai dinainte?

— Nu tocmai. Auzisem despre el.

Îi dădu colegei sale articolul pe care tocmai îl terminase înainte de sosirea lui Owen Bradley. Dă-i-l pe-ăsta domnului Lindsay, când vine. A interveni o urgenţă de

familie şi trebuie să plec.

— Cu el? făcu Beth ochii mari. Eşti sigură că nu e niciun pericol? Mie mi se pare cam periculos.

— Mie mi se pare cam Bărbat, zâmbi Samantha, atribuind o majusculă, în sinea ei, cuvântului „bărbat”.

— Eşti convinsă că ştii cine e? insistă Beth, în şoaptă. Nu i-ai cerut niciun act de identitate? Aminteşte-ţi ce scria în horoscopul tău: feriţi-vă de necunoscuţi.

— Hai, fii serioasă! râse de-a binelea Samantha. Cum putea lua Beth în serios acele aiureli?

— Nu e decât o coincidenţă, cred, că horoscopul te prevenea de apariţia unor străini luna asta, şi chiar azi a intrat pe uşă un necunoscut despre care crezi că ai auzit, declară Beth, pe un ton jignit.

— Asta e şi nimic mai mult.

Clătinând din cap la adresa expresiei neîncrezătoare de pe faţa colegei sale, Samantha se întoarse, pentru a privi drept spre Owen Bradley, care stătea tăcut în uşa holului.

Când zâmbi, dinţii îi străfulgerară albi, strălucitori.

— Gata?

— Da, dădu din cap Samantha, trăgând concluzia că singurul lucru periculos din partea lui era haosul pe care i-l putea provoca în simţuri. Zâmbetul acela îi accelerase bătăile inimii, iar farmecul lui nu-i fusese adresat decât vreo câteva secunde. Mare păcat, că lucra pentru tatăl ei. N-avea să se poată alege nimic din atracţia crescândă pe care o simţea.

„Bucură-te cât durează”, îşi spuse Samantha. Probabil că n-avea să cunoască altă viaţă sentimentală

decât o serie de interludii plăcute. N-avea niciun rost să se intimideze în faţa primului bărbat cu posibilităţi de a fi interesant care-i ieşea în cale, numai fiindcă atracţia dintre ei era condamnată la moarte.

De ce n-ar fi profitat de faptul că i-ar fi fost dificil s-o refuze pe fiica patronului? Mai ales când patronul era Reuben Gentry. Samantha, însă, zâmbi în sinea ei, ştiind că n-ar fi profitat niciodată de acest lucru, oricât de atrăgător găsea un bărbat.

Capitolul 2

Stâlpii de telegraf goneau pe-alături atât de repede, încât păreau apropiaţi ca şipcile unui gard. Mâna Samanthei se strânse instinctiv pe braţul portierei, în timp ce se apropiau de o curbă a şoselei. Forţa centrifugă o împinse în uşă, dar maşina parcurse lin curba, înscriindu-se pe o nouă linie dreaptă.

— Ne urmăreşte cineva, sau întotdeauna conduci atât de repede? murmură ea, mai în glumă, mai în serios.

— Scuze.

Privirea lui Owen Bradley săgetă absentă în direcţia ei, aproape ca şi cum ar fi uitat că stătea în dreapta lui. În ultimele două ore, Samantha aproape se convinsese că aşa era. Piciorul lui slăbi apăsarea pe pedala acceleraţiei, iar puternica maşină încetini până la o viteză apropiată de limita legală.

— N-am vrut să te sperii, conducând atât de repede, se scuză Bradley.

— În mod normal, nu mă deranjează, când sunt pe o autostradă interstatală împărţită în benzi de circulaţie, dar pe şoselele astea secundare, cu toate curbele şi intersecţiile lor…

Lăsă fraza neterminată.

Nu că i-ar fi pus la îndoială talentul de şofer. Era ireproşabil. Nu se îndoia că stăpânea clipă de clipă maşina sport. Dar se temea să nu întâlnească cine ştie ce idioţi cu permis de conducere.

— Într-adevăr, dar pe şoselele secundare se pot admira peisaje mult mai pitoreşti, replică el.

Privind pe fereastră, spre colinele unduitoare presărate cu pâlcuri de copaci şi ferme pastorale, Samantha îi dădu în sinea ei dreptate: priveliştile erau superbe, mai ales acum, când nu se mai vedeau ca prin ceaţă, din cauza vitezei. Se mută într-o poziţie mai confortabilă, iar ochii cenuşii ai lui Bradley o priviră din nou, scurt.

— Ai obosit? se interesă el.

— Am amorţit doar, recunoscu ea, cu un zâmbet care voia să spună că era de aşteptat, după patru ore pe drum. Se opriseră o dată, pentru alimentare, prilej cu care îşi dezmorţise picioarele, dar de-atunci trecuseră două ore.

— În oraşul următor e un restaurant bun, îi spuse el. Ne vom opri acolo, ca să mâncăm.

Se lăsă din nou tăcerea, dar Samantha recunoscu că nu era chiar atât de rău. Ba chiar, era destul de plăcut. Deşi i-ar fi plăcut să afle ceva mai multe despre Owen Bradley, acum când îl cunoscuse. La începutul călătoriei răspunsese destul de binevoitor la întrebările ei pe teme generale, dar nu-i oferise din proprie iniţiativă nicio informaţie pe care Samantha să n-o fi cunoscut deja de la tatăl ei.

Evita să vorbească despre sine însuşi, iar conversaţia se abătuse spre generalităţi, pentru ca în cele din urmă să se lase tăcerea. Cu toate că Samantha ştia multe lucruri despre Owen Bradley, omul rămânea, din multe puncte de vedere, o enigmă.

Graţia lui felină sugera că îl preocupau nu numai activităţile intelectuale, ci şi cele fizice. Samanthei îi era greu să şi-l imagineze petrecând în birouri şi săli de

şedinţe atâtea ore câte presupunea funcţia în subordinea tatălui ei. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi era necăsătorit – condiţie obligatorie pentru tatăl ei, care dorea să aibă la dispoziţie un om liber, fără obligaţii familiale.

Dar nu fusese oare căsătorit niciodată? Masculinitatea lui vădită atrăgea cu siguranţă o mulţime de femei; Samantha îi simţea atracţia. Era cumva divorţat, sau văduv? Sau un celibatar convins, la fel ca ea? Avea să afle răspunsurile, în cele din urmă. Nu degeaba încerca ea să devină reporteră. La o adică, putea afla toate detaliile de la tatăl ei, sâmbătă, când aveau să se întâlnească.

Peste trei sferturi de oră, stăteau la masă în restaurant, sătui, bându-şi cafeaua. Owen îi pusese câteva întrebări despre munca ei la ziar, iar Samantha îi răspunsese.

— Cafeaua asta reprezintă un progres categoric faţă de cea a lui Harry, adăugă ea, după ce-i vorbise despre redacţie.

Cu un zâmbet, ridică privirea dinspre ceaşcă spre faţa lui. Nu se uita la ea, ci urmărea diversele activităţi ale persoanelor din restaurant. De la masa lor din colţ, avea vedere nelimitată şi profitase de acest lucru de când se aşezaseră, privind-o doar ocazional pe Samantha.

Lipsa lui de atenţie o irita. Era fiica patronului şi s-ar fi putut măcar preface că se ocupa de ea. Samantha înclină capul într-o parte, cu părul castaniu căzându-i în jurul umerilor.

— Te plictisesc? îl întrebă, cu o candoare sinceră.

Întoarse capul spre ea, cu fruntea lată deasupra

căreia avea pieptănat pe spate părul des, de un şaten aproape negru, învrednicind-o cu paravanul de fum indescifrabil al ochilor. Gura bine conturată era arcuită uşor, ca o sugestie de duritate în linia altminteri senzuală a buzelor lui masculine.

— Câtuşi de puţin, o asigură Owen Bradley, cu glasul acela scăzut al cărui volum nu părea să se schimbe niciodată.

Acum, când începuse, Samantha n-avea de gând să se mai întoarcă din drum.

— Nu eram sigură că ai fost atent la ce spuneam, comentă ea, sinceră.

— Nu-i adevărat. Îmi vorbeai despre un articol de fond pe care urma să-l scrii despre o doamnă bătrână numită Jane Bates, care îşi sărbătoreşte cea de-a o suta aniversare, şi despre ideea ta unică de a-i cere să discute cum s-au schimbat atitudinile femeilor de-a lungul anilor şi în ce mod a afectat-o acest lucru, dacă a fost cazul, rezumă Owen Bradley, foarte concis, tot ceea ce-i spusese.

— Îmi însuşesc critica, se scuză ironică Samantha. Aveam impresia că te gândeai la altceva.

— N-am uitat niciun moment că stăteai lângă mine, o privi el fix, tulburător, câteva secunde.

Samantha nu era sigură cum să ia aceste cuvinte – dacă însemnau că ar fi preferat să uite de ea, sau dacă îi făcuse o impresie prea puternică pentru a fi în stare de aşa ceva. Avea sentimentul neplăcut că o privea cu condescendenţă.

— Ai cumva o soră? îl întrebă în cele din urmă, pregătindu-se pentru cunoscutele cuvinte usturătoare. Îşi

pierduse imunitatea faţă de el.

Ochii lui licăriră un moment, amuzaţi.

— Nu. Dar, dacă aş avea, probabil că ar semăna cu mine, nu cu tine.

Samantha clipi din ochi. Owen îşi împinse scaunul de la masă şi se ridică.

— Apune soarele. E timpul să pornim mai departe.

Din nou în maşină, Samantha nu mai făcu nicio încercare de a-şi ţine în frâu curiozitatea. Întorcându-se pe jumătate în scaun, îi studie o secundă, îngândurată, profilul aspru.

— De ce-ai spus asta? îl întrebă.

— Ce anume?

Lumina farurilor străpungea penumbra asfinţitului. Privirea lui nu se abătea niciun moment dinspre drum.

— Că n-aş arăta ca sora ta, dacă ai avea una, răspunse simplu Samantha.

— Pentru că e adevărat. Dar de fapt nu asta voiai să ştii, aşa e?

Privi în oglinda retrovizoare, înainte de a trece pe banda alăturată pentru a depăşi maşina din faţa lor.

— Nimănui dintre cei care au colaborat îndeaproape cu Reuben n-au putut să le scape comentariile despre el şi fiica lui.

— Deci, ai auzit că sunt descrisă ca fiind atrăgătoare în stilul unei surori, conchise ea.

— Am cunoscut mulţi bărbaţi, şi niciunul dintre ei nu avea o soră care să semene cu tine.

Licărul batjocoritor din ochii lui îi susţinu o clipă privirea.

Glasul lui calm o tachina, iar Samantha râse uşor. O clădură plăcută îi pătrunsese membrele. Mulţumirea pe care o simţea nu avea nimic de-a face cu potolirea foamei, nici cu curentul răcoritor al aerului de-afară care intra pe fereastră. Se relaxă şi privi spre prima stea a serii care licărea pe cerul tot mai vineţiu.

Stelele spuzeau întreaga boltă, când ajunseră în sfârşit să străbată străzile liniştite ale oraşului Clayton, New York. Fără ezitare, Owen Bradley traversă localitatea, oprindu-se numai când ajunse la un debarcader de pe malul râului.

Acolo nu era amarată nicio ambarcaţiune, ceea ce o făcu pe Samantha să presupună că era un ponton pentru îmbarcarea sau debarcarea din navele de pasageri. Când Owen îşi luă servieta de pe canapeaua din spate şi coborî din maşină, îi urmă exemplul.

Întunericul nopţii înnegrise râul, valurile unduitoare reflectând razele argintii ale unei semilune, cu un efect de dantelă pe satin negru. Orizontul se distingea vag, deluros şi plin de culmi blânde.

Un glas străin risipi tăcerea plăcută, făcând-o pe Samantha să tresară, aproape speriată:

— Vasul va fi aici curând.

Răsucindu-se într-acolo, văzu lângă Owen un bărbat aproape la fel de înalt ca el. Umbra unei clădiri îi ascundea chipul.

— Mulţumesc, Bert, răspunse Owen Bradley şi îi înmână ceva.

Nu puteau fi decât cheile maşinii, din moment ce omul deschise portiera de lângă volan şi se aşeză. În

marşarier, scoase maşina din port, apoi porni în direcţia de unde veniseră. Aproape imediat, sunetului maşinii i se alătură cel al unei ambarcaţiuni, ale cărei lumini de navigaţie se apropiau de chei.

Owen o luă pe Samantha de cot şi o conduse spre marginea străzii, la umbra unei clădiri.

— Aşteaptă aici, îi ordonă el ferm, după care porni cu paşi întinşi şi uşori spre marginea cheiului.

Apăru un iaht cu pânzele strânse şi catargul gol înălţându-se în întuneric. Aproape în clipa când motorul se opri pentru acostare, Samantha azi maşina frânând la colţ. Privi într-acolo şi văzu o femeie care coborî de pe trotuar, aşezându-se pe locul din dreapta, înainte ca maşina să pornească din nou. Acel Bert, cine-o fi fost şi el, avea în mod clar o prietenă, îşi spuse ea zâmbind, în timp ce se întorcea din nou spre chei.

Lui Owen îi fu aruncat un odgon de la bordul navei. Cu mişcări repezi şi pricepute, îl încolăci pe o bintă şi-i făcu semn Samanthei să se apropie. Pe punte, un bărbat mai în vârstă, cu aspect mătăhălos, îi întinse mâna, ajutând-o să urce la bord. Avea o constituţie de fotbalist, cu gâtul musculos şi pieptul cât un butoi.

— Mulţumesc, murmură ea, dar omul dispărea deja în altă parte a vasului.

Odgonul fu retras la bord, iar Owen păşi pe punte.

— Mai bine coboară în cabină, până pornim.

Pe apă, noaptea era mai răcoroasă. Dacă ar fi avut un pulover, ca să-şi acopere braţele pe care bluza cu mâneci scurte i le lăsa goale, ar fi putut declara că prefera să rămână pe punte. Aşa, însă, coborî fără să protesteze.

Motoarele navei duduiau puternic, îndepărtându-se de chei. Luminile oraşului rămâneau în urmă. Samantha se îndoia că trecuseră două minute între sosirea maşinii în port şi plecarea iahtului.

Clătină scurt din cap, în timp ce pe buze îi apărea un zâmbet amuzat. Numai Reuben Gentry ar fi putut organiza o operaţiune atât de eficientă, punând pe cineva să aştepte maşina pentru a o lua în primire, pe când iahtul aştepta, probabil, în imediata apropiere a portului.

Aşezându-se pe o banchetă tapiţată din cabină, Samantha îşi frecă braţele înfrigurată, pentru a scăpa de pielea-de-găină. Pe punte, paşii cuiva se apropiară de scara cabinei. Peste câteva secunde, apăru silueta înaltă a lui Bradley.

— Stai bine? se interesă el, cu acea mişcare leneşă a gurii care schiţa un zâmbet.

— Perfect, dădu din cap Samantha, deşi aş fi preferat să-mi aduc un pulover.

Owen îi privi scurt braţele încrucişate pe piept, care o făceau să stea cam cocoşată.

— Cred că e vreun hanorac în plus pe-aici, pe care să-l poţi purta.

Trecu prin dreptul cambuzei, făcându-se nevăzut. Samantha îl auzi deschizând şi închizând uşi, în cabinele care probabil erau destinate pentru dormit. O clipă, crezuse că avea să-i ofere vestonul lui. Zâmbi cu amărăciune. De obicei, asemenea gesturi cavalereşti erau rezervate filmelor. Totuşi, nu încăpea nicio îndoială că era familiarizat cu iahtul şi conţinutul acestuia.

— Poftim, reapăru el, oferindu-i un hanorac subţire,

albastru. Samantha îl îmbrăcă repede, cu mâinile pierzându-i-se în mânecile lungi. Era cu câteva numere mai mare, dar o apăra de frig şi numai asta conta.

— Îmi pare rău, dar nu am nimic mai mic.

— E-n regulă.

Îşi suflecă mânecile până la încheieturile mâinilor, aruncând o privire prin hublourile mici. În geamuri, însă, nu se reflecta decât imaginea cabinei.

— Cât avem până vom ajunge pe insulă?

Owen ridică din umeri, pornind spre treptele care urcau pe punte.

— Cam o oră.

Se opri un moment.

— E puţină cafea, în termos. Serveşte-te, gesticulă el spre cambuză, indicându-i locul; în ochii fumurii i se zări un moment o undă de căldură. Nu garantez că e mai bună decât cafeaua lui Harry, dar e fierbinte.

— Mulţumesc, zâmbi Samantha, iar Owen dispăru pe scară.

Cafeaua era delicioasă. Samantha strânse ceaşca în ambele mâini, pentru ca degetele ei îngheţate să-i absoarbă căldura. Relaxându-se pe canapea, îşi lăsă capul pe spate şi ascultă vuietul ritmic al motorului. Părea să fie singurul zgomot din întreaga lume, cu excepţia murmurelor ocazionale de deasupra, a schimburilor de replici între Owen şi pilotul cel musculos.

Aproape inevitabil, după câte se părea, gândurile i se concentrară asupra lui Owen Bradley. Era un om contradictoriu, din atâtea puncte de vedere – de exemplu, prin contrastul dintre fizicul său robust şi inteligenţa

ascuţită. N-ar fi putut spune că erau incompatibile, dar Samanthei îi era greu să şi-l imagineze ca secretar al tatălui ei.

Postul acela implica o activitate fizică limitată, aproape inexistentă. Şi mai era şi acea aparentă indolenţă pe care o adopta ca să-şi disimuleze starea de alertă permanentă. Aerul lui distrat şi nepăsător friza o trufie absentă, şi totuşi era conştient în fiecare secundă de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Glasul calm şi scăzut era întotdeauna ferm, plin de autoritate şi hotărâre. Ceva din tonul lui sugera că oricine i-ar fi stat în cale trebuia să se păzească de consecinţe. Dincolo de expresia impenetrabilă şi zâmbetele vagi se ascundea o duritate neînduplecată, o undă de ferocitate întipărită în trăsăturile lui aspre.

Ar fi fost o provocare interesantă să descopere ce anume îl anima, conchise Samantha. Înghiţind ultimele picături de cafea, se rezemă din nou şi închise ochii. Îi reveni în minte complimentul lui subtil, prin care spusese că Samantha nu semăna cu sora nici unui om pe care să-l fi cunoscut vreodată. Îşi dădea seama că Owen Bradley era foarte priceput şi la manevrarea femeilor.

La un moment dat, se enervase fiindcă părea să nu-i dea atenţie, iar după aceea, cu numai câteva cuvinte, o făcuse să se simtă importantă şi frumoasă, fără a rosti niciun compliment extravagant pe care ea l-ar fi putut pune la îndoială. Nu se putea să nu fie conştient de impactul virilităţii sale asupra sexului opus.

Şi totuşi, efectul acesteia nu avea agresivitatea directă proprie oricărui bărbat frapant de chipeş. Consta

mai degrabă într-o subminare lentă care trăgea pământul de sub picioarele femeilor şi le făcea să cadă pe spate înainte de a-şi da seama. Acesta era pericolul pe care îl simţise instinctiv Beth, conchise Samantha. Recunoştea că era o combinaţie de o forţă distrugătoare.

Lungul drum cu maşina o obosise mai mult decât îşi dăduse seama. Aţipi pe jumătate, cu ajutorul murmurului monoton al motoarelor. La un moment dat, capul îi căzu într-o parte, făcând-o să se trezească. Se îndreptă de spate, masându-şi gâtul şi dojenindu-se că adormise ca o babă.

Turaţia constantă a motoarelor îşi schimbă ritmul. Înăbuşindu-şi un căscat, Samantha se uită la ceas, dar nu mai ţinea minte la ce oră ajunseseră în port. Avea sentimentul că picotise mult mai mult timp decât i se păruse. Când dădu să privească afară prin hublou, paşii lui Owen se apropiară din nou de scara cabinei.

— Ajungem la insulă, anunţă el, coborând până la jumătatea treptelor.

— Vin imediat, răspunse Samantha.

Luându-şi ceaşca, o duse la chiuveta din cambuză şi o clăti. În timp ce pornea spre scară, observă servieta de pe banchetă şi o ridică, aruncând o privire iniţialelor. Apoi urcă pe punte, tocmai la timp pentru a zări prin întuneric nişte stânci, copaci şi tufişuri, înainte ca insula să fie ascunsă de un zid compact de beznă care înconjură brusc iahtul din părţi şi din faţă, acoperind şi cerul. Abia peste câteva secunde îşi dădu seama că intraseră într-un debarcader acoperit.

Motoarele se opriră. În penumbră, Samantha abia

putea desluşi siluetele celor doi oameni care amarau nava, în timp ce aceasta se freca de marginea pontonului interior. După ce închiseră uşile dinspre râu, se aprinse un bec. Răspândea mai mult umbră decât lumină.

După zgomotul necontenit al motoarelor, tăcerea părea ireală. Apa clipocea lângă bordaj, iar paşii bărbaţilor răsunau cu ecouri pe scândurile debarcaderului. Construcţia acestuia părea o cavernă enormă, cu tavan şi pereţi înalţi, pentru a putea să încapă înăuntru iahtul cu catarg.

— Eşti gata? o întrebă glasul lui Owen Bradley, de pe chei.

Samantha porni spre el, lăsându-l s-o sprijine luând-o de braţ, în timp ce cobora de pe punte pe ponton. Ambarcaţiunea se legănă uşor, făcând-o să cadă peste el, cu atât mai mult cu cât servieta o dezechilibra. Mâinile lui mari îi cuprinseră imediat talia, pentru a o sprijini. Cât era de lung, trupul lui dur i se lipi de şolduri şi coapse.

Lăsând capul pe spate, Samantha vru să facă un comentariu ironic pe seama propriei sale stângăcii, dar cuvintele nu i se mai desprinseră de pe buzele întredeschise. Calitatea electrizantă a privirii lui îi tăia graiul şi respiraţia. Bătăile inimii i se accelerară, împiedicându-se în succesiune rapidă. Când atenţia lui Owen coborî spre gura ei, fu sigură că avea s-o sărute şi îşi ţinu respiraţia, în aşteptare.

Mâinile care o strângeau de talie mai întârziară câteva secunde, după care Owen făcu un pas înapoi, continuând s-o ţină pe loc. Samantha se simţi cuprinsă de dezamăgire. Încercă să şi-o ascundă, cu un râs tremurat,

schimbând subiectul.

— Ar trebui să-i ceri lui Reuben o mărire de salariu, sâmbătă când va ajunge aici, glumi ea, ca şi cum acel moment de intimitate nici n-ar fi existat.

Expresia lui se şterse imediat de pe faţă, deşi dincolo de acel zâmbet leneş se simţea o stare de alertă.

— De ce spui asta?

— Fiindcă nu se potriveşte cu imaginea lui ca secretarul lui să umble cu o servietă pe care sunt fixate iniţialele altcuiva, răspunse ea, în timp ce-i întindea servieta.

Costisitorul obiect purta urmele unei folosinţe îndelungate. Lângă mâner erau prinse două litere aurii, C.S. Samantha le observase fugar, când luase servieta de pe canapeaua din cabină.

— Cred că Reuben îşi poate permite să-ţi cumpere o servietă cu propriile tale iniţiale, Owen, declară ea.

Nu dăduse nicio atenţie iniţialelor incorecte. Aproape că nici nu se gândise la ele, presupunând numai, într-o doară, că Owen cumpărase o servietă la mâna a doua, numai fiindcă era solidă şi durabilă, putând suporta vicisitudinile uzurii îndelungate şi ale călătoriilor pe care le presupunea funcţia lui.

Owen luă servieta, aruncând o privire îngândurată spre iniţiale, înainte de a se întoarce spre Samantha, care-i zâmbea fără nicio bănuială.

— Uitasem că, reporteră fiind, ai spirit de observaţie, medită el cu voce tare; paravanul fumuriu al privirii îi făcea gândurile indescifrabile, când tăcu un moment. Nu sunt Owen Bradley.

Ochii căprui ai Samanthei se dilatară.

— Dar ai spus…

— Nu, tu ai spus că sunt Owen Bradley, o corectă el, alene. Pur şi simplu nu m-am ostenit să te contrazic. De fapt, mă pregăteam să-ţi spun că Owen Bradley m-a informat unde te puteam găsi.

— Atunci, cine eşti? îl întrebă ea, încruntându-se acuzator.

— Chris Andrews. „S”-ul vine de la Steven, al doilea prenume al meu, bătu el cu degetul în iniţialele de pe servietă. Iar „A”-ul s-a desprins, nici eu nu mai ştiu când.

— Chris Andrews? repetă Samantha, neîncrezătoare. *Acel* Chris Andrews?

— Nu ştiu câţi Chris Andrews cunoşti, apăru un zâmbet ironic în colţurile gurii sale ferme şi armonios formate.

În ceea ce-o privea pe Samantha, nu exista decât un singur Chris Andrews. Nu era tocmai un rival al tatălui ei, dar aveau interese concurenţiale care se ciocneau adesea. Dar Reuben Gentry îi admira aptitudinile financiare şi de afaceri, chiar şi când îl înjura. Şi, la fel ca tatăl ei, se ferea de publicitate. Samantha nu-şi amintea să-i fi văzut niciodată o fotografie măcar.

— Reuben ştie că m-ai adus aici? întrebă ea, încă încercând să se adapteze la uluitoarea dezvăluire şi să-i afle adevăratul scop.

— Sigur că da, dădu din cap fără ezitare Owen Bradley care era de fapt Chris Andrews. Ţi-am spus, va veni şi el, sâmbătă.

— De ce? înclină Samantha capul într-o parte, cu o

atitudine de îndoială provocatoare.

— Fiindcă l-am invitat eu, răspunse el sec.

— Aici locuieşti? se miră Samantha. Iahtul e al tău?

— Da.

— Şi eu ce caut aici? Iar Reuben de ce vine?

Toate instinctele de reporteră i se repezeau înainte, chestionându-l iscoditor despre motivaţiile lui, în timp ce se îndrepta cât era de înaltă, fără a reuşi, chiar având un metru şi şaizeci şi cinci, să-i privească altfel decât de jos în sus chipul colţuros şi de nepătruns.

— Reuben deţine acţiuni în nişte companii pe care încerc să le cumpăr, iar el nu vrea să le vândă. E un dezacord negociabil. L-am invitat aici pentru două săptămâni, cu speranţa că vom negocia un compromis. A acceptat, dar n-aş încerca să-i ghicesc motivele, replică omul care se prezentase ca fiind Chris Andrews.

— Asta tot nu-mi explică de ce mă aflu şi eu aici, îi aminti netulburată Samantha.

— Te afli aici din motivul pe care ţi l-am spus la redacţie. Reuben vrea să petreacă un timp cu tine, înainte de a-ţi lua zborul în lume. A întrebat dacă ai putea veni şi tu, iar eu am fost de acord.

— De ce ai fost de acord? N-am să se abat de la scopul tău şi nu-i voi distrage tatălui meu atenţia? întrebă ea, pe un ton acuzator.

— Posibil, dar sunt dispus să-mi asum riscul, ridică el din umeri, modest. În plus, dacă prezenţa ta acolo îl va bine-dispune pe tatăl tău, s-ar putea ca negocierile să meargă mai uşor.

— Vrei să spui că prezenţa mea l-ar putea face să

reziste mai greu în faţa mijloacelor tale de convingere. Mă aflu aici ca să-i subminez poziţia, aşa e?

— Şi, cu puţin noroc, ca să petreci o săptămână liniştită şi relaxantă în compania tatălui tău, adăugă Chris Andrews.

Logica lui o convingea de adevărul răspunsurilor, oricât de egoiste i-ar fi fost motivaţiile. Dar exista un punct pe care Samantha dorea totuşi să-l clarifice.

— De ce am venit încă de pe-acum? Înainte de a veni şi Reuben, sâmbătă? vru ea să ştie, înfruntându-i cu îndrăzneală privirea voalată.

— Evident, nu ne-am mai întâlnit până acum, declară Chris Andrews lucrul pe care-l ştia şi ea. M-am gândit că ar fi mai prudent să am ocazia de a te cunoaşte puţin dinainte, ca să văd dincotro bate vântul.

— Pentru eventualitatea că aş fi reprezentat un obstacol, completă ea, cu ideea care rămăsese nerostită. Vei afla, domnule Andrews, că nici măcar nu încerc să-l influenţez pe tatăl meu într-un sens sau altul, în probleme de afaceri.

— Atunci, ar fi de aşteptat să avem cu toţii o vacanţă foarte plăcută. Mai ales dacă ai începe să mă numeşti Chris, i se încreţi într-un zâmbet pielea bronzată de la colţurile ochilor. Mergem în casă?

Îşi ridicase mâna, într-un gest care îi indica să i-o ia înainte spre ieşirea din debarcader. Samantha acceptă, făcând un pas, apoi se opri, când pe neaşteptate îi veni în minte o întrebare.

— De ce nu mi-ai spus de la început cine eşti? De ce ai păstrat totul secret până acum? se interesă ea,

înclinându-şi din nou capul, în acea atitudine uşor sfidătoare.

— Dacă ţi-aş fi spus la redacţie, nu sunt sigur că ai fi primit să mă însoţeşti. S-ar fi putut chiar să nu accepţi deloc ideea vacanţei. Când m-ai confundat cu secretarul lui Reuben, am profitat de ocazie ca să te aduc aici. O dată ajunşi, mă gândeam că aveam să te pot convinge să rămâi. Ei, cum e? Am reuşit?

Îşi aplecase într-o parte capul brunet, luminiţa ce licărea în ochii lui cerându-i cu ironie iertare pentru minciuna nevinovată.

— Dacă aş spune nu, m-ai duce înapoi?

Ochii Samanthei străluceau. Întunecimea acuzatoare se risipise, explicaţiile lui satisfăcând-o, fără a elimina urma de iritare pe care i-o provoca faptul de a fi fost amăgită.

— La ora asta? Mă tem că nu, ridică el din sprâncene. Chris Andrews ştia că Samantha nu se aştepta efectiv să accepte, iar răspunsul lui era la fel de glumeţ ca întrebarea ei.

— În acest caz, din moment ce ai reuşit să mă tragi pe sfoară până aici, ai putea să-mi arăţi unde voi dormi la noapte, declară Samantha cu un oftat de încuviinţare, doar parţial fără tragere de inimă.

— Pe-aici, îi arătă din nou Chris uşa, păşind într-o parte pentru ca Samantha să treacă prima.

Când o deschise şi ieşi în noapte, lumina din interiorul debarcaderului îi dezvălui o cărare de pământ şi piatră, bătătorită de atâta folosinţă. Chris ieşi în urma ei, stingând lumina.

Samantha se opri.

— Omul care era la bord mai e acolo, îi aminti ea, ştiind că, fără lumina singurul bec din tavan, în clădirea debarcaderului era întuneric beznă.

— Tom? Nu, a plecat la câteva minute după acostare. De-acum, e în casă şi bea cafea, o asigură el, luând-o cu o mână de cot pentru a o conduce pe cărarea nefamiliară.

În depărtare licărea o lumină, prin şirul des de brazi ce mărgineau poteca. Părea să fie destinaţia spre care se îndreptau, pe cărarea ce şerpuia printre copaci. Samantha nu putu să nu reflecteze la evenimentele din timpul zilei şi la bărbatul a cărui mână o călăuzea atât de ferm. Nu-şi dădu seama de râsul ce-i scăpă de pe buzele arcuite, până când Chris Andrews o întrebă, pe un ton curios şi amuzat:

— Ce ţi se pare aşa de distractiv?

Samantha îi aruncă o privire piezişă, dar prin coroanele dense de deasupra ale copacilor nu răzbătea decât prea puţin din lumina stelelor şi a cornului de lună. Trăsăturile lui colţuroase erau cufundate în întuneric.

— Beth, fata de la redacţie, mi-a citit azi horoscopul pe luna iunie.

Zâmbetul îi deveni şi mai amuzat, când se opri cu gândul la reacţia ei sceptică faţă de previziuni. Îşi manifestase pe faţă neîncrederea.

— Eşti o discipolă a astrologiei?

Tonul lui exprima aceeaşi opinie pe care şi-o afirmase şi ea, că nu erau decât nişte aiureli.

— Nu eram, dar după ziua de azi, s-ar putea să mă mai gândesc, recunoscu Samantha, rămânând cu surâsul pe buze.

— De ce după ziua de azi?

— Fiindcă în horoscopul meu scria să mă feresc de străini, pentru că nu sunt ceea ce par a fi, explică ea, cu un scurt hohot de râs. Fără îndoială, în cazul de faţă prognoza s-a dovedit a fi profetică. Tocmai mă obişnuiam cu faptul că erai Owen Bradley, un om pe care mi-l imaginasem de mult ca fiind palid, scund şi slab, şi cu ochelari. Iar acum, aflu că de fapt nici vorbă să fii Owen Bradley, ci eşti Chris Andrews.

— Înţeleg ce vrei să spui.

Dar din intonaţia lui reieşea că nu-i găsea afirmaţiile la fel de amuzante pe cât i se părea ei, aşa că Samantha abandonă subiectul.

Casa din piatră şi lemn era o construcţie fără etaj, întinsă printre copaci. Interiorul spaţios era conceput cu o simplitate tradiţională. Deşi toată mobila era lucrată fin, atmosfera lejeră dădea impresia că-ţi puteai rezema picioarele oriunde.

În living, lângă canapeaua din faţa şemineului masiv de piatră, fusese pusă o tavă cu cafele şi diverse fursecuri. Din gâtlejul Samanthei se înălţă un căscat, în timp ce încerca să mai bea o gură de cafea. Îşi ascunse grăbită gura cu dosul mâinii, dar nu înainte de a fi observată de Chris Andrews, care-i sugeră că în locul suplimentului de cafea ar fi fost preferabil, poate, patul.

— Maggie! strigă el, iar în arcada uşii spre living apăru o femeie înaltă, cu părul blond-închis. Vrei s-o conduci pe domnişoara Gentry în camera ei? o rugă el, înainte de a i-o prezenta Samanthei pe Maggie Carlton, cu precizarea că era sora lui Tom.

Femeia, având în jur de treizeci şi cinci de ani, semăna întrucâtva cu fratele ei. Era simpatică şi atrăgătoare, deşi avea unele trăsături destul de pronunţate, aproape impresionante. În ochii albaştri, care întâmpinară zâmbetul Samanthei cu un surâs prietenos dar rezervat, i se citea inteligenţa.

Şi totuşi, ceva nu părea în perfectă regulă, iar Samantha nu se putea decide despre ce anume era vorba. Poate privirea pe care i-o aruncase Maggie Carlton lui Chris Andrews înainte de a o conduce pe Samantha până la dormitor. Nu era tocmai genul de expresie proprie relaţiilor dintre o subalternă şi un şef. Se simţea în ochii ei ceva mai familiar, indicând o legătură mai asemănătoare aceleia a Samanthei cu Harry Lindsay, un prieten al tatălui ei pe care-l cunoscuse cu mult timp înainte de a se angaja la el, în vara aceea.

Nu era nimic anormal în sugestia de prietenie dintre cei doi, cu excepţia faptului că diferenţa de vârstă dintre Chris Andrews şi Maggie Carlton nu era la fel de mare ca aceea dintre Samantha şi Harry. Samantha nu avea chef să stăruie asupra motivului pentru care acest gând nu-i dădea pace.

Capitolul 3

Când Samantha se trezi din somn, era aproape ora amiezii, descoperire care o făcu să se îmbrace în mare grabă. Debaraua din dormitor era plină cu haine sport de tot felul, deşi majoritatea erau vizibil lejere şi destinate să reziste oricăror solicitări.

Luând pe ea o pereche de pantaloni marinăreşti din doc, de culoarea grâului, şi o bluză asortată, în carouri maro şi bej, Samantha ieşi grăbită în hol. Găsise într-un sertar al scrinului o eşarfă aurie care-i completa bine ţinuta. Împăturind-o, îşi legase părul cu ea, cozile lucitoare ale baticului pierzându-se parţial în pletele ei castanii bogate.

Bazându-se pe amintirile din seara trecută despre topografia casei, găsi drumul până în living, după care se lăsă călăuzită de instinct spre locul unde ar fi trebuit să se afle sufrageria. Din camera unde îşi stabilise destinaţia se auzeau voci. Samantha se opri în uşă, pentru a asculta, fără a-şi da seama că, practic, trăgea cu urechea.

Chris Andrews, cum se obişnuise să-l numească, pe adevăratul său nume, stătea în faţa unei ferestre mari cât peretele. Pantalonii crem, dintr-un material reiat aspru, i se mulau pe muşchii prelungi ai picioarelor. Un hanorac bleumarin îi acoperea aproape complet bluza tricotată, de un albastru mai deschis.

Dar ceea ce atrase atenţia Samanthei fu expresia de pe chipul lui cu trăsături dăltuite aspru. Era dură şi neînduplecată, cu ochii îngustaţi spre femeia blondă din faţa lui.

— Nici nu începe discuţie.

Tonul glasului său ameninţător de scăzut era răspicat, autoritar.

— Nici mie nu-mi convine mai mult decât ţie, dar aşa rămâne.

Probabil că Samantha făcuse involuntar o mişcare la auzul glasului îngheţat, căci privirea lui tăioasă se întoarse spre intrarea sufrageriei, unde se oprise ea, tocmai când Maggie Carlton dădu să protesteze, cu voce înverşunată:

— Dar…

Chipul bronzat al lui Chris Andrews fu acoperit imediat de o mască inexpresivă.

— Bună dimineaţa. Deci, te-ai hotărât în sfârşit să te întorci printre cei vii.

Unda fină de ironie din salutul lui exprima amuzament. Dacă Samantha n-ar fi asistat la incidentul din urmă cu o secundă, nici n-ar fi ghicit furia stăpânită care mocnea sub aparenta nepăsare pe care o afişa acum Chris Andrews.

Se gândi să se scuze, dar asta ar fi însemnat să recunoască faptul că auzise un schimb de replici privat şi personal. Se hotărî să se comporte ca şi cum, în ceea ce-o privea pe ea, n-ar fi fost nimic în neregulă.

— Bună dimineaţa, răspunse ea veselă, intrând în cameră. Nu mai ţin minte când am dormit atât de mult. Probabil, datorită aerului curat.

— Fără îndoială, îi dădu dreptate Chris Andrews, aruncând o privire plină de subînţeles spre aşa-numita menajeră a casei.

Maggie Carlton se întoarse spre Samantha,

zâmbitoare. În mişcările ei se simţea o încordare care sugera că femeia nu se pricepea la fel de bine ca Andrews să-şi ascundă emoţiile.

— Vă aduc o cafea, domnişoară Gentry. Aveţi vreo preferinţă pentru micul dejun?

— Nu-mi pregătiţi nimic la micul dejun, refuză Samantha. O cafea mi-e de ajuns, pentru moment, de vreme ce până la prânz mai e doar o oră.

— Eşti sigură că n-ai dori nimic? Puţină pâine prăjită? Sau o ruladă, ca să ţină până la prânz? se interesă Chris Andrews, înălţând o sprânceană.

— Absolut sigură, dădu din cap Samantha, cu hotărâre.

Strecurându-şi degetele în buzunarele din faţă ale pantalonilor de doc, porni cu mişcări nonşalante spre fereastra cea mare, dar zări cu coada ochiului schimbul de priviri dintre cei doi. Părea mai degrabă un semnal pentru ca Maggie să plece. Într-un fel, Samantha avu senzaţia că Andrews transmitea mesajul că totul era în ordine.

După ce Maggie ieşi, Samantha se concentră asupra peisajului din faţa ferestrei. Având în vedere priveliştea spectaculoasă de afară, nici nu i-ar fi fost greu. Probabil că văzuse în viaţa ei, la un moment dat, fotografii sau broşuri din zona Thousand Islands, dar nimic nu o pregătise pentru magnifica frumuseţe care se desfăşura acum dincolo de fereastră.

Întinderea nemărginită a maiestuosului râu St. Lawrence reflecta albastrul electric al cerului. Era uluitor de lat, semănând mai mult cu un lac decât cu un râu. Toată suprafaţa apei era spuzită de verdele viu al insulelor

presărate cu copaci. Pe insula cea mai apropiată, aflată totuşi la o oarecare distanţă, Samantha distinse pereţii albi de lemn ai unei clădiri strălucind printre copacii parţial defrişaţi.

— Grozavă privelişte, nu-i aşa?

Chris venise lângă ea, privind pe fereastră.

— Niciodată n-am visat că poate fi aşa, murmură ea, a încuviinţare. Totul e atât de…

Îşi căută cuvintele.

— …Atât de neîntinat. Chiar sunt o mie de insule?

De la fereastra casei, construită pe o movilă stâncoasă a insulei lor, vedea cinci; era posibil ca şi a şasea, vizibilă parţial, să fie tot o insulă, şi aveau mărimi diferite, de la cele mai mari până la unele extrem de mici.

— Pe râul St. Lawrence sunt peste o mie şapte sute de insule, majoritatea aflate în proprietate privată, îi arătă el spre nord. Insula aceea de departe e în apele teritoriale canadiene.

— Peste o mie şapte sute, repetă Samantha, copleşită de numărul imens. E incredibil!

— Cea mai mare insulă are peste o sută de mile pătrate, iar cea mai mică e doar o stâncă pe care cresc doi copaci. Conform definiţiei guvernamentale, o insulă constă într-o suprafaţă de uscat înconjurată de ape, cu cel puţin un copac pe ea. Fără copaci, e considerată un grind.

Îi adresă un zâmbet leneş.

— Crezi că acum există şanse să-ţi placă şederea aici?

— S-ar putea chiar să scriu un articol pe teme de călătorie, ca să-l public în ziar la întoarcere, râse

Samantha. Entuziasmul ei la adresa perioadei petrecute acolo creştea. Nu se mai baza numai pe faptul că avea să fie împreună cu tatăl ei.

— Înoţi?

— Da, de ce? ridică Samantha privirea spre el, cu o luminiţă ştrengărească jucându-i în ochii căprui. Încerci să insinuezi că, dacă vreau să plec de pe insula asta înainte de sosirea tatălui meu, nu voi putea decât înot?

— La altceva mă gândeam când te-am întrebat.

În expresia lui se simţea un râs stăpânit.

— Dar voi reţine şi ideea asta.

— Atunci, de ce ai întrebat?

— Pentru azi după-amiază se anunţă caniculă, răspunse Chris. Insula e în formă de semilună, formând un golf ferit, ideal pentru făcut baie. Voiam să propun să-l folosim, după-amiază.

— Pare minunat, fu Samantha de acord, în timp ce Maggie revenea în sufragerie cu cafeaua.

Era mai mult decât minunat. Era perfect, conchise Samantha, rezemându-şi un obraz de dosul mâinii. Scândurile încinse de soare ale plutei ancorate în golf erau calde sub trupul ei. Avea un costum de baie negru, cu spatele gol, expunându-i pielea razelor arzătoare ale soarelui.

Îi scăpă un mic oftat de regret. După o oră de înot şi scufundări în golf, plus încă o oră de plajă pe plută, trebuia să se retragă în curând la umbră, sau să rişte transformarea într-o langustă fiartă.

Printre genele ochilor întredeschişi, îl vedea pe Chris

aşezat în cealaltă parte a plutei, cu muşchii bronzaţi unduindu-i-se la soare. Privirea lui cutreiera încet râul, trădând o anumită stare de alertă în atitudinea sa altminteri relaxată. Prin preajma insulei nu se aventuraseră decât vreo câteva ambarcaţiuni. Chris explicase că navele de agrement se menţineau mai mult în apropierea şenalului de navigaţie, cu excepţia cazurilor când erau pilotate de oameni care cunoşteau bine râul şi bancurile de nisip.

De pe insulă, şenalul navigabil se vedea bine. Samantha zărise trecând câteva cargouri mari, fără zgomot, după cum i se părea ei de la acea depărtare, în susul râului, spre porturile de destinaţie din zona Marilor Lacuri. Era un tablou impresionant să le vadă plutind maiestuos pe calea fluvială internaţională, într-un decor atât de natural.

Parcă simţindu-i privirea, Chris se întoarse. Samantha nu se prefăcu că nu-i studiase fizicul masculin impresionant. În schimb, îşi ridică mai mult genele, zâmbind alene.

— Eşti gata pentru încă o baie? o întrebă el.

— Nu, oftă ea abătută, rezemându-se în coate, dar dacă nu intru în apă sau la umbră cât mai curând, am să mă ard ca pe grătar.

Cu mişcări fluide, Chris se ridică în picioare, întinzându-i o mână când începu să se scoale şi ea. Era o atingere neutră, ajutând-o să se ridice, cu fermitate, şi dându-i drumul fără a mai întârzia sugestiv niciun moment, deşi Samantha îşi dorea s-o fi făcut.

De aproape, imaginea lui în costum de baie maro, cu

o dungă aurie pe margine, îi tulbura simţurile. Era de o masculinitate atât de vibrantă, încât îi trezea cele mai primitive imbolduri. Dacă n-ar fi fost deja conştientă de existenţa acestora, Samantha s-ar fi simţit şocată. Aşa, însă, încercă doar să le ignore.

Atitudinea lui din acea după-amiază fusese prietenoasă, dar nu sugerase niciun gest care le-ar fi putut aduce relaţia la un nivel mai familiar. Samantha se întreba dacă din cauza lui Maggie Carlton, sau pentru că nu-l interesa ea ca femeie. Chiar dacă îi declarase că nu arăta ca o soră, spera să nu-şi spună nici în sinea lui acest lucru.

Cu o privire peste umăr, în jos, Chris îi indică să-l urmeze, înainte de a se arunca lin în apă. Plonjă şi ea, în paralel cu el, fără să se scufunde prea adânc. Ieşi la suprafaţă cu câţiva metri mai încolo, călcând apa, în timp ce-şi dădea la o parte cu o mână părul ud de pe faţă. Răcoarea apei în contact cu pielea încălzită de soare îi provoca fiori necontrolaţi, făcând să-i clănţăne dinţii.

— Mă simt ca un cub de gheaţă, spuse ea, cu voce tremurătoare.

— Vrei să-i punem punct pe ziua de azi? o întrebă Chris, ciufulindu-şi cu degetele părul des şi ud.

Răspunsul Samanthei fu acela de a porni înot spre malul golfului. Din câteva bătăi de braţe, Chris ajunse lângă ea, tăind fără efort apa, cu mişcări puternice. Samantha nu încercă să i-o ia înainte; ştia că în curând ar fi întrecut-o. Oricât de bună înotătoare era, nu se compara cu el.

Efortul fizic o ajută să-şi alunge înfrigurarea, dar fiorii reveniră în clipa când atinse cu picioarele fundul

apei, în apropierea ţărmului. Prosoapele de plajă stăteau întinse pe un bolovan mare, lângă mal. Chris, care o luase înainte, ajunse la ele primul.

— Cred că ai nevoie, zâmbi el indulgent, despăturind un prosop pentru a-i înfăşura umerii.

Soarele încălzise materialul gros, flauşat. În timp ce acesta îi învăluia umerii, Samantha închise ochii, bucurându-se în tăcere de căldură. Îşi strânse la piept capetele prosopului, pe când Chris începea să-i frece cu materialul umerii şi braţele.

Deschizând ochii, murmură recunoscătoare:

— Mmmm, mulţumesc… ce bine e!

Fără a-şi da seama, se înclină spre el, în parte ca rezultat al apăsării mâinilor lui mari care o masau. Îşi lăsă capul înapoi, pentru a-l privi, cu stropi de apă sclipindu-i pe buze. Mâinile lui se opriră din mişcare, dar fără a-i da drumul.

Între ei se formă un curent magnetic, oprind timpul în loc. Degetele puternice de pe umerii ei se strânseră imperceptibil, în timp ce capul cobora uşor spre buzele ei, iar inima Samanthei începu să bată cu putere, în aşteptarea sărutului.

O şalupă se apropie de insulă, încetinind până la un murmur scăzut, în timp ce trecea prin dreptul golfului. Privirea de cărbune a lui Chris tresări la auzul zgomotului, oscilând preţ de câteva secunde sâcâitoare, după care se aţinti asupra ambarcaţiunii. Înălţă capul, în timp ce atingerea mâinilor rezemate pe umerii ei devenea din nou indiferentă. Retragerea era completă. Când reveni cu ochii asupra ei, nu se mai citea nimic care să sugereze că timp

de câteva secunde intenţionase s-o sărute.

— Hai în casă, să te schimbi cu nişte haine uscate, îi propuse el.

Când făcu un pas într-o parte, îşi lăsă o mână să cadă. Cealaltă alunecă între omoplaţii ei, pentru a o îndruma spre cărarea bătătorită. Samantha simţea pe limbă gustul amar al dezamăgirii. N-avea de gând să-şi închipuie că nu fusese pe punctul de a o săruta – de data asta, nu.

— Voiai să mă săruţi, apoi te-ai oprit. De ce? îl întrebă, candoarea ei înnăscută cerându-i un răspuns la fel de sincer.

Apăsarea mâinii lui o împinse înainte, în pofida împotrivirii ei. Crezu că avea să-i ignore întrebarea şi ar fi repetat-o, dacă privirea lui n-ar fi alunecat spre a ei. Licărul batjocoritor din adâncurile ochilor lui cenuşii nu ascundea complet lucirea dură.

— Poate că nu-mi plăcea ideea de a fi văzuţi.

Şi întoarse capul, cu subînţeles, spre debarcader.

Samantha îi urmări privirea, pentru a observa silueta masivă a lui Tom Carlton moşmondind la pânza unei vele. Se aflase lângă debarcader în tot timpul cât înotaseră. Dar Samantha nu credea nicio clipă că prezenţa lui avusese vreo legătură cu schimbarea de atitudine a lui Chris şi i-o şi spuse.

— Nu-mi veni cu texte din astea! începu ea să se enerveze. Şalupa care trecea ţi-a distras atenţia. Şi nu cred că-ţi pasă dacă ne vedea Tom, sau cine ştie ce gaşcă de străini. Altceva te-a făcut să te răzgândeşti. De ei, te foloseşti doar ca de un pretext.

Ajunseseră într-o parte a potecii care şerpuia printr-un desiş de copaci, ascunzându-i vederii oricui din zona casei sau a golfului. Mâna lui încetă s-o mai împingă înainte, când Chris se opri. Samantha se opri şi ea, iritată, cu orgoliul lezat. Degetele lui Chris îi pătrunseră în părul ud şi încâlcit, spre ceafă.

— Nu fi ridicolă, îi zâmbi el alene, cald.

Magia acelui surâs o ţinu un moment captivă. Samantha rămase nemişcată, în timp ce capul lui Chris se apleca spre ea. Atingerea gurii lui pe buzele el fu uşoară şi răcoroasă, risipind vraja. Samantha nu dorea tandreţe. Se smulse cu violenţă, aruncând flăcări din ochi.

— Şi să nu mă iei de sus! se răsti ea, răsucindu-se să pornească intempestiv pe cărare, spre casă.

— Stai o clipă.

Mâna lui o apucă de braţ, pentru a o sili să se oprească, înfigându-şi degetele prin prosop în carnea moale a braţului. Samantha se opri, fără a încerca să se elibereze. Aruncă o privire rece şi dezgustată spre mâna lui, dispreţuindu-i atingerea cu tot atâta putere cu câtă îi dorise adineaori sărutul.

— Dă-mi drumul! îi ceru ea, cu vocea îngheţată.

— Sam, eu…

În glas i se simţea un avertisment sumbru, pe care Samantha îl întrerupse:

— Reuben e singurul care mă numeşte Sam. Pentru toţi ceilalţi, sunt Samantha sau domnişoara Gentry – inclusiv pentru dumneata, *domnule* Andrews, îl informă ea, cu un dispreţ glacial.

Ceva din cuvintele ei atinsese o coardă sensibilă. Un

muşchi al obrazului lui tresări, când strânse din fălci pentru a-şi stăpâni răspunsul. Obiceiul de a observa reacţiile oamenilor şi a le depista cauzele prinsese rădăcini prea adânci pentru ca Samantha să le ignore.

— Din cauza lui Reuben, nu-i aşa? întrebă ea, cu înverşunare. Te temi de tatăl meu.

— Nu mi-e teamă de Reuben Gentry.

Asprimea din glasul lui scăzut se simţea în fiecare cuvânt.

— Probabil că nu în sensul în care se tem de obicei majoritatea oamenilor, consimţi Samantha, clătinând din cap. Nu, nu vrei să te complaci în nicio aventură amoroasă cu fiica lui, de frică să nu-l ofensezi, continuă ea, cu vocea plină de sarcasm. Te temi că am să alerg la el şi-am să te acuz – cum era fraza aia veche şi delicioasă? – că-ţi baţi joc de sentimentele mele. Dacă aş face asta, ar putea să se înfurie pe tine şi să nu mai accepte niciodată să-ţi vândă acţiunile alea nepreţuie pe care ţii atât de mult să le cumperi. Ce mai subiect de presă ar ieşi de-aici!

Râsul el fu scurt şi dispreţuitor. Cealaltă mână a lui Chris o apucă de umărul celălalt. Focul viu din privirea Samanthei înfruntă fără şovăire norii periculoşi se furtună ce se adunau în ochii lui, simţindu-se izolată de acea furie, în ciuda strânsorii dureroase a mâinilor care ameninţau s-o sfărâme în bucăţi.

— Poate ar trebui să dau de veste cum tremuri când auzi de tatăl meu, continuă ea, pe un ton caustic. Pun pariu că mulţi s-ar distra să descopere că mori de frică la gândul că ar putea fi nemulţumit. Te prefaci că dai tonul, dar tu eşti cel ce joacă după cum cântă el. Dacă n-ar fi atât

de jalnic, ar fi…

Fu smucită la pieptul lui Chris, în timp ce gura acestuia îi înăbuşea restul frazei. Cu o forţă brutală, sărutul îi prădă buzele, dureros. Nu-i trecu prin minte nicio împotrivire sau reacţie. Singurul ei gând era acela de a supravieţui crudului asalt asupra simţurilor sale.

Era prinsă în uraganul cu tunete şi trăsnete al dominaţiei lui masculine. Bătăile reverberate ale inimii i se rostogoleau zgomotoase prin urechi. Un fulger îi străbătu venele, purtând cu sine o pârjolitoare însufleţire a spaimei şi a emoţiei. Dar sărutul acela care o pedepsea fusese obţinut stârnindu-i mânia, astfel încât în îmbrăţişarea lui zdrobitoare nu se simţea nici urmă de satisfacţie.

Cătuşele de fier ale degetelor lui o ţineau lipită de trupul lui musculos, în timp ce Chris înălţa capul. Simţindu-se agresată şi lovită, de pe buzele Samanthei scăpă un oftat mai degrabă de înfrângere, decât de uşurare.

— Asta voiai, nu-i aşa?

Oţelul rece din ochii lui era imposibil de înfruntat.

— Nu.

Samantha tremura necontrolat, iar de astă dată nu mai era din cauza apei reci. Privirea ei îi ocoli chipul.

— Nu, nu asta voiam.

Nu încercă s-o oprească, în momentul când se smulse din braţele lui. Prosopul alunecă, iar Samantha se înfăşură strâns cu el, parcă vrând să se ascundă în materialul aspru. Nu putea, nu fără a recunoaşte cât de tare o lovise, mai întâi cu încercarea lui castă de a o săruta şi apoi, cu degradarea latentă din cel de-al doilea sărut.

Avea de salvat mândria familiei, dacă nu şi pe a ei proprie. Îndreptându-şi umerii, ridică bărbia.

— Într-adevăr, n-ai vrut-o, spuse el.

Avu nevoie de o secundă pentru a-şi da seama că el îi confirma afirmaţia dinainte. Din glas îi dispăruse asprimea, făcând-o să rişte o privire prudentă spre el. Părea cam nedumerit.

— Nu ţi-e teamă că am să alerg la Reuben să-i spun cum m-ai tratat adineaori? îl ameninţă ea.

— Nu eşti genul care să dai fuga la tatăl tău. Eşti la fel de independentă şi sigură pe tine ca el, spuse Chris, cu deplină convingere. Am bănuit-o tot timpul.

Derutată, Samantha îl privi lung.

— Dacă nu te temeai că-ţi cream probleme cu Reuben, de ce nu m-ai sărutat? îl provocă ea să-şi dovedească afirmaţia.

— Dar te-am sărutat, răspunse blajin Chris, recunoscând cu o uşoară ridicare din umeri, te-am sărutat mai dur decât intenţionasem la început, însă pentru asta numai tu singură eşti de vină. Limba ta are ţepi.

— Nu înţeleg, clătină din cap Samantha, fără să-l creadă întru totul. Asta nu explică de ce te-ai oprit prima dată.

— Ţi-am spus – doream mai multă intimitate. Vino.

Mâna lui Chris o luă de cot, întorcând-o spre casă. Atitudinea lui sugera că nu intenţiona să ducă discuţia mai departe.

— Hai să mergem în casă.

Samantha îşi muşcă buza, răspunsul lui aducându-i în minte noi întrebări, dar simţi că de data asta avea să le

ignore. Spusese tot ce avea de spus. Instinctul o înştiinţa că a doua oară n-avea să-l mai poată scoate din fire, oricât ar fi insistat. Îşi regăsise ferm controlul şi se îndoia de propria ei capacitate de a-i zgudui rezistenţa.

În schimb, îl lăsă s-o conducă în tăcere spre casă, meditând la răspunsul pe care i-l dăduse pentru a vedea dacă-i putea acorda cât de cât încredere. Îi vorbise despre intimitate, chipurile din cauză că îi vedea Tom. Dar totuşi, Samantha ştia că şalupa era aceea care-l distrăsese. Era posibil ca acea diversiune să-i fi amintit că era şi Tom prin vecinătate.

Dar de ce ar fi contat acest lucru? Chris Andrews nu părea genul de om căruia să-i pese dacă-i vedeau alţii faptele, nici ce anume credeau despre ele. Decât dacă – se ivi în mintea ei o posibilitate – decât dacă Tom i-ar fi relatat cele văzute surorii sale, Maggie. Poate că asta îl îngrijorase pe Chris, făcându-l să bată în retragere.

Era oare Maggie amanta lui, iubita lui? Ar fi fost plauzibil, fără îndoială, chiar dacă nu era o femeie peste măsură de atrăgătoare. Şi existase deja o neînţelegere între ei – după cum auzise parţial Samantha, de dimineaţă. Oare din cauza sa? Era Maggie geloasă fiindcă adusese o femeie în casă, o fiinţă care avea dreptul să-i reţină atenţia?

Era foarte probabil. Cum spusese Chris – că nu-i convenea nici lui mai mult decât ei, dar că aşa trebuia să fie. Da, fiindcă era dorinţa lui Reuben. El ceruse anume ca Samantha să fie invitată şi ea. O cerere pe care Chris nu prea putea s-o refuze.

— La dracu’! înjură în surdină Samantha, cu

amărăciune. De ce se simţea întotdeauna atrasă de bărbaţi care nu sfârşeau decât prin a dori ceva de la Reuben Gentry? Identitatea ei ca persoană individuală părea să fie mereu eclipsată de calitatea sa ca fiică a lui Reuben. Crezuse că se împăcase cu această situaţie, dar acum îşi dădea seama că nu era nici pe departe aşa.

Chris Andrews îi făcuse nemulţumirea să se înteţească şi mai tare. Ce-o fi îndemnat-o să-l creadă diferit de ceilalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse? Nu dorise decât să se folosească de ea pentru a-şi atinge propriile scopuri, la fel ca toţi ceilalţi.

Conştiinţa acestui fapt ridica o barieră. Dincolo de ea, Samantha rămânea în aparenţă prietenoasă şi volubilă, acceptându-i sugestiile de a o distra pe parcursul restului după-amiezii şi al serii, dar asigurându-se că nu se ivea nicio ocazie de intimitate. Dacă-i observa schimbarea de atitudine, Chris n-o indica prin nimic. Iar în seara aceea, Samantha se duse la culcare convinsă că îşi restabilise mândria şi respectul de sine însăşi.

A doua zi dimineaţă, când intră în living, în drum spre sufragerie, ca să ia micul dejun, Samantha îl văzu pe Chris aşezat la un birou din colţul opus al camerei, cu rafturi de bibliotecă pe pereţi, amenajată ca un cabinet într-o parte a încăperii mari. Ţinea în mână receptorul unui telefon mare, negru. La apariţia ei, ridică privirea, o expresie de recunoaştere înlocuindu-i concentrarea totală de pe chip.

— Ţi-o dau să vorbeşti personal cu ea, spuse el în receptor, înainte de a-l acoperi cu mâna. E tatăl tău, o

informă apoi pe Samantha. A intervenit un lucru neaşteptat şi nu va putea veni până în prima zi a săptămânii viitoare. Vrea să se convingă că eşti bine şi nu te deranjează să-i aştepţi sosirea până atunci. I-am spus că nu ai nimic împotrivă, dar cred că preferă s-o audă din gura ta.

În ton i se simţea o undă de ironie.

Credea oare că se bucura să mai petreacă încă vreo câteva zile singură cu el? se întrebă Samantha, în timp ce mergea spre telefon. Probabil era atât de încrezut, încât îşi închipuia că nu ghicise falsitatea atenţiei pe care i-o acorda. În aroganţa lui, şi-o fi închipui că o juca pe degete. Numai că Samantha nu era o jucărie care să fie folosită şi aruncată.

Înlăturând aceste gânduri, îi luă receptorul din mână şi spuse, cu o veselie categorică:

— Bună, Reuben!

— Ce faci, Sam? se auzi răspunsul.

Zâmbi, cu o expresie uşor răutăcioasă.

— Supravieţuiesc.

Chris Andrews se rezemă neglijent de spătarul scaunului. Totuşi, Samantha simţea în fiecare fibră a trupului intensitatea cu care o privea şi o asculta.

— Sam, îmi pare rău pentru întârziere. Crede-mă, dacă aş…

— Nu e nevoie să-mi explici, îl întrerupse ea; îi observase îngrijorarea şi recunoscuse aerul destul de preocupat din glasul lui, semn că era adâncit într-o problemă complicată şi, fără îndoială, serioasă; înţelesese de mult că tatăl ei rareori amâna ceva dacă nu se profila

câte o criză. Ştiu că faci tot ce poţi, îl asigură ea. Şi nu-ţi face griji pentru mine. Aici e minunat şi ştiu că Chris mă va distra până vii şi tu.

— Chris? repetă plat Reuben Gentry.

— Da, Chris, râse Samantha. Păruse dus departe, cu gândul la altele.

— A, da, Chris, fireşte, răspunse el, ca şi cum abia atunci s-ar fi lămurit despre cine vorbea. Totul va fi în regulă. Fii numai atentă la tot ce-ţi spune, adăugă, absent.

Gura Samanthei se arcui într-un zâmbet neîncrezător. Îl frământa cine ştie ce problemă. Părea să fi uitat că ea avea douăzeci şi doi de ani şi-şi putea purta şi singură de grijă. Dar în momentele ca acestea tatăl ei îi era cel mai drag. Îi deştepta instinctul matern.

— Sigur că da, Reuben, încuviinţă ea, vorbind pe acelaşi ton ca la vârsta de nouă ani. Vrei să mai vorbeşti cu Chris?

— Nu, nu e nevoie. Ai grijă ce faci, Sam.

— Bine. Mai vorbim, Reuben.

Nu-şi luau niciodată rămas-bun. Îşi formaseră acest obicei pe vremea când Samantha era mică şi plângea neîncetat ori de câte ori tatăl ei se pregătea să plece în câte o călătorie de afaceri. Atunci, Reuben încheiase cu ea un pact de a nu-şi lua rămas-bun, pentru că întotdeauna se întorcea. Acest lucru avusese efect asupra logicii ei copilăreşti, dându-i posibilitatea de a se despărţi de el fără lacrimi.

Surâsul stăruia, formând gropiţe vagi în colţurile gurii. Observă privirea speculativă a lui Chris, în timp ce punea receptorul la loc în furcă.

— Totul e-n ordine? întrebă el ridicându-se, când Samantha se întoarse spre sufragerie.

— Perfect, răspunse ea senină, fără a întoarce capul. Cum spuneai, a intervenit ceva important care-l reţine.

Nu era nevoie să menţioneze că stilul preocupat al lui Reuben sugera o problemă foarte serioasă. Pe Chris nu-l privea, mai ales din moment ce nici ea însăşi nu ştia despre ce anume era vorba. Se putea referi la un lucru util pentru una dintre companiile rivale ale lui Chris.

— Tu şi tatăl tău sunteţi foarte apropiaţi, aşa-i? comentă el, trăgând un scaun de la masa din sufragerie.

— De când mă ştiu, suntem împreună, confirmă Samantha. Îmi place compania lui. În ultima vreme, fiind la colegiu, apoi la serviciu, n-am mai putut sta cu el atât de mult pe cât aş fi vrut.

Aşa era, dar Samantha îşi dădea seama, la vârsta ei, că totul făcea parte din procesul de maturizare.

— Îl admiri mult pe tatăl tău, nu-i aşa? întrebă Chris, în timp ce se aşeza faţă în faţă cu ea, la masă.

— Sigur că da, replică Samantha, simţind că nu era un comentariu aruncat într-o doară. De ce?

— Mă gândeam doar că unui bărbat i-ar fi dificil să se ia la întrecere cu el.

Pe masă era pusă o carafă cu suc de portocale. Samantha umplu două pahare, înainte de a ridica privirea pentru a-i întâlni ochii cu pleoapele lăsate. Îi stătea pe limbă să răspundă că nici nu se aştepta ca vreun bărbat să concureze vreodată cu tatăl ei.

— Da, îi dădu ea dreptate, mai mult din încăpăţânare. Puţini oameni se pot compara cu Reuben

Gentry.

Trăsăturile lui Chris se întunecară întrucâtva, făcând-o să se pătrundă încet de satisfacţie. Spera ca undeva, în personalitatea lui, să fi rămas o urmă de inferioritate. Poate că n-avea să mai fie chiar atât de sigur de capacitatea lui de a o atrage.

Capitolul 4

Bătându-şi cu pumnii perna pufoasă, Samantha îşi cuibări capul în adâncitura formată de mâna ei şi închise ochii. Câteva secunde, stătu nemişcată în pat. Apoi, deschise ochii, cu un oftat nervos. Degeaba: pur şi simplu nu-i era somn.

Bâjbâi cu mâna pe noptieră până găsi veioza şi o aprinse. Ceasul de mână era alături. Samantha îl luă, oftând iarăşi când văzu că mai erau câteva minute până la miezul nopţii. De-o oră şi jumătate se sucea şi se învârtea în aşternut, şi nu se simţea cu nimic mai somnoroasă decât când pusese capul pe pernă.

Aruncă pătura într-o parte şi se dădu jos din pat. Pe scrin se afla o carte, dar Samantha era prea agitată ca să citească. Cea mai bună soluţie părea o plimbare. Dezbrăcându-se de pijama, luă pe ea o pereche de pantaloni albaştri de doc şi o bluză cu carouri albastre şi verzi închise. Hanoracul bleu pe care i-l împrumutase Chris în timpul traversării cu iahtul până pe insulă stătea agăţat lângă tricoul gros cu glugă pe care-l luă de pe cuier şi reţinu să i-l înapoieze, în timp ce trăgea tricoul pe ea şi-i încheia fermoarul.

Pantofii de pânză cu tălpi de cauciuc nu scoteau niciun sunet pe mochetă. Porni tiptil în lungul coridorului, trecând prin living, până în sufragerie, fără a dori să trezească pe nimeni din casa cufundată în tăcere. Deschise cu grijă uşa terasei şi ieşi în răcoarea nopţii.

Lumina argintie a semilunii scălda blândă poiana stâncoasă din care casa avea vedere peste râu. Samantha

porni înainte, cu o destinaţie bine stabilită. O lanternă i-ar fi fost de folos, dar nu-i fu greu să găsească poteca prin desişul de conifere şi, pe ici pe colo, stejari şi arţari.

Nu era la fel de bătătorită ca aceea care ducea la debarcader, dar rămânea totuşi uşor de urmat, chiar şi în întunericul nopţii. Samantha o descoperise de dimineaţă, când explorase insula. Cărarea ducea în partea convexă a golfului în formă de semilună, unde fusese construit un pavilion de vară, lângă un promontoriu pietros ce se avânta spre râu. Acest chioşc era destinaţia Samanthei.

Insula, după cum constatase ea, era mult mai mare decât bănuise, având câteva sute de metri lăţime şi cam de două, trei ori pe-atâta lungime. Ar fi putut adăposti cu uşurinţă două case, fără ca niciun locatar să-l observe pe celălalt, dar nu conţinea decât una, cu chioşcul şi debarcaderul său privat.

Construcţia mică şi circulară era în faţa ei, lucind albicios în lumina lunii. Dantelăria de lemn a streşinii şi a balustradei îi dădea o înfăţişare cochetă. Sub lucirea stelelor, cu mătasea scânteietoare a râului curgând pe-alături, părea o căsuţă fermecată. Sub vraja ei, toată nervozitatea Samanthei se risipi ca prin minune.

Aşezându-se de-a curmezişul pe banca de lemn din interior, se rezemă cu umărul de un stâlp şi-şi cuprinse un genunchi în braţe, întinzând celălalt picior înainte, pe bancă. Ceasul de mână rămăsese ne noptieră şi nu avea idee de cât timp stătea astfel, absorbind seninătatea nopţii, cu gândul la o mulţime de lucruri, dintre care nu-l putea reţine pe niciunul.

Ar fi putut rămâne acolo toată noaptea, dar briza

răcoroasă a râului devenea treptat rece de-a binelea. Trăgându-şi pe cap gluga tricoului, mai stătu câteva minute, înainte ca frigul tot mai pătrunzător s-o facă să se ridice în picioare. În timp ce se întorcea, fără tragere de inimă, spre cărarea pe unde venise, nu-şi putu stăpâni un căscat. Acesta îi aduse un zâmbet leneş pe buze. În nemişcarea nopţii ţipă o pasăre, singurul sunet care să-i anunţe întoarcerea. Cu grijă, deschise uşa terasei şi păşi înăuntru, încremenind când un glas mârâi încet în spatele ei:

— În locul tău, n-aş face nicio mişcare.

În aceeaşi clipă, camera se umplu de lumina unui bec din tavan, orbind-o un moment. Ridică instinctiv mâna la ochi, să se apere de strălucirea neaşteptată.

— Ce se întâmplă?

Îngrijorarea şi uluirea se combinau, făcând-o să vorbească în şoaptă, iar gluga tricoului îi căzu cu câţiva centimetri pe spate, când întoarse capul în direcţia opusă luminii.

— Sam!

Exclamaţia de recunoaştere fusese rostită cu un amestec de furie, exasperare şi uşurare.

— Unde umbli creanga la ora asta?

Identificând glasul lui Chris Andrews, se întoarse.

— N-aveam somn.

Ochii ei abia începeau să-şi recapete limpezimea. Era sigură că văzuse în mâna lui un obiect metalic de culoare închisă, care tocmai dispărea în interiorul hainei. Un pistol? se întrebă Samantha.

Chris clătina din cap, cu amuzament răutăcios,

măsurând-o din ochii săi cenuşii. Aproape că-i văzu încordarea risipindu-se, în timp ce adopta o poziţie indolentă.

— Tom! spuse el spre uşa deschisă a terasei, pe care Samantha nu apucase s-o închidă; îşi ţinea mâinile în şolduri, iar ochii nu i se desprindeau o clipă de la ea, deşi întorsese uşor capul. Nu s-a întâmplat nimic – e domnişoara Gentry.

— Domnişoara Gentry? se auzi un răspuns înfundat şi uimit, înainte ca omul cel mătăhălos să apară în lumina de pe terasă. Cum a…

Întrebarea rămase neterminată, când Tom Carlton văzu cu ce expresie îi privea Samantha revolverul din mână. Îl ascunse imediat în geacă.

— Jur că n-am furat nimic! râse ea, ridicând mâinile într-un gest glumeţ de predare, în timp ce se întorcea din nou spre Chris. N-am ieşit decât la o plimbare.

Râsului ei i se alătură un chicotit gutural.

— Mă rog, nu ne poţi condamna că suntem prudenţi, îi atrase atenţia Chris. Casele izolate sunt ideale pentru spărgători, deşi în general le preferă neocupate. Suntem aici doar de câteva zile, aşa că se putea să n-o fi aflat încă. Sper că nu te-am speriat prea tare.

— Doar pentru câteva secunde, recunoscu ea, acum putând zâmbi când se gândea cum i se oprise inima în loc.

— Îmi pare rău, dar noi… începu Chris.

Fu întrerupt de Maggie Carlton, care strigă ceva. Samantha înţelese restul cuvintelor, când vocea i se apropie:

— Nu e în ca…

Cu o înfăţişare alarmată, Maggie se opri în arcada dintre living şi sufragerie, privind-o neîncrezătoare pe Samantha.

— …în camera ei? termină Chris propoziţia. Nu, domnişoara Gentry nu putea dormi, aşa că a ieşit la o plimbare. Pe ea a auzit-o Tom bântuind pe-afară.

Privirea femeii săgetă dinspre chipul lui către faţa Samanthei, aproape vinovată. Cu un zâmbet crispat, intră în cameră, alături de ei, legându-şi cu nervozitate nodul de la cordonul halatului matlasat.

— Ne-aţi tras o sperietură, domnişoară Gentry, declară ea, râzând fără chef.

— Şi viceversa, replică Samantha.

— După atâtea emoţii, nu cred că vreunul dintre noi va putea adormi la loc imediat, spuse Chris; înfăţişarea lui nu era deloc neglijentă, ca şi cum nici nu s-ar fi culcat. Maggie, ce-ar fi să ne faci tuturor nişte ciocolată fierbinte?

— Desigur, răspunse femeia, după o mică eziare.

— Să te ajut cu ceva? se oferi Samantha.

— Mă descurc eu, o asigură Maggie, pornind spre bucătărie.

Trăgându-şi gluga de pe cap, Samantha îşi descheie şi fermoarul tricoului, în căldura din casă, apoi şi-l scoase. Tom închise uşa terasei şi porni spre masă, pentru a se aşeza pe un scaun. Samantha îi urmă exemplul.

— Pe unde-ai umblat?

Chris încălecă pe un scaun, rezemându-şi relaxat braţele pe spătarul drept al acestuia.

Samantha îi povesti şi, câteva minute, discutară despre plăcerile plimbărilor în toiul nopţii. Apoi reapăru

Maggie, cu cănile de ciocolată caldă. Când şi-o termină pe a ei, Samantha începea deja să-i simtă efectul calmant. Acesta, plus descoperirea că era aproape ora două noaptea, o făcea să moţăie.

Cu un „noapte bună” obosit spre cei trei de la masă, porni spre camera ei. La jumătatea drumului, îşi aminti că-şi lăsase tricoul gros pe scaun. După ce făcu câţiva paşi prin living, îl auzi pe Chris spunând:

— Aş vrea să ştiu şi eu cum a ieşit din casă fără s-o audă nimeni.

Samantha ezită. Era obosită şi nu voia să se complice şi mai mult cu recapitularea incidentului. Ridicând din umeri, se întoarse spre camera ei. Tricoul putea rămâne în living până dimineaţa.

A doua zi, o trezi o bătaie în uşă. Încruntându-se nemulţumită de deranj, privi printre gene spre lumina soarelui care pătrundea prin perdelele trase.

— Cine e? mormăi Samantha, fără a se clinti din poziţia extrem de comodă.

— Răsari şi străluceşte.

Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru Chris Andrews, înalt şi plin de viaţă, arătând de dacă ar fi dormit opt ore, lucru de care Samantha nu se îndoia că era imposibil.

— Cât e ceasul? murmură ea, împingându-şi o mână obosită prin părul ciufulit şi întorcându-se pe spate, cu pătură cu tot.

— Zece fără ceva.

Era posibil să fi dormit aproape opt ore, consimţi ea, deşi părea să se fi trezit de mai multă vreme. Ochii ei

somnoroşi se îndreptară spre silueta lui cu musculatură suplă. Picioarele lungi îi erau acoperite de nişte pantaloni strâmţi, din doc albastru decolorat. Peste cămaşa albastră descheiată la gât, purta un hanorac galben, cu fermoarul închis numai jos.

— Am senzaţia că abia adineaori am adormit.

Îşi simţea gura uscată, ceea ce-i sporea timbrul răguşit de la natură al vocii.

— Nu-ţi pare rău pentru aventura de azi-noapte? se interesă el, pe un ton ironic.

— N-aş crede, clătină ea din cap, pe pernă; dintr-odată, creierul său somnoros înţelese că trebuia s-o fi trezit cu un scop anume. De ce-ai venit?

— Mă gândeam ca azi să mergem cu barca. De vreme ce n-ai mai fost niciodată pe-aici, prin zona Thousand Islands a statului New York, am tras concluzia că ar fi o idee bună să-ţi arăt împrejurimile. De nicăieri nu se văd mai bine decât din iahtul meu. Eşti dispusă? înclină el capul într-o parte, chipurile provocator.

Propunerea i se părea interesantă, chiar şi semiadormită cum era.

— Sigur că da, acceptă Samantha. Aşteaptă-mă doar o jumătate de oră, până mă spăl şi mă îmbrac.

— Ai o jumătate de oră. Cafeaua te aşteaptă în sufragerie, iar Maggie ne împachetează ceva pentru prânz. Iahtul va fi gata când eşti şi tu, încheie el, întinzând mâna să închidă uşa.

Peste trei sferturi de oră, ambarcaţiunea părăsise adăpostul golfului. Naviga cu velele ridicate şi motorul oprit. Tom Carlton venise să ajute la pilotaj, fapt care un

moment o surprinse pe Samantha. Probabil i se citea pe faţă, căci Chris îi explică aproape imediat că navigaţia printre atât de multe insule, pe fel de fel de canale mici, putea fi delicată, din cauza curenţilor schimbători.

Samantha conchise că probabil era mai bine că venise şi el, în timp ce-l studia într-ascuns pe Chris Andrews, care stătea la timonă. Briza îi flutura părul brunet şi des. Asprimea trăsăturilor sale bronzate era tulburător de vizibilă, în acel decor compus din pământ, apă şi cer. Pasional şi viril, era în elementul lui. Ochii săi cenuşii şi tăioşi erau ageri că ai unui vultur.

Toate se combinau pentru a accentua atracţia fizică pe care o simţea Samantha, în pofida raţiunii care-i spunea că aşa ceva era zadarnic şi, probabil, periculos. Venise în calitate de fiică a lui Reuben Gentry, nu ca o simplă femeie numită Samantha. Poate că prezenţa lui Tom Carlton avea s-o ajute să ţină minte acest lucru. Făceau plimbarea pentru ca fiica lui Reuben să nu se plictisească.

Privirea cenuşie se întoarse spre ea, iar Samantha se prefăcu că se uita la o insulă masivă din spatele lui. Îi simţi ochii măsurând-o din creştet până-n tălpi şi ştiu că avea o înfăţişare proaspătă în pantalonii marinăreşti albi, tricoul bleumarin şi eşarfa albă pe care o purta în chip de panglică peste păr. Două şuviţe de păr scăpau de sub eşarfă, fluturându-i pe frunte.

— Eşti trează, de-acum?

În tonul lui se simţea un amuzament dojenitor.

— Cum nu se poate mai trează. E minunat.

Entuziasmul ei era absolut fals.

— Acolo e Canada? mai întrebă, arătând cu mâna

spre masa de pământ pe care se prefăcuse că o studia.

— E o insulă canadiană, da, dar nu malul propriu-zis.

— Vom urma şenalul navigabil? se interesă Samantha.

Cârmeau pe un curs spre est, dar se aflau la distanţă considerabilă de un vas oceanic de linie care naviga în amonte.

— Seaway Channel e mai mult în partea americană. M-am gândit să-ţi arăt mai întâi latura canadiană, grupurile de insule ale Amiralităţii şi Marinei, ca să-ţi faci o idee despre frumuseţile naturale care se găsesc aici, înainte de a ne apropia de unele dintre splendorile făurite de mâna omului pe insulele americane, îi explică el, cu gura strânsă într-o linie răutăcioasă.

Câteva minute, Samantha contemplă apa de safir şi insulele ca nişte smaralde.

— Cu siguranţă, e o minunăţie, repetă ea absentă un comentariu dinainte.

— Indienii numesc regiunea asta „Grădina Marelui Spirit”. Primii exploratori francezi i-au dat numele după care e cunoscută şi astăzi – *Les Mille Îles*, sau „Cele O Mie de Insule”. Râul St. Lawrence era o cale de transport indiană. Îl numeau „Râul fără sfârşit”, lucru nu tocmai adevărat, în ceea ce priveşte bărcile, întrucât curenţii îl împiedicau să fie navigabil.

— Care e diferenţa între St. Lawrence River şi St. Lawrence Seaway?

Instinctele ei de reporter care o îndemnau să descopere toate faptele intraseră în acţiune.

— Râul e aici dintotdeauna, dar Calea Marină este o

rută maritimă interioară, lungă de trei mii de mile, care se întinde de la Golful St. Lawrence până la Lacul Superior, unită printr-o serie de ecluze şi canale, inclusiv sistemul de şapte ecluze necesare pentru a ridica navele la nivelul de sus al Niagarei.

— Fantastic! murmură Samantha.

— Pe sistemul navigabil se deplasează vase din toate zonele globului, adăugă Chris. A fost realizat prin eforturile combinate ale guvernelor american şi canadian. Ai stat vreodată să te gândeşti că graniţa dintre Canada şi S.U.A. Este cea mai lungă frontieră neapărată din lume? îi adresă el un zâmbet scurt, ca un fulger alb.

Samantha clătină din cap.

— Nu, nu cred că m-am gândit vreodată la ea din punctul ăsta de vedere.

În timp ce iahtul aluneca tăcut pe apă, cel mai puternic zgomot fiind plesnetul pânzelor umflate de vânt, Chris îi schiţă pe scurt o parte din istoria zonei în timpul primelor războaie, menţionând războiul din 1812 şi Războiul Patriotic din 1837, când vaporul *„Sir Robert Peel”* fusese scufundat în canalul american. Şi tot timpul navigau încet pe lângă insule de diverse mărimi, unele fără semne de a fi locuite, iar altele cu vile cochete printre copaci.

— Regiunea asta a fost un rai pe pământ, pe vremea traficului de rom din perioada Prohibiţiei. Contrabandiştilor le era destul de uşor să se ascundă de şalupele vameşilor, cu toate insulele astea printre care puteau să dispară. O insulă a devenit atât de celebră ca ascunzătoare pentru whisky-ul de contrabandă, încât e cunoscută ca Insula Whisky.

Grupul Amiralităţii rămăsese în urma lor, iar Chris arăta spre stânga, indicând clădirile de pe un promontoriu.

— Acolo e Gananoque, Ontario, pe ţărmul canadian. Este un oraş foarte pitoresc.

— Facem o escală? întrebă Samantha, atrasă de ideea de a hoinări pe străzi.

— N-avem timp.

Totuşi, cârmi nava destul de aproape pentru a-i da posibilitatea să arunce o privire asupra oraşului. În port staţiona un vas turistic, trezindu-i dorinţa de a fi făcut şi ea parte dintre pasageri, dar Chris întorcea deja velierul spre o întindere largă de apă, iar Samantha nu avu timp să stăruie prea mult cu ochii spre oraş.

Chris vorbea din nou, explicându-i că, deşi majoritatea caselor de pe insule pe care le vedeau erau strict reşedinţe de vară, pe cele mai mari se găseau locuitori permanenţi, ca în cazul celei de care se apropiau, Insula Grindstone, trecând prin grupul de insule canadiene ale Marinei. Erau în primul rând comunităţi agricole, spuse el, adăugând că mai demult fuseseră centre de lactate. Pe Insula Grindstone se prepara brânză, cu denumirea adecvată de brânză Grindstone, dar acum se trecuse mai mult la creşterea vitelor.

— Au propriul lor sistem de şcoli elementare, unde copiii învaţă până în clasele a şaptea sau a opta. În continuare, trebuie să se ducă pe ţărm, pentru continuarea studiilor, de obicei locuind la prieteni sau rude pe tot parcursul anului şcolar.

— Şi să mai vorbeşti de părăsirea timpurie a cuibului! surâse Samantha.

— Ce-ai zice să mergi jos şi să desfaci coşul ăla pe care ni l-a împachetat Maggie pentru prânz? propuse Chris. De tine, nu ştiu, dar mie începe să mi se facă foame.

— Tu vorbeşti? râse ea. Eu nici n-am mâncat la micul dejun, doar o cafea am băut.

— Nu întârzia prea mult, că pierzi peisajele! mai strigă Chris în urma ei.

Când Samantha reveni cu sandvişurile şi bere rece, Tom îşi luă porţia lui la prova şi o mâncă de unul singur. Samantha se întreba dacă era un singuratic din fire, sau doar un subaltern bine instruit. Rareori îl observa privindu-i pe ea şi Chris. Mai mult păreau să-l intereseze ceilalţi navigatori de pe râu, decât peisajul proaspăt, virgin. Desigur, cu acesta probabil că se obişnuise.

Pentru ea, toate erau experienţe noi. Niciodată nu mai văzuse aşa ceva. Mestecând încântată feliile de chifle cu şuncă şi brânză, se gândea cu milă la oamenii care vedeau acele privelişti cu ochi blazaţi.

Aruncă o privire laterală spre cârmaci, încercând să-i judece reacţia, dar trăsăturile parcă turnate din bronz nu dezvăluiau decât o concentrare intensă, în timp ce se orienta pe un canal îngust dintre două insule. Având în vedere cunoştinţele lui asupra regiunii, reieşea că vizitase de multe ori acele locuri.

Aşa cum era echipat acum, îi era greu să şi-l amintească pe Chris Andrews antreprenorul, financiarul, magnatul. Cu siguranţă, nu arăta ca un muncitor obişnuit, dar nici nu corespundea imaginii pe care mintea ei o asocia cu numele de Chris Andrews. Înainte de a-l fi cunoscut, Samantha şi l-ar fi închipuit pe Chris Andrews

navigând în uniformă marinărească albă, la dungă, cu blazer bleumarin şi chipiu de căpitan, nu cu capul gol, părul fluturându-i în vânt şi având pe el pantaloni de doc decoloraţi şi hanorac.

Samantha îl prefera de departe pe acest Chris Andrews în locul celui din imaginaţia ei. Imediat, însă, îşi alungă gândul. „Ai grijă”, îşi spuse, „aminteşte-ţi că te afli aici numai fiindcă doreşte ceva de la Reuben”. Sandvişul îşi pierdu o mare parte din savoare.

Prin grupul Marinei, traseul îi scoase pe şenalul canadian. Un turn înalt şi alb îi chema, de la tribord de prova. Samantha află că era complexul Skydeck de pe Hill Island, care oferea o vedere panoramică, de sus, a întregii zone. Apăru la vedere şi o parte din sistemul de poduri Thousand Islands, cu insulele folosite ca postamente ale pilonilor pentru a traversa râul.

Chris îi arătă labirintul de insule, regiunea numită Canalul Pierdut. În timpul primelor războaie, pe vremea piraţilor şi în perioada Prohibiţiei, fusese folosit adesea de mulţi cunoscători ai zonei pentru a scăpa de urmăritori.

După ce trecură pe sub pod, Chris îl instrui pe Tom să coboare o parte din pânze, iar viteza scăzu. Samantha îl privi curioasă.

Văzându-i expresia, Chris anunţă simplu:

— Palisadele.

Aruncând o privire în faţă, Samantha văzu falezele stâncoase de care se apropiau. Colţuroase şi abrupte, se înălţau din râul blajin, dominând iahtul ce aluneca prin dreptul lor. Roca de pe suprafaţa lor era vârstată cu trandafiriu. Liniştea din jur le făcea şi mai impresionante,

şi mai copleşitoare în aspra lor frumuseţe.

Când trecură pe lângă oraşul Rockport de pe malul canadian, Chris porni pe o traiectorie arcuită, spre ţărmul opus al râului. Îi aruncă un zâmbet scurt şi uşor cinic.

— Iar acum, spre splendoarea făurită de om despre care ţi-am spus – terenul de joacă al milionarilor.

Nu trecu mult, şi Samantha înţelese la ce se referea. Insulele pe care le văzuseră până acum aveau o sălbăticie crudă, cu case rustice; dar pe măsură ce se apropiau de şenalul american, insulele şi construcţiile de pe ele începură să se schimbe. Vegetaţia deasă şi frunzişul bogat al copacilor prin care razele soarelui se infiltrau spre solul virgin începeau să facă loc peluzelor scumpe, tunse şi îngrijite, de un verde artificial. Căsuţele de vară erau înlocuite de vile elegante, pentru vacanţele celor bogaţi. Nemulţumite de ornamentaţiile naturii, gazoanele erau împodobite cu statui şi grădini de flori. Arhitectura unora dintre reşedinţe îi tăie Samanthei respiraţia. Şi aici se găsea frumuseţe, dar într-un contrast accentuat cu ceea ce văzuse înainte.

După ce trecură prin grupul Summerland, Chris spuse:

— Vine tata-mare al tuturor. Sau ăsta ar trebuit să fie, adăugă el, enigmatic. Ai auzit de Boldt Castle, nu-i aşa?

— Da, răspunse ezitant Samantha, încercând să-şi aducă aminte ce auzise despre Castelul Boldt, pentru a constata că amintirile îi erau ceţoase. Ceva în legătură cu un castel pe care l-a clădit un bărbat pentru soţia lui.

— Da, se numea George Boldt. Era unul dintre acei Horatio Alger, subiect de poveste a drumului de la zdrenţe

până la avere. A emigrat în ţara asta prin perioada Războiului Civil, pentru ca până la urmă să facă avere de câteva ori la rând. A ajuns aici, împreună cu soţia lui, în anii 1890, când zona era plină cu staţiuni de elită pentru cei foarte bogaţi. În Europa, copil fiind, văzuse castelele de pe Rin şi visase dintotdeauna să aibă şi el unul la fel. Când el şi soţia sa au văzut Hart Island, care pe-atunci avea o formă vagă de inimă, s-a hotărât s-o cumpere şi să-şi adeverească visul. Evident, era un mare romantic, pentru că a cheltuit considerabil ca să ajusteze forma de inimă a insulei şi să-i schimbe numele în Heart Island. Apoi, a început construcţia castelului. Îşi imagina o întreagă colonie, cu mai multe clădiri şi posibilităţi de a întreţine o sută de oaspeţi, cu servitori cu tot. Marmură, tapiserii, mătăsuri, covoare, de toate a importat ca să-şi mobileze castelul. Cheltuise peste două milioane de dolari, când soţia lui a murit. La moartea ei, toate activităţile au încetat, fără să se mai reia niciodată.

Câteva turnuri se înălţau deasupra insulei împădurite din faţă, medievale, grandioase. Pe măsură ce iahtul se apropia, începu să se contureze şi castelul. Pe insulă hoinăreau turişti, iar la debarcader erau legate nave de agrement.

— A fost restaurat? întrebă Samantha.

— Nu. La oprirea lucrului, hoţii şi vandalii au furat sau au distrus majoritatea obiectelor de valoare. Ani de zile, a rămas pradă liliecilor, păsărilor şi insectelor. Acum, e aproape o ruină, în care publicul mai poate vedea doar câteva dintre cele patru sute de camere. La inflaţia de azi, probabil ar fi nevoie de douăzeci de averi cât a lui Boldt

pentru a-i transpune visul în realitate.

Chris se întrerupse, încruntându-se uşor. Ochii săi cenuşii se îngustară spre turlele ce se înălţau deasupra copacilor.

— Nu mai e decât simbolul romantic al unui vis rămas fără conţinut, odată cu dispariţia soţiei iubite.

Samantha simţi, în mod iraţional, un nod în gât, sub efectul tragicei şi impresionantei povestiri. Era o prostie să se lase emoţionată de ea şi încercă să-şi alunge senzaţia, privind cu obiectivitate locul. O familie de turişti se plimba pe chei.

— Hai să facem un popas, propuse ea, cu însufleţire.

Privirea lui Chris cutreieră insula şi grupurile de plimbăreţi. Apoi, clătinând scurt şi hotărât din cap, răspunse:

— Nu. N-avem timp.

Samantha se uită la ceas.

— De acord, e trecut de două, dar cu siguranţă că măcar pentru o jumătate de oră ne putem opri, insistă ea.

Privirea lui Chris se îndreptă spre Tom, care stătea lângă mijlocul covertei de la babord. Bărbatul cel masiv auzise în mod clar cererea Samanthei şi răspunsul negativ pe care-l primise. Susţinu privirea lui Chris cu o expresie posomorâtă, apoi scrută ambarcaţiunile care încetineau la fel ca a lor, pentru ca navigatorii să privească în voie castelul. Nu trecuseră decât câteva secunde.

— Mă tem că nu, refuză din nou Chris; gura i se arcui într-un zâmbet, dar fără ca expresia neînduplecată şi severă să i se îmblânzească. Poate altă dată.

Ridicând din umeri cu resemnare, Samantha îşi mută

privirea, aţintindu-şi ochii căprui şi întrebători spre clădirile înalte ale debarcaderului de vizavi de Heart Island. O stăpânea sentimentul straniu că, fie şi de-ar fi avut la dispoziţie toată după-amiaza, Chris tot ar fi refuzat să debarce. Şi nu avea niciun sens. Făcea un efort deosebit ca s-o poarte într-un tur al regiunii Thousand Islands, şi totuşi părea să restrângă excursia la puntea iahtului.

Atentă doar pe jumătate, ascultă comentariul pe care-l începu el în timp ce velierul plutea graţios pe lângă castel. Observă construcţiile maiestuoase ale Clubului Thousand Islands, casele de vară mai elegante ale personajelor de prestigiu, insula numită „Cuptorul Diavolului” care fusese cândva ascunzătoarea unui pirat notoriu, anvergura dominantă din partea americană a podului internaţional, Farul Rock Island, scos din folosinţă, şi Parcul Thousand Islands, dar nici unele dintre acestea nu-i mai captară interesul.

Clădirile oraşului Clayton o îndemnară să-şi pună pentru o ultimă oară teoria la încercare, mai ales când Chris menţionă muzeul.

— Cred că nici aici nu avem timp să ne oprim?

Tonul ei vag provocator atrase o privire scurtă a ochilor cenuşii, îngustaţi, cu expresia speculativă nu tocmai ascunsă.

— Nu acum, răspunse el, fără a intra în alte amănunte.

Şi nici altă dată. Aproape că o spusese prin viu-grai, atât de clar era subînţelesul. Forţa acestei certitudini o surprinse, cu atât mai mult cu cât nu-şi putea imagina de ce refuza s-o lase să debarce. În ultima oră a drumului

înapoi spre insulă, se gândi şi se tot gândi, dar nu găsi niciun motiv logic care să-i explice atitudinea.

Capitolul 5

Samantha atinse cu degetul piciorul paharului de vin. Doar câţiva stropi roşii mai colorau fundul acestuia. Carminul spectaculos al asfinţitului nu-i făcea nicio impresie, pe când se estompa într-un crepuscul violaceu. Nimic n-o mai impresionase, de când o preocupa întrebarea rămasă fără răspuns. De ce n-o lăsase Chris să coboare pe mal?

Privirea ei alunecă spre el, pentru a-l descoperi studiind-o. Samantha zâmbi scurt şi-şi desprinse mâna de paharul gol, dându-şi seama că, de câteva minute, niciunul dintre ei nu mai scosese o vorbă. Îşi umezi nervoasă buza de jos cu vârful limbii, în timp ce căuta un comentariu inofensiv.

— E linişte aici, nu-i aşa? murmură ea.

— Da.

Amândoi se schimbaseră în haine de seară. Chris purta o bluză albă pe gât, un blazer bleumarin şi pantaloni albaştri-deschişi. Acesta era încă un lucru care o nedumerea pe Samantha. Cu toţi banii lui, o făcea să se întrebe de ce nu-şi croia sacourile la comandă, pe măsura umerilor lui laţi şi a pieptului musculos. Hainele pe care le purta erau atrăgătoare, dar ar fi arătat şi mai bine dacă nu i s-ar fi umflat aşa pe umeri.

Oftând, se ridică de la masă, netezindu-şi cu palmele materialul moale al fustei, peste şolduri. Costumul ei stacojiu consta dintr-o fustă-pantalon lungă până la glezne şi o bluză cu mâneci lungi şi croială de tunică, drapată în falduri. Culoarea vie îi accentua castaniul mătăsos al

părului.

— Iarăşi eşti neliniştită? se interesă Chris, ridicându-se şi el de la masă.

— „Iarăşi”? îl privi Samantha, nedumerită.

— Azi-noapte ai avut insomnie, îi aminti el.

— A, da, dădu ea din cap, înţelegând.

Presupunea că nu reuşise prea bine să-şi ascundă frământarea. Era singura ocazie când nu avea dispoziţia să fie sinceră, cel puţin până descoperea câteva indicii despre posibilul răspuns. Întrucât Chris era gata să-i pună aerul distrat pe seama unei nervozităţi oarecare, era gata să adopte aceeaşi explicaţie.

— Cred că sunt puţin cam agitată, recunoscu ea.

— Ca să nu riscăm o repetare a incidentului de azi-noapte, cred că ar fi bine să-ţi propun o plimbare înainte de miezul nopţii.

Samantha îşi înlătură părul de pe obraz.

— Nu-i rea ideea.

Vocea, însă, îi suna lipsită de convingere.

În timp ce ieşeau pe uşa terasei, în lumina slabă a înserării, Chris privi în jur.

— Vrei să ne plimbăm doar, sau ai în vedere o anumită destinaţie?

După un moment de nehotărâre, Samantha răspunse:

— Chioşcul.

Mâna lui i se rezemă uşor pe talie, iar Samantha se lăsă îndrumată de uşoara apăsare spre cărarea pe care o parcursese în noaptea trecută. Poteca era acoperită cu ace de brazi risipite, foşnind sub tălpile sandalelor. Nu putea

să nu ia în seamă cât de conştientă era de paşii care o însoţeau, precum şi de căldura mâinii lui, care îi inunda şira spinării.

Făcuse o greşeală venind acolo, conchise ea, dar acum era prea târziu ca să se mai întoarcă. Umbrele tot mai alungite ale copacilor păreau să îi izoleze de restul lumii. Simţi o mare uşurare când arborii se răriră, iar în faţa ei apăru pavilionul de vară. Respiraţia i se uşură când mâna lui Chris căzu, iar pulsul îi reveni la un ritm mai puţin haotic.

Urcându-se pe platforma octogonală, Samantha se opri în partea cea mai apropiată de râu. Suprafaţa netedă a apei se unduia în întunecimea tot mai adâncă, reflectând ultimele gene de lumină ale amurgului. Chris stătea alături, rezemat cu umărul de un stâlp şi un picior ridicat pe banca de lemn, dar nu era atent la râu. O privea într-o stare de alertă pe care i-o disimula indolenţa trufaşă.

— Te tulbură ceva, Sam? o întrebă încet, după ce trecuseră câteva minute te tăcere.

— Ce te face să mă întrebi asta? replică ea pe un ton indiferent, ca şi cum ar fi fost cea mai ridicolă întrebare.

Dar expresia ei nu se putea decât preface că înfrunta privirea lui pătrunzătoare. Mai degrabă-i aluneca peste masculinitatea aspră a trăsăturilor.

— Arăţi de parcă te-ar frământa un gând.

Unda de seriozitate nu-i dispăruse din ton, în ciuda încercării ei de a lua totul ca pe o glumă.

— Nu pe toţi ne frământă câte ceva? ridică din umeri Samantha, încercând să dea de înţeles că era un lucru lipsit de importanţă.

Constată că-i era dificil să gândească, avându-l atât de aproape. Deveni şi mai greu când Chris se îndreptă, ca şi cum ar fi vrut să-i distingă mai bine expresia.

Simulând o indiferenţă pe care bătăile inimii ei erau departe de a o confirma, Samantha îşi lăsă capul pe spate, pentru a privi spre cerul care se închidea spre un albastru ca miezul de noapte. Prima stea a serii îi făcu cu ochiul, în timp ce cornul lunii ocupa un alt colţ al cerului. Era un decor prea tulburător de romantic pentru liniştea ei sufletească. Aroma de mosc a coloniei lui aftershave plutea prin văzduh, iar de pe buzele Samanthei se desprinse fără voie un oftat.

— Te-ai simţit bine azi?

— A, da, întoarse ea brusc capul spre Chris, cu un zâmbet de entuziasm artificial arcuindu-i buzele. Insulele sunt fermecătoare.

O briză dinspre râu îi răvăşi părul, suflându-i câteva şuviţe peste obraz. Samantha ridică mâna să şi le dea la o parte, dar degetele lui i-o luară înainte, împingându-i firele mătăsoase înapoi după ureche, pentru ca apoi să se încurce în părul ei des de la ceafă.

Aproape în acelaşi moment, Chris îşi strecură cealaltă mână pe sub braţul ei, până la spate, trăgând-o în partea dreaptă a pieptului său. Surprinsă, Samantha se agăţă de muşchii flexaţi ai braţului lui drept, apăsându-l în umărul stâng cu podul celeilalte palme, pentru a se îndepărta, cu trupul arcuit înapoi.

Dar întunecimea enigmatică a privirii lui poruncitoare o ţinea prizonieră. Ar fi trebuit să protesteze, însă n-o dorea cu adevărat. Trebuia să fie conştient şi el de

acest lucru. Avea prea multă experienţă ca să nu ştie când anume dorea o femeie să fie sărutată. Lăsă să mai treacă, în tensiune, câteva secunde, pentru a-i intensifica anticiparea.

Apoi, gura i se coborî cu căldură peste a ei, mângâietoare, excitantă şi topindu-i gheaţa din membre. Samantha nu avea nici voinţa, nici dorinţa de a se opune convingătoarei lui dibăcii. Braţele şi picioarele i se moleşiră sub senzualul asalt, până când se rezemă de trupul lui înalt şi dur, ca să nu cadă.

Această reacţie aduse în sărutare o posesivitate insistentă, despărţindu-i buzele, într-o invazie şi cotropire mai însufleţitoare decât orice senzaţie cunoscuse vreodată. Gustul gurii lui Chris era un afrodiziac îmbătător şi care crea dependenţă. Şoldurile Samanthei se mulau pe muşchii solizi ai coapselor lui.

În dulceaţa capitulării, degetele i se agăţară de braţul lui, pumnul drept închis pe jumătate desfăcându-se pentru a-i mângâia relieful umărului. Chris o prinse de încheietura mâinii drepte, ridicând capul pentru a-i privi irizarea ameţită din ochi. Întunecimea mocnită a ochilor lui dezvăluia tulburarea fizică pe care i-o stârnise reacţia ei, deşi era mai stăpân decât ea pe propriile sale emoţii.

Preţ de câteva secunde, cercul de fier al braţului lui continuă s-o apese, în timp ce-i ţinea strâns încheietura în mână. Cu degetul mare, îi freca locul sensibil din interior, unde palpita pulsul.

Fălcile i se strânseră cu hotărâre. Samantha se pomeni împinsă de lângă el, în timp ce Chris se răsucea, retrăgându-se în umbră. Scăpără o lumină, iar flacăra unui

chibrit se apropie de o ţigară. În clipa următoare, ţigara aprinsă îi fu îndesată în mână.

O primi cu un gest tremurător, inhalând fumul prin filtru, cu speranţa că nicotina urma să aibă efectul calmant dorit. Dar tăcerea era iritantă. Cu siguranţă, dăduse clar de înţeles că-i savurase sărutul şi nu trădase nicio dorinţă ca acesta să se sfârşească. Atunci, de ce Chris întrerupsese îmbrăţişarea?

Exista o posibilă explicaţie, care o umplu cu valuri-valuri de dezgust la adresa ei însăşi, pentru că reacţionase atât de firesc faţă de mângâierile lui. Iar explicaţia ducea la necesitatea de a încerca să-şi refacă întrucâtva mândria.

— Nu erai obligat să mă săruţi, Chris, spuse ea cu o voce trădător de răguşită; îi simţi forţa privirii tăioase, dar continuă, uitându-se spre râu. Când ţi-am primit propunerea unei plimbări nocturne, nici nu m-am aşteptat la mai mult. O clipă nu mi-a trecut prin minte că lumina lunii ţi-ar fi sugerat că anticipam un flirt.

— De-asta crezi că te-am sărutat?

În glasul lui se simţea o îndârjire aspră. O apucă de bărbie cu degetele, întorcând-o cu faţa în lumina lunii, ca să-i vadă expresia. Ceaţa din ochii ei se risipise, aceştia fiind acum mari şi sinceri.

— Dintr-un simţ al datoriei, din cauza luminii lunii?

— N-a fost aşa? ripostă Samantha, pe un ton vag acuzator. La urma urmei, sunt musafira ta şi fiica lui Reuben Gentry.

— Şi în consecinţă, îi continuă el cu glas tare şirul gândurilor, te întreţin până la a-ţi satisface orice fantezii romantice oi fi având în legătură cu vraja razelor lunii.

Dispreţul îngheţat din vocea lui sugera o furie feroce.

— Nici c-ai putea fi mai departe de adevăr, domnişoară Gentry, din aproape toate punctele de vedere.

— Nu înţeleg, îşi arcui Samantha o sprânceană, nedumerită, în timp ce căuta să-i distingă chipul prin penumbră.

— Nici nu e nevoie, replică el, răspicat şi sever. Nu e nevoie de nimic, decât…

Brusc, renunţă să ducă fraza până la capăt, privind-o doar câteva secunde, încordat.

Printre dinţi îi scăpă o înjurătură mormăită. Îi eliberă bărbia şi-i smulse dintre degete ţigara, pentru a o arunca în noapte. În jurul Samanthei se închise o capcană de fier, ţintuindu-i braţele între trupul ei şi al lui. O patimă arzătoare începu să-i devoreze buzele, răsucind-o într-un vârtej de senzaţii, înainte de a apuca să asimileze ce se întâmpla. Se lăsă în voia gurii lui, cu buzele despărţindu-i-se sub apăsarea brutală, găsind o dulceaţă sălbatică în durerea pe care i-o provoca.

Maleabilă, carnea ei se lăsa modelată după contururile intime ale formei lui masculine. Mâinile Samanthei, dorind să-i încercuiască gâtul, fură nevoite să se mulţumească doar cu posibilitatea de a-şi desface degetele pe pieptul lui, strecurându-şi-le sub reverele hainei. Arcuindu-i şi mai mult trupul pe spate, Chris îi abandonă reacţiile delicioase ale gurii, pentru a-i pârjoli toată faţa cu sărutări, după care începu s-o muşte uşurel de gât până când din piept îi scăpă un geamăt de durere şi pasiune. Nu se putea ţine pe picioare, iar braţele lui îi

suportau toată greutatea. Mâinile căutară o cale de a se agăţa, degetele întâlnind un obiect de piele netedă, în timp ce se încovoiau peste materialul tricotat al tricoului cu guler pe gât.

Chris deveni rigid, apoi se smulse, capturându-i mâinile şi ţinându-i-le la piept. Samantha îi simţi respiraţia întretăiată, în timp ce se clătina spre el, nedorind-o, dar incapabilă să se oprească. Paravanul îngustat al genelor lui negre ascundea dorinţa despre care ea nu se îndoia că îi ardea în ochi. Bănui că aceeaşi dorinţă se reflecta şi într-ai ei şi îi coborî din faţa cercetării pătrunzătoare a privirii lui. Privi în schimb mâinile mari care le ţineau pe ale ei captive.

— Trebuie că mi-am pierdut minţile, de mă încurc cu tine, gâfâi el, sălbatic.

— Eu nu… începu Samantha.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai scoate o vorbă! se răsti Chris, furios. Şi-aşa e destul de rău! Haide.

O smuci într-o parte, cu degetele strângându-i dureros carnea sensibilă a braţului, în timp ce o împingea spre cărare, ţinând-o totuşi destul de aproape de el pentru ca Samantha să-i simtă umărul stâng atingându-l în treacăt pe al ei.

— Mergem înapoi acasă, până nu ne scapă totul de sub control.

Dar nu tonul lui aspru şi poruncitor o împiedică pe Samantha să protesteze, ci contactul fugar dintre umărul ei şi un obiect tare, care dintr-odată îi adună laolaltă o serie de amintiri, ca piesele unui joc de puzzle.

Sacourile croite prost şi faptul că nu-l văzuse decât o

singură dată fără un veston sau o jachetă pe el. Bruscheţea cu care întrerupsese ambele îmbrăţişări, în momentul când începuse să-l cuprindă şi ea. Obiectul de piele pe care i-l atinsese sub haină. Corpul dur şi neînsufleţit care tocmai îi împunsese umărul.

Şi, mai presus de orice, amintirea nopţii trecute, când i se păruse că-l zărise strecurând un pistol în hanorac. Crezuse că era o iluzie – nu era. Mai mult, chiar şi acum îl purta asupra lui, într-o teacă la subsuoară.

De ce? De ce umbla înarmat? Ca să se apere de posibilii intruşi? Nu, Samantha nu putea accepta o asemenea explicaţie; pericolul nu era chiar atât de mare. „Întreabă-l”, o îndemna o voce lăuntrică. „Râzi şi tachinează-l că te consideră atât te primejdioasă încât poartă pistol”. Dar valurile reci de frică pe care le simţea îi luau graiul.

Se apropiau de casă, ale cărei lumini deveneau tot mai puternice. Samantha se împiedică, iar mâna lui Chris o strânse cu brutalitate de braţ ca s-o ţină, făcând-o să-şi muşte buza pentru a-şi stăpâni ţipătul de durere. Nu-i dădu drumul decât după ce ajunseră la câţiva paşi de uşă.

Când intră în casă, Samantha încercă să rămână cu câţiva paşi mai în faţă, înaintând stângace în livingul gol. Se opri nesigură lângă şemineul masiv de piatră, neavând unde să se mai îndepărteze. Chris rămase în faţa uşii, iar Samantha îi simţi privirea iscoditoare examinând-o pe sub pleoapele coborâte.

Stând cu spatele spre el, îşi sili mâinile ce se frământau să se desprindă una de alta şi-şi trecu degetele prin păr. Inima îi bătea tare ca un ciocan, în tăcerea

încărcată. Numai de-ar fi încetat s-o studieze ca pe o lamelă sub microscop! îşi spuse ea, cu disperare. Îi despărţea toată lăţimea camerei, dar totuşi nu putea gândi nici acum mai limpede decât când fusese în braţele lui.

— O pun pe Maggie să ne aducă nişte cafea, anunţă el pe neaşteptate, cu glasul încordat de iritare şi puţin cam aspru.

— Nu, se răsuci în loc Samantha, inspirând tăios în momentul când fu străpunsă de lancea privirii lui; deşi pulsul îi gonea la galop, sub imperiul unei terori neînţelese, tremurul brusc care o zgudui era cauzat de covârşitoarea lui virilitate. N-am poftă de nicio cafea, declară ea, după o secundă de tăcere. Nu… n-am prea dormit azi-noapte. Cred că astă-seară mă culc mai devreme.

O dată ce luă această hotărâre, porni spre culoarul care ducea la dormitorul ei. Îl observă pe Chris făcând o mişcare şi îi veni s-o ia la goană, dar îşi impuse, sieşi şi propriilor ei picioare, să nu se grăbească.

— Sam! răsună autoritar glasul lui.

Se opri sub bolta holului, încercând să-i înfrunte ochii cenuşii de ardezie fără a-şi trăda tremurul interior. În timp ce Chris se apropia cu paşi înceţi, aparent leneşi, Samantha îşi simţi genunchii înmuindu-se şi se sprijini cu o mână de perete.

Chris se opri la un pas distanţă, bronzat, cu trăsăturile sale osoase, suplu şi dur, colţuros şi autoritar, privind-o. Linia gurii i se subţiase cu înverşunare. Fălcile îi erau încordate strâns.

Întinse o mână ca să-i atingă obrazul, frecându-i

uşurel cu degetul mare pielea netedă. Samantha tremura vizibil, în timp ce mângâierea lui o umplea de văpăi. Coborî repede privirea, dar evită să privească spre umflătura din stânga blazerului. Nici chiar frica nu-i putea stăvili dorinţa de a se afla în braţele lui.

— Te rog. Sunt obosită.

Încerca să vorbească binevoitor şi indiferent.

Degetul lui mare i se strecură sub bărbie, pentru a-i ridica faţa.

— Sam, eu…

Insistenţa din glasul scăzut nu avu timp să-şi transmită mesajul.

De living se apropiară paşii cuiva, iar mâna lui Chris căzu, în timp ce se întorcea într-acolo. Samantha profită de ocazie.

— Noapte bună, Chris, murmură ea, când în cameră apăru Tom, şi porni grăbită pe coridor spre odaia ei.

Peste câteva minute era în pat, cu lumina stinsă. Ceasuri întregi rămase trează în întuneric, pe gânduri. De fiecare dată când încerca să se concentreze asupra motivelor pentru care Chris purta armă, gândurile îi reveneau spre felul cum o sărutase şi pasiunea intensă pe care i-o stârnise.

Nici când în sfârşit adormi nu avu parte de un somn odihnitor. După câteva ore de aţipeli pe apucate, se trezi a doua zi dimineaţă înainte de ora opt.

Când intră în sufragerie, Chris lua deja micul dejun. O salută cu o detaşare neaşteptată. Samantha adoptă o atitudine similară, mai ales după ce observă umflătura din stânga scurtei coloniale de piele bej. Pe masă erau felii de

pâine prăjită, suc de portocale şi cafea. Nici nu avea poftă de mai mult şi refuză oferta de şuncă şi ouă a lui Maggie, când aceasta trecu pentru câteva momente prin cameră.

— Ai nevoie de ceva din oraş? întrebă neglijent Chris, în timp ce-şi aprindea o ţigară.

Samantha privi felia de pâine prăjită pe jumătate mâncată pe care o ţinea în mână. După suspiciunile lui Chris din ajun, întrebarea o surprindea. Părea să propună o expediţie la cumpărături. Când sosise pe insulă, o aşteptaseră toate lucrurile imaginabile şi nu-i putea trece prin minte niciunul care să fi fost scăpat din vedere. Dar, oricum, n-avea de gând s-o recunoască.

— Ar fi vreo două, trei lucruri, minţi ea senină, înfigându-şi cu zgomot dinţii în pâinea prăjită.

— Fă o listă şi dă-i-o lui Maggie. Va avea ea grijă să-ţi parvină orice ai nevoie.

Samantha îl privi peste masă, văzându-i expresia mată, trufaşă. Deci, nu avea voie să se ducă în oraş. Dar trebuia să se asigure că într-adevăr asta era intenţia lui Chris, nu doar o plăsmuire a imaginaţiei ei.

— Nu e nevoie, negă ea, zâmbind fals, în timp ce-şi adăuga pe felia de pâine o linguriţă de marmeladă. Merg şi eu cu ea în oraş. Va fi distractiv să hoinăresc prin magazine.

— Maggie nu pleacă în oraş.

Răspunsul lui eliptic o sili să-i privească ochii cenuşii, cu pleoapele lăsate. Încordat, în alertă, în spatele acelei expresii aparent nepăsătoare, îi reţinu imediat atenţia.

— Nu înţeleg, râse jenată Samantha.

— Face comanda prin telefon, iar cumpărăturile de care avem nevoie sunt aduse cu o şalupă, după-amiază, o lămuri Chris.

— Aha, făcu ea.

Nu mai rămăsese nimic de spus şi începu să-şi mestece pâinea prăjită unsă cu marmeladă. Dulceaţa acesteia devenise dintr-odată greţoasă.

Orele dimineţii se târau ca melcul. Trebuia să facă mari eforturi pentru a se comporta firesc, ascunzându-şi toate suspiciunile şi bănuielile care ieşiseră la suprafaţă. Iar comportamentul lui Chris, după sărutările furtunoase din seara trecută, era tulburător. Evita orice ocazie de a o atinge, oricât de nevinovat ar fi fost motivul, iar tensiunea provocată de prezenţa lui se apropia de punctul critic. În jurul Samanthei, aerul parcă trosnea ca înaintea unei furtuni cu descărcări electrice.

Pe furiş, aruncă o privire spre Chris. Stătea tolănit într-un şezlong de pe terasă, fără a părea afectat de curenţii subtili care o chinuiau pe ea. Din locul unde stătea aşezată pe un bolovan, îi putea inspecta uşor profilul. Masculin, cu vitalitatea lui bronzată, părea relaxat, stând întins în şezlong cât era de lung. Mişcările regulate ale pieptului indicau că dormea.

Ieşiseră pe terasă după masa de prânz, pe care Samantha abia dacă o gustase, cu nervii întinşi la limită. Îşi ţinea urechile ciulite după zgomotul unei bărci cu motor, singurul motiv din care acceptase să stea afară din casă.

Trecuseră câteva, captându-i interesul de la primul sunet şi pierzându-i-l când îşi continuaseră drumul,

îndepărtându-se de insulă. Acum se apropia murmurul surd al unei alte şalupe, iar Samantha se încordă, în timp ce zgomotul devenea tot mai puternic. Urmă, în sfârşit, sunetul pe care-l aşteptase. Motorul trecuse în ralenti.

Samantha se ridică prudentă de pe piatră, aruncând încă o privire spre Chris, nesigură dacă dormea sau închisese doar ochii. Străduindu-se să pară nepăsătoare, îşi înfundă degetele în buzunarele pantalonilor de doc şi porni agale spre cărarea care ducea la debarcaderul unde urma să acosteze şalupa de aprovizionare.

— Te duci la o plimbare?

Glasul lui leneş o paralizã un moment.

Se întoarse spre şezlong.

— Aşa mă gândeam, zâmbi ea, crispată.

— Ai vreo destinaţie anume?

Pe sub indiferenţa întrebării, se simţea tonul tăios.

Samantha ezită. Să-i răspundă sincer sau să mintă? Nu, trebuia să spună adevărul. Avea nevoie să ştie care anume era situaţia ei. Imaginaţia începea să i-o ia razna. Tremura în sinea sa, la gândul deciziei şi a posibilelor sale consecinţe.

— Îmi ziceam să mă duc până-n golf, răspunse ea şi imediat îi observă tresărirea aspră din jurul gurii; atâta timp cât mai avea curaj, continuă. Tocmai a sosit şalupa cu provizii. Am auzit-o acum câteva momente.

— Nu e cine ştie ce eveniment, replică el, cu o ironie seacă.

— Nu e, dar mă duc totuşi. Ai vreo obiecţie?

Nu se putea stăpâni să nu-l provoace, deşi inima i se ridicase în gât.

— Nu tocmai, răspunse Chris, dar toate instinctele o înştiinţau că minţea; se ridică încet în picioare. Te superi dacă-ţi fac o propunere mai interesantă? Dacă tot vrei să te duci în golf, de ce nu ţi-ai lua mai întâi costumul de baie, ca pe urmă să putem înota vreo două ore?

Părea o simplă sugestie, însă Samantha recunoscu tactica tragerii de timp.

— Până mă schimb eu, şalupa o să plece, sublinie ea.

— Şi are vreo importanţă? îşi propti Chris mâinile în şolduri, într-o poziţie arogantă, intimidând-o cu calmul vorbelor sale.

— Din moment ce mă duceam în golf ca să văd şalupa, da, are importanţă, i-o întoarse ea, înclinând capul într-o parte, cu sfidare făţişă. Dar poate că nu vrei s-o văd? De-asta tot cauţi să mă opreşti, nu-i aşa?

— Ce prostie.

Zâmbetul care-i fulgeră pe buze era rece şi lipsit de haz.

— Oare? ripostă Samantha. N-aş crede.

— Ei, haide, Sam, se încruntă Chris la auzul vorbelor ei, clătinând din cap, de ce-aş vrea aşa ceva?

— Asta aş dori şi eu să ştiu, ridică ea capul cu o tresărire, când îşi dădu brusc seama că tocmai îşi realiza scopul, ţinând-o pe loc la discuţii.

Răsucindu-se pe călcâie, Samantha porni spre cărare, furioasă că se lăsase manipulată astfel. Nu era numai neînduplecat, ci şi viclean. Zgomotul paşilor lui fermi şi întinşi pe potecă, în urma ei, îi alungă furia.

Privind peste umăr, Samantha făcu ochii mari, când îl văzu că reducea rapid distanţa dintre ei. De vreme ce n-o

putuse opri cu şiretlicuri, bănuia că nu s-ar fi jenat să folosească forţa.

Se repezi de pe cărare, între copacii şi tufişurile dese, de unde îl auzi pe Chris strigând-o pe nume, enervat şi nerăbdător, dar glasul lui nu făcu decât s-o zorească înainte. Crengile îi biciuiau braţele şi picioarele, în timp ce alerga orbeşte, încercând să fugă în linie dreaptă spre desişul unde poteca veche cotea. Peste propriile ei zgomote, auzea freamătul vegetaţiei din spate. O urmărea, dar Samantha nu îndrăznea să rişte nicio privire înapoi.

În faţă se vedea un mic luminiş şi goni într-acolo, conştientă că zgomotul din urma ei se apropia. Ieşind dintre tufe şi copaci, încercă să se repeadă prin poiană, pentru a recupera o parte din avantajul pierdut, când o mână mare o apucă de braţ, chiar sub cot, oprind-o brusc şi răsucind-o în loc.

Inerţia o făcu să-şi piardă echilibrul. Nu-şi putea schimba direcţia atât de brusc, menţinându-şi în acelaşi timp şi echilibrul. Se rostogoli la pământ, în cădere trăgându-l şi pe el în genunchi. Un strat gros de ace de brad, uscate de soare şi cu miros puternic, îi amortiză impactul.

Într-o clipă, începu să dea din picioare şi să se zbată, pentru a se ridica. Aproape reuşi, dar un braţ musculos o trânti din nou la pământ. Încercă să-l lovească, dând cu pumnii unde-i venea la îndemână, atacând cu toată ferocitatea unui animal prins în capcană. Curând, Chris îi captură braţele agitate şi i le întinse cât erau de lungi, deasupra capului.

Samantha se zvârcolea şi mai violent, în panică,

respirând cu sughiţuri. Răsucindu-se şi smucindu-se, încercă să se elibereze de greutatea care o strivi la pământ, când Chris trecu deasupra, parţial călare, parţial culcat peste ea. Îşi scutură capul dintr-o parte în alta, într-un efort disperat, cu părul castaniu mătăsos încurcându-se pe perna de ace ale brazilor. Chris o ţinea imobilizată cu uşurinţă, lăsând-o să se zbată zadarnic, până avea să i se consume toată energia.

Într-un târziu, gâfâind, Samantha nu mai avu putere să lupte. Îi privi duşmănoasă ochii de oţel, cu inima palpitându-i în piept, de efort. Acele de brad îi zgâriau pielea goală a braţelor. Zăcea strivită sub greutatea lui, iar căldura trupului lui o ardea cât era de lungă.

Muşchii tari ai coapselor lui îi apăsau picioarele, sânii-i erau aproape turtiţi sub zidul de granit al pieptului său. Degete tari ca fierul îi strângeau încheieturile mâinilor pe care nu se mai chinuia să şi le elibereze. Prin mireasma de brad se amesteca aroma de mosc a masculinităţii lui, accentuată de transpiraţie până la un nivel euforizant.

Frustrarea înfrângerii făcu treptat loc unei conştiinţe a periculoasei intimităţi create de poziţia în care se afla. În timp ce revelaţia îi licărea în ochii căprui dilataţi, o văzu reflectată şi într-ai lui. Se temea să se mişte, se temea că dacă o făcea, l-ar fi invitat s-o ia în stăpânire cu sărutările lui.

Tensiunea creştea, pe când privirea îi era încătuşată de forţa magnetică a ochilor lui. Când aceştia coborâră spre buze, se îmblânziră, ea topindu-se sub mângâierea aproape fizică a contactului vizual.

Încet, fără grabă, gura lui se pogorî peste a ei, iar Samantha scoase un oftat de capitulare. Flăcările patimii fură aţâţate de pasiunea languroasă a sărutului, stârnindu-i dorinţa mai rapid decât ar fi făcut-o o posesiune brutală. Cu iscusinţă, Chris porni să-i exploreze colţurile buzelor şi adâncul gurii, până când o făcu să reacţioneze printr-un tremur vlăguit.

Braţele îi fură eliberate, iar Samantha îi cuprinse cu ele gâtul şi umerii. Greutatea zdrobitoare a trupului lui apăsând-o punea şi mai mult combustibil pe focul ce-i bântuia prin vene, ca un cântec sălbatic răsunându-i în inimă. Mângâierea intimă a mâinilor lui era un stimulent erotic care-i înteţea răspunsul. Imediat, sărutul se înăspri, luându-i complet în stăpânire simţurile.

Toate terminaţiile nervoase îi erau acordate pe lungimea lui de undă, trepidând sub atingere. Degetele lui o traseră de nasturii bluzei, descheindu-i pentru a-şi croi drum spre carnea rotunjită pe care o ascundea materialul. În timp ce-i cobora breteaua de pe umăr pentru a înlătura şi ultimul obstacol, Chris îşi desprinse gura de buzele ei ca să-i devoreze pielea sensibilă a gâtului şi a umerilor cu sărutări crude, întipărind o dâră arzătoare spre piscul proeminent al sânului. Atingerea senzuală a limbii lui îi smulse din gâtlej un geamăt. Nevoia masculină dură o făcea să-şi dea seama de pulsaţia a gol din josul propriului ei pântec şi necugetata implorare a acestuia de a i se dărui împlinirea.

Mâna lui rămase strânsă căuş pe sân, în timp ce Chris urca din nou cu buzele spre gura ei, stăpânindu-şi mişcarea la câţiva sâcâitori centimetri de ţel, pentru a-i citi

mesajul din culoarea căpruie a ochilor. Fumul cenuşiu al privirii lui i se învolbura posesiv peste faţă.

La un deget distanţă de buzele lui, Samantha ştia că de astă dată sărutul avea să ceară un abandon suprem. Ajunsese dincolo de limita ultimei rezistenţe. Nu-i mai putea refuza nimic. Flăcările dragostei ce-i încercuiau inima învinseseră orice altceva, mai puţin dorinţa de a fi a lui.

Dar în clipa următoare deveni ţeapănă. O neaşteptată stare de alertă apăru în ochii cenuşii ai lui Chris, pe când privirea i se abătea dinspre faţa ei. Nedumerită o secundă, Samantha auzi în sfârşit zgomotul cuiva care mergea cu paşi grei, apropiindu-se neabătut de locul unde zăceau înlănţuiţi în culcuşul acelor de brad.

Trase aer în piept, tăios, cu un amestec de teamă, jenă şi protest. Înainte de a apuca să expire, mâna uriaşă a lui Chris îi căzu peste gură, privirea lui străpungătoare prevenind-o să păstreze tăcerea.

Capitolul 6

Păru să treacă o eternitate până când paşii ajunseră în dreptul lor, apoi se îndepărtară, pierzându-se în liniştea pădurii, iar mâna slăbi apăsarea sufocantă peste gura ei. Paşii trecuseră la câteva zeci de centimetri de ei, vegetaţia deasă ascunzându-i de cărarea care făcea legătura între casă şi golf.

Fără zgomot, Chris se ridică în picioare, privind în direcţia casei. Când se ridică şi ea, Samantha nu reuşi să fie nici pe departe la fel de tăcută. Avusese timp să chibzuiască la înţelepciunea faptelor ei şi să constate că nici vorbă nu putea fi de aşa ceva. Fusese gata să i se dăruiască unui bărbat care practic o ţinea prizonieră pe insulă. Aproape că făcuse ca puterea pe care o deţinea asupra ei să devină nelimitată.

Degetele sale bâjbâiră la nasturii bluzei. Încă îi mai tremurau prea tare, de pe urma dragostei lui năvalnice, pentru a-şi regăsi îndemânarea. Privirea îi stătea coborâtă spre mişcările lor stângace, dar era conştientă de mişcările lui Chris în faţa ei. Nu putea ridica ochii spre el.

— Sam, o năpădi căldura mângâietoare a vocii lui.

Când refuză să-l privească, degetele lui îi capturară mâinile şi i le îndepărtară de bluză, lăsând-o să se deschidă din nou. Îi inspectă pe îndelete atributele feminine, privirea lui părând să înlăture sutienul de dantelă. Continuând s-o ţină de mâini, i le răsuci încet la spate şi o trase cu şoldurile peste coapsele lui musculoase. Samantha îşi simţea oasele ca o plastilină în mâinile lui.

— Nu! negă ea cu disperare tumultul provocat de

acea apropiere.

— Nu?

Glasul îi era scăzut şi ironic, iar respiraţia lui era caldă pe pielea Samanthei.

— Nu, repetă ea, mai hotărâtă de astă dată, ridicându-şi privirea spre chipul lui; nu lipsi mult ca văpaia întunecată din ochii lui să-i nimicească total voinţa de a rezista. Ai vrut să nu mai prind şalupa, îl acuză, şi ai reuşit. Acum, lasă-mă să plec.

Ochii lui Chris se îngustară ca două lame ascuţite de oţel. Muşchii din lungul maxilarului puternic palpitară convulsiv câteva secunde, înainte de a-i da drumul, făcând un pas într-o parte, cu o expresie dură şi închisă în sine.

Întorcându-se cu spatele spre el, Samantha îşi încheie grăbită nasturii bluzei, fără nimic din neîndemânarea poticnită dinainte. Fără a-i mai arunca o singură privire, porni spre tufişurile dese care despărţeau micul luminiş de cărare.

— Unde te duci? răsună gros şi ameninţător glasul lui autoritar.

— În casă, aruncă ea peste umăr, cu sarcasmul reuşind să-i ascundă durerea. Ai vreo obiecţie?

— Niciuna, se răsti rece Chris.

Samantha nu se opri decât după ce închise uşa dormitorului. Se rezemă vlăguită de tocul acesteia, cu picioarele tremurându-i. Imaginea reflectată în oglinda de deasupra scrinului îi dezvălui înfăţişarea răvăşită, cu ace de brad agăţate în păr şi pe haine. Dezlipindu-se de uşă, porni spre baia camerei, dezbrăcându-se din mers de hainele murdărite.

Fără a aştepta ca apa să ajungă la o temperatură suportabilă, intră sub stropii reci ca gheaţa ai duşului. Dar acele înţepătoare nu puteau şterge amintirea atingerii intime a mâinilor lui, după cum nici răceala apei nu reuşea să potolească dogoarea stăruitoare a flăcărilor pe care i le înteţise.

În sfârşit, închise robinetele resemnată, îşi înfăşură cu un prosop părul ud, iar cu altul îşi acoperi trupul. Mişcându-se ca un robot, reveni în dormitor, unde scoase din sertarul scrinului nişte rufe curate şi se apropie de debara. Aruncă pe pat o pereche de pantaloni largi bleu şi întinse mâna după bluza de aceeaşi culoare, cu dungi subţiri.

Ţinând-o în mână, observă hanoracul albastru pe care-l împrumutase de la Chris în seara sosirii. Nu dorea să păstreze nicio amintire de la el. Degetele ei apucară materialul neted, pentru a-l smulge brutal de pe umeraş. Aproape îl desprinsese, când braţul îi paraliză, incapabil să ducă mişcarea până la capăt.

Nevenindu-i să creadă, privi partea interioară a gulerului hainei. O broderie neagră forma iniţialele „C.S.”. Atâta tot, numai „C.S.”. Nu „C.S.A.”, de la Christopher Steven Andrews. Încet, luă cu totul hanoracul de pe umeraş, examinându-l cu atenţie ca să vadă dacă a treia literă nu se ştersese cumva. Nu era nevoie să fie expertă pentru a distinge că după „S”. nu mai existase niciodată încă o literă.

Făcând ghemotoc în mâini hanoracul, se răsuci spre pat. Se lăsă pe marginea acestuia, privind orbeşte scurta. O singură probă incriminatoare nu era concludentă pentru

a dovedi ceva. De prea multe ori, în ultimele câteva zile, fusese gata să accepte prima informaţie ca reprezentând tot adevărul. N-avea să se mai repeadă din nou să tragă concluzii, cel puţin până găsea ceva mai substanţial pentru a-i confirma descoperirea.

Nedorind să rişte pierderea probei de care dispunea, îndesă hanoracul între saltea şi somieră. Prosopul din jurul trupului fu aruncat în lături, când începu să se îmbrace grăbită cu hainele curate. Ştergându-şi părul cât putea de bine, se pieptănă repede şi decise că era suficient.

Ieşind în hol, închise uşa camerei, cu harababura de haine murdare şi prosoape umede. Ordinea putea să mai aştepte. Deocamdată, un singur gând avea în minte. Livingul era gol, iar Samantha scoase un oftat de uşurare şi satisfacţie.

Aruncând câteva priviri atente spre camerele alăturate, se îndreptă în linişte către colţul amenajat ca un cabinet, căutând din ochi servieta, pentru a o găsi rezemată de o latură a biroului. Îngenunche alături, dându-şi la o parte o şuviţă umedă de păr care i se lipise de obraz.

Palmele i se umeziseră de transpiraţie nervoasă, aşa că şi le şterse de materialul pantalonilor, înainte de a lua servieta, îndreptând-o pentru a examina zona de lângă mâner. Iniţialele aurii „C.S”. o priveau cu sfidare.

Samantha examină minuţios pielea, în căutarea oricărei urme sau zgârieturi care ar fi indicat că acolo se aflase cândva o a treia literă. Nu existase niciodată. Dorise o dovadă care să confirme semnificaţia iniţialelor de pe hanorac şi o găsise. Împinse servieta la loc în poziţia

dinainte, rezemându-şi apoi mâinile pe genunchi pentru a se ridica.

— Ce faci?

Glasul bărbătesc scăzut şi acuzator îi străpunse inima cu fiori îngheţaţi de frică.

Samantha întoarse încet capul spre Chris, care stătea sub arcada dinspre sufragerie, într-o nemişcare ameninţătoare. Dar acela nu era Chris. Indiferent cine ar fi fost, nu era Chris Andrews – şi nici Owen Bradley. Nervoasă, îşi umezi buzele, ridicându-se. Oare era bine să-l confrunte cu ceea ce descoperise? Nu, hotărî ea, mai întâi să se gândească temeinic.

Mintea i se agita să găsească o explicaţie plauzibilă a motivului pentru care îngenunchease lângă birou. Nu exista niciuna. Singura speranţă era aceea de a scăpa cu forţa.

— Nu te priveşte ce făceam.

Şi porni spre culoar, cu capul sus.

El, însă, o ajunse din câţiva paşi mari, înainte de a intra în hol. O prinse brutal de mijloc şi o răsuci spre el, cu o smucitură. Furia turbată din privirea lui îi pârjolea faţa.

— Ţi-am pus o întrebare şi vreau un răspuns, mârâi, ameninţător.

Durerea strânsorii lui era sfâşietoare. Încă o apăsare, cât de mică, şi i-ar fi sfărâmat oasele delicate ale încheieturii. Samantha scrâşni din dinţi, înfruntând tortura care-i zdrobea braţul, dar aceasta o şi ajuta să rămână indiferentă faţă de presiunea puternică a coapselor lui de care era obligată să stea lipită.

Aruncă o privire de gheaţă spre trăsăturile lui aspre.

— Dă-mi drumul! pronunţă ea fiecare cuvânt cu o claritate glacială. Nu am ce răspuns să-ţi dau, iar dacă-mi rupi braţul, va trebui să mă duci de pe insulă ca să-mi fie pus în gips.

Gura lui Chris se strânse într-o linie crispată, de violenţă abia ţinută în frâu. O eliberă cu un brânci furios, după care se răsuci să iasă din cameră. Cu puterile secătuite, Samantha privi pe urmele lui, fără a se simţi câtuşi de puţin învingătoare.

În tot restul după-amiezii, nu se mai clinti din camera ei. Nedumerirea îi tulbura gândurile. Devenise clar că era prizonieră. Nu părea să conteze dacă zidurile erau cele ale camerei, sau perimetrul insulei. Motivul pentru care era ţinută captivă îi scăpa, indiferent de câte ori încercase să-l descifreze.

Dacă n-ar fi vorbit cu tatăl ei, fiind clar că acesta ştia unde se afla, Samantha ar fi putut deduce că fusese răpită. Reuben, însă, era la curent.

Umbrele de afară se alungiseră, anunţând înserarea, când auzi o bătaie în uşă. Se încordă, întorcându-se de la fereastră pentru a privi lung uşa.

— Cine e? întrebă, ştiind răspunsul încă dinainte de a-l auzi.

— Chris, spuse el, şi deschise uşa.

„Minţi!” îi venea să-i strige. „Nu eşti Chris Andrews! Nu ştiu cine eşti, dar nu eşti în niciun caz Chris Andrews!” Privi încruntată masca de bronz care-i ascundea atât de bine orice expresie. Dar nu aceste cuvinte i se desprinseră de pe buze.

— Ce doreşti? întrebă ea, cu răceală.

— Cina e gata.

— Trimite-mi doar nişte pâine şi apă în cameră. Mi-ajunge atât, declară ea, cu dispreţ acid.

Masca se înăspri.

— Ai să vii la masă şi-ai să mănânci, declară el, adăugând: chiar şi dacă va trebui să te târăsc cu forţa până acolo şi să-ţi îndes mâncarea pe gât.

Câteva secunde, Samantha îi mai privi provocator sclipirile cenuşii ale ochilor, înainte de a se supune ordinului. Mâncarea nu avea niciun gust, dar mâncă totuşi puţin. În fiecare clipă, era conştientă de privirile speculative pe care i le aruncau Tom şi Maggie.

Nu se putea să nu-i observe tăcerea crispată. În momentul când cina luă sfârşit, Samantha se scuză şi reveni în camera ei, aproape aşteptându-se ca Andrews – sau cine-o fi fost – să apară pentru a o trimite înapoi îl living. Nu veni nimeni.

A doua zi dimineaţă, perspectiva de a petrece ziua în dormitor nu i se arătă deloc atrăgătoare. Dacă era într-adevăr prizonieră, după cum se părea, atunci nu avea niciun motiv să fie deţinută de bunăvoie. În plus, dacă mai putea obţine şi alte informaţii lămuritoare, era improbabil să le afle în dormitor.

Cu o luminiţă hotărâtă în ochi, ieşi din cameră. Acum, când ştia că temnicerul ei nu era Chris Andrews, începea să prindă contur germenele unei idei pentru a se confrunta cu el. O dată ce-şi dădea seama că îi recunoscuse prefăcătoria, putea să-i ofere involuntar şi alte informaţii. Această posibilitate îi înviora mişcările.

Trecând pe sub arcadă, în living, Samantha îl zări pe dată aşezat la birou, unde asculta fierbând de furie, cu receptorul la ureche. Se opri, simţind nervozitatea violentă pe care o emana. Indiferent ce spunea persoana de la celălalt capăt al firului, era clar că-l nemulţumea enorm.

— La naiba, Reuben Gentry! bubui prin cameră glasul lui, făcând-o pe Samantha să holbeze ochii. Să nu spui că nu te-am prevenit. O să-ţi pară rău, foarte rău o să-ţi pară.

Făcu o pauză, apoi:

— O să mai auzi tu de mine.

Şi, pe această notă de ameninţare, trânti receptorul în furcă şi se ridică de pe scaun, cu furia dezlănţuită vizibilă în repeziciunea mişcărilor. Samantha înghiţi în sec, apoi mai înghiţi o dată, când o izbi fulgerul de mânie din privirea lui. Nările i se dilatară uşor, parcă mirosind pericolul. Nu putea să nege că ascultase o parte din convorbire. Cel mult, ar fi putut să se comporte ca şi cum n-ar fi auzit şi ameninţarea cu răzbunarea.

— Tatăl meu era? întrebă ea, reuşind cumva să-şi ascundă tremurul de frică.

— Da.

Încercând să-şi păstreze aparenţa neştiutoare, Samantha intră în cameră. Mâinile îi tremurau şi îşi agăţă degetele mari în găicile pantalonilor strâmţi de doc.

— Când vine? încercă ea să intoneze cu o undă potrivită de interes.

— E… reţinut pentru încă vreo două zile.

Samanthei nu-i scăpă pauza infinitezimală din răspunsul lui. Privirea aceea pătrunzătoare era greu de

înfruntat, aşa că nici nu încercă, întorcându-se în schimb spre sufragerie.

Ştiind că trebuia să comenteze cumva răspunsul, oftă abătută:

— Am să mă întorc la serviciu, până să reuşească Reuben să scape.

Apoi, se grăbi să schimbe subiectul:

— Mmm, da bine mai miroase cafeaua în dimineaţa asta.

Chris lăsă conversaţia să devieze, dar Samantha nu era sigură că-l păcălise. După ce auzise convorbirea telefonică, prefera să nu-i mai spună ce descoperise, şi anume, că nu era Chris Andrews. Înţelegea încet că se prea putea să fie răpită. Nu avea decât afirmaţia lui că Reuben ştia unde se afla.

Samantha recapitulă în minte scurta convorbire la telefon pe care o purtase cu tatăl ei imediat după sosirea pe insulă. Mai întâi, o întrebase cum se simţea, la care ea îl asigurase că supravieţuise (se albi, amintindu-şi ce cuvânt alesese), apoi încercase să se scuze pentru întârziere. Samantha îl întrerupsese înainte de a-i explica motivele amânării.

Trecuse peste scuzele lui, afirmând că ştia că făcea tot ce putea. Urmaşe apoi momentul de derută, când se referise la Chris. În sfârşit, Reuben insistase să facă tot ceea ce-i spunea Chris. Nu se putea oare ca aerul îngrijorat al tatălui ei să se datoreze preocupării de a o şti în siguranţă?

Modul atât de perfect în care se potriveau piesele de puzzle îi provocă un gol în stomac. Involuntar,

întrerupsese probabil o convorbire telefonică pentru negocierea răscumpărării. Vorbind cu Reuben, îi dovedise că era într-adevăr captivă. Dacă ar fi dezvăluit, la un moment dat, că nu ştia în ce situaţie era, sau ar fi început să indice unde se afla, Chris fusese alături, ascultând fiecare vorbă, gata să-i smulgă telefonul din mână la cea mai mică provocare.

Cât de mult le uşurase sarcina, reflectă deznădăjduită Samantha. Simpla menţionare a numelui tatălui ei o convinsese să însoţească un om totalmente necunoscut. Nici măcar o dată nu-i pusese la îndoială identitatea, în redacţie. Beth o prevenise să se ferească de el, dar n-o ascultase. Aşa era ea, Samantha Gentry – le ştia pe toate.

Redacţia! O izbi o nouă amintire. Scrisoarea lăsată pentru Harry Lindsay nu putuse fi decât o cerere de răscumpărare. Iar ea îi arătase în care birou s-o lase. Acum totul era atât de greţos de evident, mergând chiar şi până la hainele noi care-i fuseseră puse la dispoziţie. Nu i se permisese să-şi ia articole proprii, din cauza riscului de a nu fi văzută de prea mulţi oameni în compania lui Chris şi de a amâna plecarea.

Drumul până la Clayton, New York, maşina rapidă care ar fi putut întrece orice urmăritor, preocuparea lui Chris de a-i observa încontinuu pe toţi cei care intrau şi ieşeau din restaurant, omul care aştepta să ia maşina în primire la sosirea lor şi fata care i se alăturase la colţ, semănând fără îndoială cu Samantha, de la distanţă, iahtul care aştepta la câteva zeci de metri distanţă. Toate se legau perfect.

Dacă o văzuse întâmplător Beth, sau altcineva, plecând cu maşina, probabil că bărbatul şi femeia o duseseră la zeci de kilometri distanţă, înainte de a o abandona. Iar pe chei nu fusese nici ţipenie de om, ca s-o vadă îmbarcându-se la bordul iahtului. Ba chiar i se ordonase să aştepte în umbra unei clădiri până când acesta acosta, după care, o dată ajunsă pe punte, fusese trimisă în cabină. Nici că s-ar fi putut o victimă mai cooperantă.

Insula era o ascunzătoare ideală. Nu existau vecini băgăreţi, care s-o vadă sau la care să poată fugi dacă descoperea ce se întâmpla. Râul înlocuia zidurile închisorii. Făcuseră o croazieră printre insule ca să se distreze şi să nu i se deştepte bănuielile cu privire la ceea ce se întâmpla de fapt. Nu se opriseră nicăieri, pentru a evita riscul de a fi recunoscută. Era posibil ca fotografia ei să fi apărut în ziare. Aceeaşi ipoteză se aplica şi în cazul şalupei de aprovizionare. La care se adăuga faptul că insula era la doar o aruncătură de băţ distanţă de Canada şi, după achitarea răscumpărării, puteau fugi peste graniţă.

Răscumpărarea. Convorbirea telefonică pe care tocmai o auzise. Simţi cum o strângea de gât frica. Oare Reuben refuzase să plătească suma cerută? O, Doamne, era posibil. Îl auzise o dată comentând că, dacă nimeni nu mai plătea răscumpărările, nu s-ar mai fi comis răpiri, pe care el le declara nişte crime de o cruzime barbară. Sau, poate, şarjase ca să câştige timp, mizând pe şansa că autorităţile, despre care nu se îndoia că fuseseră anunţate, puteau s-o găsească?

Chris – sau cum l-o fi chemând – spusese: „O să mai auzi tu de mine”. Aceste cuvinte ar fi putut însemna că urma să mai sune în problema răscumpărării, sau să-i trimită un mesaj sub forma cadavrului ei. N-o prea puteau lăsa liberă şi nevătămată, când îi putea recunoaşte oricând.

Cu mâini tremurătoare, puse repede cana cu cafea pe masă, înainte de a o scăpa. Privirea îi alunecă precaută spre omul aşezat în faţa ei, numai pentru a coborî din nou spre masă când îi văzu ochii de nepătruns observând-o. Cât de multe îi dezvăluise din ceea ce gândea? se întrebă ea, sufocată de panică.

— Te simţi bine? Pari puţin cam surescitată, observă el, calm.

— Mă doare capul… am o migrenă, minţi scurt Samantha. Şi pe mine mă chinuiesc la fel de des ca pe Reuben.

Îşi ridică degetele tremurătoare la tâmplă, încercând un zâmbet palid.

— Scuză-mă, cred că merg în camera mea, să mă întind puţin.

— Pot să-ţi aduc ceva?

Nu părea prea convins, privind-o cu fruntea încreţită uşor, sarcastic.

— Nu, mulţumesc, se grăbi Samantha să iasă, nelăsându-i timp s-o mai iscodească.

Se plimbă agitată prin cameră, aproape o oră. Încerca să analizeze raţional situaţia, ignorând teroarea care pândea s-o cuprindă. Deşi necunoscutul, răpitorul ei – încetase să-i mai spună în sinea sa Chris, nume care

oricum nu i se potrivea – putea fi conştient că bănuia ceva suspect, sau era posibil să nu creadă că-şi dăduse seama că fusese răpită. Probabil încă o mai credea convinsă că el era Chris Andrews.

Ca invitată a lui, trebuia să i se acorde o anumită libertate, dar în acelaşi timp să se ia măsuri că nu putea părăsi insula. Întrebarea era cum ar fi putut profita de libertatea limitată pe care o avea pe insulă.

Trebuia să poată face şi altceva, decât să aştepte pur şi simplu. Nu putea conta numai pe şansa de a fi eliberată dacă se plătea răscumpărarea. O evadare părea imposibilă. Singura ei speranţă era numai salvarea din afară. Dar cum ar fi putut să fie salvată, când nimeni nu ştia, cu excepţia răpitorilor, unde se afla?

O reporteră ar fi trebuit să fie ingenioasă, se dojeni Samantha. Nu se putea să nu existe o cale de a trimite un mesaj în exterior, fără ştirea răpitorilor. Şalupa de aprovizionare probabil că n-avea să mai revină, deci această posibilitate se excludea. Pe insulă nu poposea nimeni, ceea ce elimina şi şansa de a strecura mesajul cuiva aflat în trecere.

Desigur, îşi spuse ea cu amărăciune, rămânea oricând varianta proverbialului mesaj vârât într-o sticlă şi aruncat în apă, dar şansele de a-l găsi cineva la timp erau aproape egale cu zero.

Încruntată, se opri în dreptul ferestrei, privind orbeşte spre umbra verde a copacilor. Ce metodă de comunicare îi mai rămânea? Telefonul! În ochi i se aprinse o luminiţă, risipind norii negri care-i întunecau.

Cu siguranţă, trebuia să existe o cale de a-i convinge

s-o lase să-i dea telefon tatălui ei, pentru vreun motiv nevinovat. Poate că, în timpul convorbirii, reuşea să-i dea lui Reuben un indiciu despre locul unde o ţineau prizonieră. Ba nu, vicleanul ei răpitor ar fi depistat şiretlicul şi n-ar fi îngăduit să fie transmis niciun mesaj voalat.

Şi totuşi, telefonul putea oferi soluţia dorită, dacă reuşea să-l folosească fără ştirea nimănui. Asta însemna s-o facă în absenţa celorlalţi. Noaptea părea perioada cea mai propice, dar Samantha o excluse. Îşi amintea de plimbarea făcută la miezul nopţii. Fără îndoială, în permanenţă stătea de veghe cineva. Orice tentativă nocturnă risca să fie descoperită.

Trebuia să încerce în timpul zilei, când era mai mult sau mai puţin liberă să cutreiere casa şi insula în voie. Ar fi trebuit să aleagă o perioadă când erau ocupaţi toţi trei. Era o manevră îndrăzneaţă şi riscantă, dar cu anumite şanse de succes.

Pe coridor răsunară nişte paşi, apropiindu-se de camera ei. Nu puteau însemna altceva decât că cineva venea s-o controleze. Se aruncă imediat pe pat, cu faţa în jos, prefăcându-se că dormea. Inima îi bătea ca o tobă, când uşa se deschise. Cu toate că-şi ţinea ochii închişi, simţul ei recunoscu identitatea intrusului.

De câte ori, în ultimele câteva zile, o tulburase senzual prezenţa lui? De prea multe ori ca să le numere. Acei misterioşi ochi cenuşii o studiau acum, întinsă pe pat, iar Samantha simţi un vag freamăt interior. Încercă să respire regulat, la fel de conştientă de privirea lui ca şi cum ar fi atins-o. Necunoscutul apărut în viaţa ei era

periculos din mai multe puncte de vedere.

Tocmai când îşi spunea că nu se mai putea preface că dormea, auzi uşa închizându-se. Nu se mişcă nici acum, aşteptând până auzi că paşii se îndepărtau de uşă. Atunci, ridicându-se prudentă, începu să se gândească la perioadele când ar fi avut cele mai mari şanse de a folosi telefonul.

La amiază, Maggie bătu în uşă, interesându-se rece dacă Samantha voia să mănânce de prânz. Continuă cu scuza migrenei, sperând să le adoarmă vigilenţa, pentru a n-o mai supraveghea atât de strict. Când menajera se oferi să-i aducă o supă, Samantha acceptă. Se potrivea cu aparenţele de boală şi îi umplea stomacul gol.

În urma lui Maggie, uşa nu se închise complet. La câteva minute după ce-şi primise farfuria cu supă de vită, Samantha o deschise încet de câteva degete, pentru a auzi din living glasul necunoscutului.

— Ştiu că bănuieşte ceva, declară el, pe un ton aspru, decis. Nu putem spera s-o ţinem complet în ceaţă. E mult prea inteligentă pentru aşa ceva.

— Dar ce vom face acum? se auzi replică ursuză a lui Tom.

— O ţinem pe insulă până…

Restul frazei se pierdu, cei doi trecând în altă cameră.

Cel puţin, zâmbi Samantha cu un umor macabru, nu aveau planuri de a o lichida imediat. Astfel, îi rămânea timp preţios pentru a încerca să cheme în ajutor.

Ocazia i se ivi mult mai curând decât se aşteptase. Trecuse aproape o oră, când auzi afară un murmur de

glasuri, al lui Tom şi al necunoscutului. Samantha ştia că, la ora aceea, Maggie era în bucătărie, spălând vasele de la prânz. Era şansa ei, poate singura şansă.

Pe furiş, ieşi tiptil din cameră, străbătând culoarul până în living. Ascultă cu atenţie, pentru a o auzi pe Maggie în bucătărie şi glasurile slabe de-afară. Cu adrenalina pompându-i prin vene, ridică receptorul şi formă rapid numărul de la birou al tatălui ei.

Privirea îi săgetă cu teamă spre bucătărie, în timp ce aştepta să i se răspundă, răsucindu-şi pe un deget cablul telefonului. O cuprinse un val de însufleţire, când din receptor se auzi vocea unei femei.

— Cu Reuben Gentry, vă rog, ceru ea, în şoaptă. Îl caută fiica lui.

— Îmi pare rău, dar abia vă aud. Vreţi vă rog să vorbiţi mai tare? insistă femeia.

Samantha scrâşni din dinţi, nervoasă.

— Nu pot! şuieră ea, o idee mai sonor, blestemând în gând pierderea de vreme. Sunt Samantha Gentry şi *trebuie* să vorbesc cu tatăl meu.

— Aţi spus că doriţi cu domnul Gentry? ceru lămuriri vocea.

— Da!

— Regret, lipseşte momentan. Să chem pe altcineva?

— La naiba! înjură ea printre dinţi, frecându-şi fruntea cu o mână. Fă-mi legătura cu securitatea…

Clanţa uşii din faţă începu să se încline. Zări mişcarea cu coada ochiului. Necunoscutul venea, iar ea nu mai avea timp să iasă din living neobservată. Risca şi s-o vadă cu receptorul în mână înainte de a apuca să-l pună la

loc în furcă. Nu mai avea altă speranţă decât să lase un mesaj.

Până să ia hotărârea, pierduse timp preţios. Uşa se deschise şi necunoscutul intră, tocmai când Samantha revenea cu atenţia la receptorul telefonului.

— Spune-i tatălui meu, începu ea cu voce sonoră şi limpede, pentru ca femeia să înţeleagă cât mai bine ce spunea, că sunt…

O mână mare apăsă pe furca telefonului, întrerupând legătura înainte ca Samantha să-şi fi putut termina mesajul. Cu frustrare şi furie neputincioasă, privi încruntată perechea de ochi cenuşii şi duri. Necunoscutul îi smulse receptorul din strânsoarea degetelor şi îl puse în furcă.

— Îmi pare rău, spuse el calm, nu te puteam lăsa să faci asta.

— N-ai niciun drept să mă opreşti! se răsti Samantha. Era o convorbire personală. Aveam ceva de discutat cu Reuben şi azi dimineaţă n-am apucat să vorbesc cu el, minţi ea. Ţi-aş fi plătit costul convorbirii interurbane.

— Nici nu mă îndoiesc.

O domina cu statura lui, atingându-i umărul cu un braţ.

Samantha tremura în sinea ei, de frică şi din cauza apropierii lui tulburătoare, dar întinse din nou mâna, cu îndrăzneală, spre telefon.

— Atunci, n-ai niciun motiv de a nu mă lăsa să-l sun.

Mâna lui îi apucă încheietura, fără a-i permite să ridice receptorul.

— Sam, nu-mi arde de jocuri, o preveni, încet.

— Nu? ridică ea smucit capul, cu o sfidare rebelă scăpărându-i în ochii căprui; enervarea îi alunga orice prudenţă. Te ţii de jocuri cu mine de când ai intrat în redacţia ziarului – mai întâi, m-ai lăsat să cred că erai Owen Bradley, apoi m-ai min…

Îşi muşcă buza, dându-şi seama că fusese pe punctul de a recunoaşte ce descoperise, şi anume că nu era Chris Andrews.

Îngustarea ochilor lui o înştiinţă că-i ghicise intenţia. Sub privirea lui pătrunzătoare, bătăile inimii îi deveniră neregulate. Mersese prea departe ca să mai dea înapoi. Singura speranţă era aceea de a-i face faţă cu curaj, fără a-i dezvălui cât îi era de frică.

— Nu ştiu cine eşti, dar nu eşti Chris Andrews, declară ea. Totul a fost o minciună.

— Mai mult sau mai puţin, recunoscu el, cu o uşurinţă netulburată.

Răsucindu-se în loc, iritată, Samantha mormăi:

— Cred că n-ar avea niciun rost să te întreb care e adevăratul tău nume, nu?

Bărbatul ezită.

— Numele meu este Jonas…

— Jonas! se întoarse ea la loc, râzând cu dispreţ şi neîncredere; făcu un gest, întrerupându-l din continuarea prezentării. Nu te mai deranja. Nici ăsta nu e adevăratul tău nume.

Încet, necunoscutul o măsură cu privirea, gânditor, apoi clătină indiferent din cap.

— Numele nu au nicio importanţă.

— Aşa e, îi dădu ea dreptate, cu îndârjire. Caracterul unui om, sau lipsa de caracter, rămân neschimbate, oricum l-ar chema. Jonas merge la fel de bine ca oricare alt nume. În orice caz, ţi se potriveşte. De când te-am întâlnit, numai ghinioane am avut.

— Deci, ai ajuns la concluzia că sunt un tip imoral, se ivi o licărire batjocoritoare în ochii omului care acum îşi spunea Jonas.

— Tu mi-ai dovedit-o! replică ea. Cât de naivă mă crezi? De câte ori vrei să-ţi cred minciunile? Mă ţii prizonieră pe insula asta. Nu mă laşi să plec şi nu-mi dai voie să mă întâlnesc cu nimeni în afara ta, a lui Tom şi-a lui Maggie. Nici măcar tatălui meu nu-mi permiţi să-i dau telefon. Ce poveşti vei mai inventa ca să-mi explici toate astea?

— Niciuna, se înăspriră, reci ca gheaţa, trăsăturile lui colţuroase şi bronzate. Presupun că n-ai crede nimic din tot ce ţi-aş spune.

— Nici nu mi-o poţi pretinde! strigă Samantha; o parte din ea îşi dorise să urzească o nouă povestire credibilă; nu voia să fie un răpitor. Mi-ai înşirat atâtea minciuni, încât mi-ar fi imposibil să te mai cred! Of, Chri… Jonas, sau cum te-o fi chemând de fapt, oftă ea nervoasă, de ce nu-mi poţi da voie să-i las un mesaj lui Reuben?

Nu ştia de ce îl întrebase asta. Nu ştia decât că el n-ar fi acceptat niciodată. Umila rugăminte fusese un gest disperat, care-i umplu ochii de lacrimi.

Mâinile lui i se depuseră pe umeri, în timp ce o privea în adâncul ochilor, cu fălcile încleştate.

— Nu pot, Sam.

Forţa magnetismului lui şi propria ei atracţie fură cât pe ce s-o aducă în braţele lui. În schimb, îşi smulse umerii din strânsoare, detestând felul cum inima sa trădătoare refuza să asculte de glasul raţiunii.

— Nu-i adevărat că nu poţi! Nu vrei! îl acuză, cu vocea înecată de emoţie.

— Crezi ce vrei, replică el sumbru.

— A, nicio grijă, exact asta am să fac, îl asigură ea, pe un ton ameninţător.

Stătea în faţa lui, cu pumnii strânşi pe lângă trup şi lacrimile tremurându-i în vârfurile genelor. Nu aşa intenţionase să se confrunte cu el. Plănuise să-l interogheze fără cruţare, incriminându-l cu faptele pe care le cunoştea deja.

Dar, la un moment dat pe parcurs, încetase să se mai gândească la el ca la un răpitor, privindu-l ca pe bărbatul care o sărutase cu pasiune şi îi făcuse cunoştinţă cu sentimente şi senzaţii pe care nu ştia că le avea. „Fereşte-te de necunoscut”, îşi spuse ea ameţită, „căci poate să-ţi fure inima”.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău, Sam, că nu vei mai încerca să foloseşti telefonul, o privi el ferm.

— Cuvântul meu? repetă Samantha ironică. De ce ţi-aş da cuvântul?

— Fiindcă, altfel, voi fi silit să tai cablul. Nu-mi pot asuma riscul de a-i da telefon cuiva, ca să anunţi că eşti aici.

— Nu ţi-ar fi mult mai simplu să mă încui în cameră? îl provocă Samantha, cu vocea încordată de nefericire.

— Sper să nu ajungem până acolo.

Răspunsul lui, însă, reprezenta şi un avertisment.

— De tine depinde.

Libertatea ei era limitată, dar trebuia să şi-o păstreze aşa cum era, dacă voia să-i mai rămână vreo şansă de salvare.

— Foarte bine, îţi dau cuvântul meu.

Nu avea încotro, iar el o ştiuse.

Se răsuci pe călcâie şi plecă de bunăvoie spre camera ei, pentru a se gândi la un alt plan. Aruncând o privire peste umăr, îl văzu în acelaşi loc, privind-o, cu trăsăturile sale oacheşe aspre şi neînduplecate, de o atracţie irezistibilă.

Capitolul 7

Apele râului St. Lawrence erau renumite pentru pescuit, cu bibanul negru şi crapul în fruntea listei. Samantha urmărea de cincisprezece minute mica barcă de pescuit care se apropia de insulă. Motorul îi duduia într-un ritm dezordonat, indicând că avea probleme.

Întinsă pe pluta ancorată în golf, cocheta cu ideea de a înota până la barcă. Se afla destul de aproape ca să poată ajunge cu uşurinţă, dar ştia că n-ar fi parcurs nici trei metri, înainte ca Jonas s-o ajungă din urmă. Privindu-l cu coada ochiului, observă că pândea barca la fel de atent ca ea.

Din după-amiaza trecută, vorbiseră foarte puţin, rezumându-se doar la strictul necesar. Era duşmanul ei, iar Samantha nu-şi putea permite să se lase influenţată de emoţii.

Prova bărcii de pescuit se întoarse spre golf. În câteva secunde, rateurile motorului se stinseră. Privirea lui Jonas se abătu spre ea, cu un avertisment voalat în adâncurile sale cenuşii, înainte de a se îndrepta către bărbatul voinic care stătea pe pontonul debarcaderului, privind ambarcaţiunea pescărească.

— Află ce probleme are, Tom, ordonă Jonas, cu glasul scăzut răsunându-i răspicat peste întinderea de apă care-i despărţea. Şi vezi să plece de-aici imediat.

Dând scurt din cap, Tom porni să îndeplinească ordinul. În barca sa, pescarul se ridicase în picioare, făcând semne spre mal. Jonas îi ignoră cu deliberare strigătele. Cel care răspunse fu Tom, înainte de a intra în

clădirea debarcaderului. Ieşi peste câteva momente, trăgând la vâslele unei bărci, spre ambarcaţiunea defectă.

Rezemată într-un cot, Samantha îl privi cum ajunse la barcă, schimbă câteva cuvinte cu pescarul, apoi porni înapoi. Nu aruncă nicio privire spre plută, dar când ajunse în dreptul ei, i se auzi glasul, adresându-se încet lui Jonas.

— A rămas în pană de benzină.

Când porni pentru a doua oară spre barca de pescuit, Tom avea la bord o canistră roşie. Degetele Samanthei se încovoiară în palme de frustrare. Vedea cum îi scăpa ocazia de a lua legătura cu cineva din afară. Trebuia să facă ceva pentru a atrage atenţia pescarului. Se putea ca altă şansă să nu i se mai ivească.

— Nu face nicio prostie, Sam, o preveni glasul calm, tăios ca oţelul, al lui Jonas.

Ochii ei căprui scăpărară de iritare la adresa perspicacităţii cu care îi ghicise gândurile. Cenuşiul îngheţat al ochilor lui nu-i descurajă hotărârea. Hotărându-se fulgerător, îşi sprijini palmele pe scândurile plutei, pentru a se ridica, dar nu avu timp să-şi termine mişcarea.

Reacţia lui fu mai rapidă, rosotogolindu-se într-o parte din locul unde stătea aşezat pentru a-i apuca umerii şi a-i ţintui pe puntea tare de lemn. Se aplecă deasupra, musculos şi bronzat, cu un nor negru de păr cârlionţându-i-se viril pe pieptul gol. Bătăile inimii ei nu aveau nicio legătură cu frică.

— Nu, îi ordonă el. Taci.

— Nu-mi poţi pretinde să te ascult, şuieră Samantha. Ştii că trebuie să încerc.

— Ţipetele tale nu vor însemna nimic. Va crede că e

o glumă, argumentă Jonas, cu trăsăturile înăsprite nemilos.

— Nu va mai crede că-i o glumă, când am să-i spun cine sunt, replică Samantha, deschizând imediat gura să strige.

Mâna lui mare i se lăsă deasupra, încleştată peste maxilare, în timp ce-i înăbuşea strigătul cu forţa irezistibilă a unui sărut feroce. Posesiunea arzătoare a gurii lui îi învăpăie sângele prin vene ca un foc în savană, dulce-sălbatic şi nebunesc de chinuitor. Porunca de a se supune o ameţea.

Stătea cu toată greutatea trupului lui viguros peste ea, topindu-i oasele cu fierbinţeala lui. Deşi încerca să i se împotrivească, eforturile firave ale Samanthei se risipiră la câteva secunde după ce-i luase buzele în stăpânire. Docilă şi maleabilă, cedă apăsării urgente a sărutului, uitând complet că fraterniza cu inamicul, până când auzi din nou duduitul motorului bărcii de pescuit.

Samantha se smulse de sub buzele lui virile, tocmai la timp pentru a-l vedea pe pescar făcându-i cu mâna lui Tom şi întorcând barca în direcţia opusă insulei, pentru a pleca în viteză.

— Nu! gemu ea cu voce frântă, privind în urma bărcii.

Jonas îi dădu drumul şi se ridică, lăsându-i înfrigurată carnea care-i simţise căldura. Îngreţoşată de modul cum nu putuse refuza plăcerea îmbătătoare a sărutării lui, Samantha îşi acoperi ochii cu o mână, ca şi cum alungarea imaginii ar fi ascuns dragostea interzisă pe care o simţea tot mai puternic.

— Chiar a trebuit să mă săruţi? aruncă ea, cu

duşmănie. Sau ai tu, aşa, un obicei de a-ţi silui prizonierele?

— Crede-mă, dacă exista un mijloc mai eficient de a-ţi închide gura, l-aş fi folosit, replică el, pe un ton sardonic.

Ironia caustică a răspunsului era exact ceea ce trebuia pentru a alunga nefericirea Samanthei. Ridicându-se pe picioarele tremurătoare, îl privi drept în ochi, cu lucirea lor de gheaţă. Şi pentru ea sărutul fusese un calvar, dar de un cu totul alt gen.

— Pe viitor, te rog să găseşti altă metodă, declară, vag trufaşă şi extrem de mândră.

Cu o graţie felină, Jonas se ridică în picioare, încordat ca o fiară de pradă în alertă, având în ochi o licărire de-a dreptul primitivă. Statura lui mai înaltă o făcea pe Samantha să se simtă aproape mică, privindu-l cum stătea în faţa ei aproape gol, cu muşchii unduindu-se în soare pe sub pielea bronzată.

— Nicio grijă, Sam. Voi căuta una, o repezi el.

— Şi nu-mi mai spune Sam! se înfurie Samantha. Numele ăsta e rezervat oamenilor pe care-i plac şi în care am încredere!

Timp de câteva secunde încordate, tensiunea se accentuă, pe când se priveau întărâtaţi unul pe altul. Linia dură a gurii lui se subţie ameninţător.

— E timpul să ne întoarcem în casă, spuse Jonas, într-un târziu.

— Pariez că-ţi pare rău că nu te-ai hotărât să mă închizi în cameră, îl acuză cu înverşunare Samantha.

— Eu, în locul tău, n-aş aduce vorba de asta. Ideea mi se pare pe zi ce trece tot mai avantajoasă, o preveni el.

Samantha închise gura. Nu era momentul să-i arunce momeli, altfel se putea decide să-şi pună ameninţarea în aplicare. În după-amiaza asta, pierduse o ocazie de a chema în ajutor. Ar fi fost o proastă să renunţe la şansa de a avea alte prilejuri, numai fiindcă dorea să riposteze şi să-l lovească, încercând să-şi abată spre el o parte din suferinţă. Înghiţindu-şi cuvintele pizmaşe, se întoarse şi sări în apă. Când ieşi din nou la suprafaţă, la câţiva metri de plută, Jonas o urmă.

În singurătatea camerei ei, Samantha retrăi scena de pe plută. Sentimentul de nefericire îi reveni, la gândul neputinţei de a-i fi rezistat şi al eşecului de a se fi identificat cumva faţă de pescar. În toiul deznădejdii, însă, se ivi şi o licărire de speranţă.

Fuga de pe insulă păruse întotdeauna imposibilă. Singurul mijloc de transport era pe calea apei, iar Samantha ştia că n-ar fi putut pilota niciodată iahtul. Era prea mare. Înotul până la altă insulă sau până pe mal se excludea, nefiind atât de rezistentă pentru a parcurge o asemenea distanţă.

Azi, însă, întâmplarea îi dezvăluise un alt mijloc de transport. Era vorba de barca folosită de Tom pentru a ajunge la pescar. Pierduse o ocazie, dar o alta îi luase locul. Modul în care putea s-o folosească depindea numai de ea.

Totul era să plece fără a fi văzută. Nu trebuia numai să iasă din casă, ci şi să ajungă la debarcader şi să plece de pe insulă vâslind, neobservată. Era exclus să încerce la lumina zilei. Chiar presupunând că ajungea la barcă, rămânea riscul de a fi văzută pe râu, iar pentru Jonas ar fi

fost un fleac s-o ajungă din urmă cu iahtul. Dacă o prindea, Samantha nu se îndoia că în continuare avea s-o încuie în cameră.

Orice tentativă trebuia să fie făcută în toiul nopţii, la adăpostul întunericului, atât pe insulă cât şi pe apă. O dată, reuşise să se strecoare nevăzută; poate avea să izbutească din nou. De astă dată, însă, n-avea să mai iasă cu îndrăzneală pe uşă. Părăsirea casei presupunea mijloace mai discrete.

Se duse la fereastra dormitorului. În acea parte a casei, copacii creşteau aproape de clădire. Nu avea de traversat decât un luminiş îngust, înainte de a dispărea printre arbori. De acolo, trebuia să-şi continue drumul cât mai silenţios posibil, până la cărarea spre debarcader.

Nu i-ar fi fost deloc uşor, cu toată vegetaţia deasă care foşnea sub tălpi şi în contact cu picioarele. Şi trebuia să aibă grijă să nu se rătăcească în întuneric. Nu se punea problema să ia cu ea o lanternă.

Geamul de la fereastră putea fi ridicat, dar plasa de protecţie punea probleme. Era fixată din exterior, ceea ce însemna că Samantha trebuia să desprindă sârma din rama de lemn. Singurele unelte pe care le avea la îndemână, dacă puteau fi numite unelte, erau ustensilele din trusa ei de manichiură. Nu-i mai rămânea decât să se folosească de ceea ce avea, şi începu să lucreze la un colţ slăbit al plasei.

Când deschizătura ajunse destul de mare ca să se strecoare prin ea, mai avea la dispoziţie doar câteva minute ca să-şi scoată costumul de baie, care se uscase pe ea, spre a se schimba pentru cină. Îndrăzneala planului îi

sporise emoţia. Îi era greu să şi-o stăpânească, dar nu putea risca să provoace suspiciunile lui Jonas.

În timpul mesei vorbi foarte puţin, lăsând conversaţia în seama lui Tom, Maggie şi Jonas. Era conştientă de frecvenţa cu care o priveau ochii lui cenuşii şi nu putea decât să spere că-i interpreta tăcerea drept îmbufnare. Tot timpul îşi recapitula în minte traseul evadării.

Când Maggie începu să strângă masa, iar Tom plecă să-şi facă rondul pe-afară, Samantha îşi dori să se fi putut retrage în camera ei. Dar era prea devreme, aşa că trecu în living.

— Nu e nevoie să-mi ţii companie, îl informă ea pe Jonas, cu o voce acidă, când acesta o urmă în living. Nu e niciun pescar prin apropiere.

Jonas nu-i luă în seamă remarca şi-şi instală trupul înalt într-un fotoliu de piele din faţa celui ales de ea. Încercând să-şi ascundă iritarea, Samantha luă o revistă şi începu s-o răsfoiască indiferentă.

— În seara asta ai fost foarte tăcută, observă el.

Samantha închise brusc revista şi o aruncă pe un gheridon.

— În situaţia existentă, nu-mi prea poţi pretinde să am conversaţii sclipitoare.

Gura lui se arcui, cu o mişcare complet lipsită de umor.

— Ce planuri îţi trec prin cap?

— Planuri?

Deşi încercase să pară nepăsătoare, Samantha îşi dădu seama că obrajii îi păliseră, dând de înţeles că Jonas

ghicise corect. Căută să-şi ascundă proiectele de evadare sub o candoare falsă.

— Singurul lucru care-mi trece acum prin cap e cum să scap de pe insula asta a ta. Şi, nereuşind, încerc să mă gândesc cum i-aş putea anunţa pe ceilalţi unde sunt.

Jonas scutură o ţigară din pachet şi i-o oferi. Samantha o acceptă aplecând capul spre flacăra chibritului din mâna lui.

— Şi, ţi-a venit vreo idee? se interesă el, cu calmul enervant al unui om convins că toate posibilităţile erau excluse.

Suflând iritată un nor de fum, Samantha dădu grai primului gând care-i trecu prin minte:

— Da, una.

— Care? se înălţă batjocoritor în direcţia ei o sprânceană brunetă.

— M-am gândit să dau foc casei, anunţă ea. Trebuie să recunoşti că e o posibilitate pe care n-o poţi trece cu vederea. La câteva minute după ce primele flăcări ar ieşi din acoperiş, toată insula ar forfoti de lume.

— Tot ne-ar rămâne timp destul, lui Tom şi mie, ca să te urcăm pe iaht şi să plecăm de pe insulă înainte de sosirea primului om, îi aminti Jonas. Aşa că nu-ţi va folosi la nimic jocul cu chibriturile.

— Ştiu, oftă Samantha.

O clipă, ideea improvizată i se păruse plauzibilă.

— Cu siguranţă, mai ai şi alte planuri, o îndemnă el, sec.

— Păi…

Pentru prima oară în câteva zile, în ochi i se ivi o

licărire obraznică, amintindu-şi una dintre ipotezele cele mai ridicole.

— M-am gândit să iau lanterna şi să semnalizez prin Morse navelor sau bărcilor care trec pe lângă insulă.

— Şi ce te-a oprit?

— Nu cunosc codul Morse, răspunse ea, amărâtă.

La auzul chicotitului lui înăbuşit, îşi regretă scăparea. Îi era destul de greu să-i reziste, şi fără a crea o atmosferă de glumă. Când vorbi, din voce i se simţea o hotărâre îndârjită.

— Totuşi, am să mă gândesc şi la altceva.

Lăsă ţigara, fumată doar pe jumătate, în scrumieră. Fotoliul era peste măsură de comod, făcând-o să se relaxeze. Samantha se ridică, pornind nervoasă spre şemineul gol şi înnegrit.

— Sam, aş… începu încet Jonas, cu o undă de solemnitate în glas.

— Ţi-am spus că nu vreau să mă numeşti aşa, rămase ea întoarsă cu spatele, aruncând doar o privire peste umăr, insuficient pentru a-i vedea trăsăturile colţuroase. Singurul lucru pe care-l vreau de la tine e să plec de pe insula asta.

— Nu e posibil să pleci. Nu încă, preciză el, rigid.

— Atunci, când? întrebă Samantha, îndoindu-se că avea s-o lase vreodată să plece.

Jonas întârzie mult cu răspunsul, făcând-o să se întoarcă spre el. Studia fumul de se ridica încolăcit din jarul ţigării.

— Când? repetă ea.

— Sper că nu peste prea multă vreme.

Privirea lui de nepătruns nu părăsea niciun moment

ţigara.

Ce-o fi vrut să însemne asta? se întrebă ea. Tatăl ei făcuse aranjamentele necesare pentru a plăti răscumpărarea? La aşa ceva părea să se refere comentariul lui.

— Ai… ai mai vorbit cu Reuben? întrebă, ţinându-şi respiraţia.

— Azi după-amiază, câteva minute, recunoscu Jonas.

— Şi ce-a spus? se repezi Samantha.

Privirea lui săgetă un moment spre ea, închisă şi lipsită de emoţie.

— Cum spuneam, n-ar trebui să mai treacă mult timp până vei putea pleca de-aici, se mărgini el să-i răspundă cu cea mai mare ambiguitate.

— Cât înseamnă „nu prea mult timp”? insistă Samantha, dornică să afle când urma să se plătească răscumpărarea.

— Să ne mulţumim doar cu ideea că va mai dura puţin, declară Jonas. Apoi, toate astea se vor sfârşi.

„Şi n-am să te mai văd niciodată”. Acest gând îi provoca o durere acută în zona inimii. Se întoarse dinspre el, ştiind că imaginea lui avea s-o urmărească multă vreme. Ceasul de pe consolă ticăi câteva minute în tăcere.

— Cred că mă duc în camera mea, spuse ea în cele din urmă.

Nu avea niciun rost să mai rămână.

— Noapte bună, îi ură Jonas, când păşi în hol.

— Da…

Samantha ezită. Dacă totul îi reuşea conform planului, n-avea să-l mai revadă; n-avea să-l mai vadă

niciodată. Privirea ei îl contemplă o clipă. Îi stătea pe limbă să spună: „Rămas-bun”.

— Noapte bună, răspunse ea în schimb.

Când ajunse în camera ei, nu simţi nici pe departe însufleţirea la care se aşteptase. Se schimbă pentru noapte, pregătindu-şi alături pantalonii şi un pulover albastru închis. Apoi, se vârî în pat, pentru a aştepta până se lăsa liniştea în casă.

Ştia că nu risca să adoarmă. O frământau prea mult gânduri, unul dintre acestea fiind Jonas. Dar altfel nu se putea. Pur şi simplu, nu putea avea încredere în el.

Cadranul luminos al ceasului de pe noptieră arăta ora unu. De două ore, în casă nu se mai auzea niciun sunet. Samantha bănuia că Tom era pe-afară pe undeva, de pază, din moment ce nu auzise niciun zgomot care să-i indice întoarcerea. În timp ce se strecura în tăcere din aşternut, se rugă să nu fie în apropierea debarcaderului.

Îmbrăcată cu hainele închise la culoare care aveau s-o ajute să se piardă în umbrele nopţii, Samantha reveni la pat şi îndesă pernele sub pătură, pentru a imita forma unui trup adormit. Lumina palidă a lunii care intra pe fereastră îi atingea opera, fără a-i dezvălui falsitatea.

Cu o ultimă privire spre pat, porni pe vârfuri către fereastră. Geamul scârţâi sonor, când îi ridică rama. Se opri, ascultând atentă, cu pulsul palpitându-i în gât. Trăgând concluzia că n-o auzise nimeni, împinse colţul de plasă pe care-l desprinsese. Aproape în acelaşi moment, auzi nişte paşi înfundaţi pe mocheta din hol.

Nu exista decât un singur motiv pentru care cineva

să circule la ora aceea – şi anume, ca s-o controleze. Nu mai avea timp să se strecoare pe fereastră. Deschizătura era mică şi se putea agăţa în plasa de sârmă. Şi n-ar mai fi avut nici când să se arunce în aşternut şi să pună pernele la loc, înainte ca uşa să se deschidă. Trebuia să se ascundă, undeva cât mai aproape.

Briza răcoroasă care sufla pe fereastră înfoia draperia de lângă ea. Într-o clipă, Samantha se retrase după faldurile materialului, apucând strâns în mâini marginile, pentru ca adierea să n-o lase descoperită. Abia se ascunsese, când uşa se deschise. Lumina din hol năvăli peste pat, iar Samantha îşi ţinu respiraţia. Presupunea că era Jonas. Dacă se apropia de pat, avea să-i descopere vicleşugul, iar atunci în veci n-ar mai fi putut să scape.

Câteva secunde interminabile, nu se auzi niciun sunet, numai lumina care intra în cameră indicând că încă nu plecase. În sfârşit, când Samantha simţea că devenise un pachet de nervi întinşi la limită, uşa se închise. Fu în pericol ca picioarele să i se moleşească de uşurare, dar nu se clinti din ascunziş încă zece minute.

Cu extremă prudenţă, se târî prin spărtura triunghiulară a plasei. Fiecare sunet accidental pe care-l producea, oricât de slab, îi trimitea fiori pe şira spinării. Traversă grăbită luminişul îngust, până între copaci, cu nervii tresărindu-i când frunzele foşniră pe jeanşii ei de doc. Acolo se opri, respirând precipitat, în timp ce-şi venea în fire şi se asigura că din direcţia casei nu se semnala nicio mişcare. Totul era cufundat în linişte. Nimeni nu dăduse încă alarma.

Porni încet spre cărarea debarcaderului. Dacă

norocul rămânea de partea ei, n-avea să-l întâlnească pe Tom. Se furişă prin pâlcul des de copaci, orientându-se mai mult pe pipăite decât vizual. Luna strălucea pe cer, dar lumina ei nu putea răzbate prin umbrela de frunze.

Primejdiile păreau să pândească din toate locurile umbrite. Bătaia din aripi a unei păsări de noapte îi putea înteţi vertiginos ritmul inimii. Samantha ieşi pe potecă, împleticită, neştiind că ajunsese atât de aproape până în momentul când făcu primul pas pe pământul bătătorit. Se opri într-o clipă, scrutând în ambele direcţii cărarea ca un tunel. Nicăieri nu se vedea nici urmă de Tom.

Hotărând că, dacă rămânea pe cărare, se putea mişca mai repede, porni grăbită, fără zgomot, spre debarcader, menţinându-se în partea umbrită. De două ori, imaginaţia ei hiperactivă îi dădu impresia că o urmărea cineva. De ambele dăţi se opri, ascultând, încercând să distingă orice sunete produse de om în freamătul nopţii. Cu nicio ocazie nu auzi nimic care s-o alarmeze.

Aura albicioasă a lunii se oglindea în suprafaţa netedă a golfului. Un zâmbet încântat îi arcui buzele, când îşi văzu obiectivul, dar şi-l şterse amintindu-şi cu seriozitate că încă nu ajunsese la barcă. Tom putea fi acolo. Ascunzându-se după trunchiul unui copac, studie debarcaderul, pontonul şi terenul stâncos din jur, în căutarea vreunui semn al prezenţei lui. Nu văzu nimic care să semene, măcar, cu silueta lui masivă.

La lumina lunii, Samantha parcurse rapid ultima porţiune a potecii pietroase, grăbindu-se să ajungă la adăpost, în umbra debarcaderului. Rezemându-se de uşă, aruncă o ultimă privire în jur, înainte de a o deschide ca să

intre.

O învălui o beznă de cavernă. Nu putea să-şi vadă nici măcar propria mână, necum barca. Nu avea încotro. Cu riscul de a fi văzută, trebuia să aprindă lumina. Pipăind în lungul peretelui, găsi comutatorul şi îl apăsă. Strălucirea becului din tavan o orbi. Câteva secunde, nu putu vedea decât pete luminoase dinaintea ochilor.

În sfârşit, aceştia se adaptară la lumină. Iahtul elegant domina interiorul clădirii, cu catargul înălţându-se spre plafon. Dar ea nu iahtul îl căuta. În clipa următoare, privirea ei găsi mica barcă, neînsemnată pe lângă uriaşul ei tovarăş.

Victoria se afla la un pas, în faţa ochilor ei. Era legată lângă o scară. Samantha tocmai pusese piciorul pe prima treaptă, când uşa se deschise. Paralizată, îl privi pe Jonas. Acesta îi susţinu ironic privirea îngrozită.

— N-ai nicio şansă, se auzi glasul lui scăzut.

O cuprinse frustrarea. Să fie oprită, când ajunsese atât de aproape, era insuportabil. Ştiind că era o nebunie, fără sorţi de izbândă, Samantha porni totuşi în josul scării. Nu apucase să facă primul pas la bordul bărcii, când braţul îi fu prins de Jonas. Se opinti din răsputeri în strânsoarea mâinii lui, lăsându-şi capul pe spate pentru a-l privi rugătoare.

— Lasă-mă să plec, Jonas, îi cerşi ea, fără să se mai ruşineze. Te rog. Nu e nevoie să afle ceilalţi că m-ai fi putut opri. Te rog, lasă-mă doar să plec!

Răspunsul lui constă într-un zâmbet posac, strângând-o şi mai tare de braţ, pentru a o trage în susul scării.

— N-are niciun rost, Sam. Haide.

Mai rezistă o secundă, înainte de a se recunoaşte învinsă, lăsându-l s-o ajute să urce scara. Oprindu-se din nou pe pontonul de lemn, îşi înfundă mâinile în buzunare şi-şi coborî bărbia în piept, cu părul castaniu căzându-i mătăsos peste obraji. Jonas nu făcu nicio încercare de a o scoate din clădirea debarcaderului.

— Nu e sfârşitul lumii, Sam, murmură el, cu o undă de amuzament în glasul scăzut.

— Nu? se răsti ea, sfidătoare, cu vocea şi mai răguşită.

— Nu, nu e.

Buzele i se strânseră într-o linie crispată.

— De unde-ai ştiut că eram aici?

— Te-am urmărit.

— M-ai urmărit? repetă Samantha, nevenindu-i să creadă.

Într-adevăr, de vreo două ori avusese senzaţia că venea cineva pe urmele ei, dar fusese convinsă că era numai rodul imaginaţiei. Privirea îi coborî spre picioarele lui încălţate în mocasini.

— Mi s-a părut mie că auzeam pe cineva, dar…

— Am practicat destul de mult vânătoarea, la viaţa mea, replică el, ca şi cum ar fi fost realmente necesar să-i dea o explicaţie.

— N-aveai de unde şti că plecasem, protestă ea.

— N-aveam de unde? repetă batjocoritor Jonas, cu o sprânceană arcuindu-i-se sub părul brunet.

— Ai venit în camera mea…

— Unde am văzut grămada aia de sub pătură şi am

ştiut că nu puteai fi tu, încheie el fraza, măsurându-i din ochii ca de oţel silueta arcuită zvelt, cu o familiaritate nepăsătoare care-i înfierbântă obrajii Samanthei.

Samantha încercă să-şi ascundă reacţia, cu ajutorul altei întrebări repezite:

— Atunci, de ce n-ai intrat să vezi ce se întâmpla?

— Dacă intram, te-aş fi găsit ascunsă după draperie, se adânciră ridurile întipărite în colţurile gurii lui.

— De unde-ai ştiut că eram acolo? şopti ea, uimită.

— Vântul mişca o perdea, dar cealaltă stătea anormal de neclintită – ca şi cum ar fi ţinut-o cineva, adăugă el, cu o licărire complice în ochi.

— Dacă ai ştiut că eram acolo, de ce nu m-ai oprit atunci? întrebă revoltată Samantha. De ce m-ai lăsat să ajung până aici? Îţi face plăcere să mă chinuieşti?

Tonul ei acuzator îi şterse urmele vagi de amuzament de pe trăsăturile aspre.

— Trebuia să aflu unde te duceai şi pe ce căi plănuiai să părăseşti insula, replică el.

— Aş fi putut doar să ies la o plimbare, sublinie ea, sarcastică.

— Dar n-ai plecat la nicio plimbare, nu? Voiai să încerci traversarea râului în barca asta cu vâsle, aşa-i?

— Şi dacă voiam? îl sfidă Samantha, cu o mişcare smucită a capului.

— Îţi dai seama cât de mică e? o întrebă el, începând să-şi piardă răbdarea.

— Ce importanţă are? Râul e calm. Nu sunt valuri care ar putea să scufunde barca, declară ea, cu o urmă de trufie slabă în voce.

— Nu, dar pe şenalul navigabil trec nave. Le-ar fi aproape imposibil să observe bărcuţa asta, mai ales fără lumini de poziţie. Una dintre ele ar fi putut să te bage la fund fără ca nimeni să ştie măcar, răspunse mohorât Jonas.

— Nu mă poţi speria.

Fără să ia în seamă fiorul care-i străbătu carnea, adăugă:

— Prefer riscul ăsta, decât să mai stau aici.

Îşi ţinea ochii în jos, dar îi auzi respiraţia furioasă. Un moment, crezu că avea s-o ia de umeri şi s-o zgâlţâie până-i intrau minţile-n cap, dar n-o făcu.

— Nu ştii ce vorbeşti, scrâşni el într-un târziu, cu o violenţă abia stăpânită.

Samantha recunoscu semnalul de avertisment şi schimbă vorba, îndreptându-şi privirea spre barcă:

— Acum ce-ai să faci?

— Cu tine? Nimic. Te duc înapoi în casă şi te bag în pat.

— La barcă mă refeream, clarifică Samantha, înţepată. Îi găureşti fundul şi-o scufunzi? sugeră ea soluţia cea mai extremă, sfidându-l.

— Nimic atât de drastic, răspunse sec Jonas. Dar acum, când ştiu ce planuri aveai, debarcaderul va fi încuiat cu lacăt, probabil şi barca. Lacăte cu cifru, preciză el, aşa că nu vei avea ce chei să sustragi.

— Şi probabil că tu vei fi singurul care va cunoaşte cifrul, cred, ridică ea genele, dezvăluindu-şi licărirea rebelă din ochi.

— Mai mult decât probabil, îi dădu Jonas dreptate, senin, cu o slabă lucire amuzată în privirea argintie-

închisă. Acum ce mai ai de gând? Să te strecori într-o noapte în dormitorul meu, ca să afli dacă nu cumva vorbesc în somn?

— Mă îndoiesc că ştii ce-i ăla somn, replică Samantha, iritată de micul tremur care o străbătea la gândul de a fi singură cu el în acelaşi dormitor.

— Somnul prea adânc, nu, recunoscu el, înclinându-şi capul într-o parte. Ce-ai să faci?

— Ei bine, în dormitorul tău n-am intenţia să mă strecor! declară ea cu vehemenţă, mai mult fiindcă era o idee atât de îmbătătoare încât îi era greu s-o dea uitării.

— Mă refeream la alte planuri smintite de a fugi de pe insulă.

— Voi încerca în continuare, dacă asta vrei să ştii, se răsti Samantha.

Capitolul 8

Se auzi un oftat nervos.

— Sam, nu…

Jonas părea pe punctul de a spune ceva, dar imediat se răzgândi.

— Trebuie să rămâi aici.

— Şi te-aştepţi să accept aşa, pur şi simplu? întrebă ea, neîncrezătoare. Îţi închipui că voi sta aici de bună-voie, până-mi spui tu că pot pleca? *Dacă* ai să mai spui că pot pleca?

— Aici vei fi în siguranţă, declară el ferm.

— În siguranţă!

Incredibila declaraţie o puse în mişcare. Trecu pe lângă el.

— Cum poţi spune asta? Cum te poţi aştepta s-o cred? îşi sublinie ea întrebările, agitându-şi mâinile prin aer. Cum să fiu în siguranţă, când sunt ţinută pe insula asta împotriva voinţei mele? Când tu şi Tom umblaţi cu arme asupra voastră? Poate că şi Maggie are un pistol prins pe picior, ce ştiu eu?

Se aprinsese atât de tare, încât îi scăpă îngustarea ochilor lui cenuşii.

— Aştepţi prea mult de la mine!

— Nimeni nu-ţi face niciun rău, declară calm Jonas.

— Chiar aşa? se miră Samantha, dând din cap cu neîncredere. Poţi vorbi şi în numele celorlalţi?

— Da, pot.

— Atunci nu-mi rămâne decât să-mi cer iertare pentru că nu te cred. Ţi-am ascultat prea multe minciuni,

declară ea.

— N-ai niciun motiv de teamă.

— Ai mai spus-o o dată, se strâmbă gura ei, cu scepticism batjocoritor.

— Samantha, trebuie să ai încredere în mine, nu mai încercă Jonas să-şi ascundă nervozitatea.

— Să am încredere-n tine?

Râsul ei gutural friza isteria, nervii cedându-i după tensiunea de ore întregi.

— Cum aş putea avea încredere în tine? Nici măcar nu ştiu cine eşti!

De astă dată, o apucă de umeri şi o scutură tare, făcându-i capul să se zgâlţâie.

— Încetează, ordonă el scurt. Îţi faci probleme degeaba.

— Degeaba!

Nota frenetică din râsul ei atrase o nouă smucitură, de-i clănţăniră dinţii, reducând-o în sfârşit la tăcere.

— Faci ca situaţia să pară mai gravă decât e! lătră el.

— Nu zău? şopti întretăiat Samantha, privindu-i chipul poruncitor. Aş vrea să mă poţi convinge de asta.

Jonas clătină din cap neputincios, în timp ce inspira adânc pentru a-şi stăpâni enervarea crescândă. Când se întoarse din nou cu faţa spre ea, în fumul tenebros al privirii lui se citea o asprime enigmatică. Îi studie lucirea tulburată şi nedumerită din ochi, licărul de teamă din adâncurile lor căprui pe care nu reuşise să-l risipească. Gura i se subţie, pe când îi strângea trupul ţeapăn în braţe.

— Ai încredere-n mine, Sam, murmură el, cu buzele

în părul ei. Jur că nu voi lăsa pe nimeni să-ţi facă vreun rău.

— Nu pot avea încredere, protestă Samantha, înghiţindu-şi un suspin jinduitor, în timp ce-i împingea cu mâinile zidul de granit al pieptului.

O ţinea cu uşurinţă, învingându-i eforturile lipsite de convingere, în timp ce se opunea cu rigiditate îmbrăţişării lui şi consolării pe care i-o oferea. Mătasea fină a părului ei castaniu i se prinsese în ţepii bărbii. Aspra mângâiere era iritantă.

— Iar eu nu te pot lăsa să pleci de pe insulă, replică el, cu glasul îngroşat.

— N-am să rămân aici, declară Samantha, cu gura în materialul neted al hanoracului lui. Plec chiar şi înot, dacă n-am încotro!

— Şi probabil ai să te îneci, conchise tăios Jonas. Înoţi bine, dar ştim amândoi că nu chiar atât de bine. Şi nu pot crede că ai prefera moartea, decât să stai cu mine aici.

I-ar fi putut spune că, în oricare alte împrejurări, ar fi rămas bucuros cu el pe insulă. Dar pur şi simplu nu putea să uite motivul pentru care era reţinută acolo.

— Nu rămân, repetă ea, încordându-se în cercul de fier al braţelor lui care o ţineau strâns.

— Voi avea grijă să nu ţi se întâmple nimic. Trebuie să ai încredere în mine, iubito.

Rostise foarte dezinvolt apelativul drăgăstos, ca şi cum ar fi numit-o astfel de sute de ori.

Acesta, însă, fu catalizatorul care, combinat cu atingerea fermă a trupului musculos şi incontestabila atracţie pe care i-o inspira, îi risipi orice rezistenţă în faţa

îmbrăţişării. Samantha se relaxă la pieptul lui, lăsându-şi formele să se potrivească pe contururile tari ale trupului lui. Îi simţi umezeala gurii mişcându-i-se prin păr, cu sărutări aspre.

— Jonas, oftă ea, apoi se întrerupse brusc. Nu e numele tău adevărat, aşa-i?

— Nu, recunoscu el, indiferent. Dar nu contează.

— Ba contează, protestă Samantha, pentru că însemna că nu avea încredere în ea. Şi totuşi, îi pretindea încrederea ei, când nici măcar nu ştia cine era.

Mâinile lui mari îi cuprinseră gâtul, pe sub urechi, cu degetele pătrunzându-i în păr, pe când îi înclina capul pe spate pentru a o aduce cu privirea spre focul mocnit din ochii lui cenuşii.

— Nimic nu contează, numai asta.

Gura lui îi atinse o pleoapă, simţind cum genele îi fluturau pe buze.

— Şi asta.

Coborî peste obraz şi mica adâncitură unde se forma gropiţa.

— Şi asta, mai murmură, pe colţul gurii ei.

Şi o sărută până o convinse. Apăsarea stăpânitoare a gurii lui îi alunga orice temeri. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, pentru a se agăţa şi mai strâns de el, începând să respire dezordonat când Jonas îi exploră tendonul sensibil din lungul gâtului.

— Vreau să am încredere în tine, şopti ea dureros.

Jonas înălţă capul, pentru a-i privi ochii flămânzi.

— Atunci, ai încredere, declară el calm. N-o să-ţi pară rău, îţi promit. Nu voi lăsa să ţi se întâmple nimic.

Capul ei se mişcă abia perceptibil, acceptându-i cuvintele. Atunci, gura lui se lăsă posesiv peste a ei, pătrunzând-o arzător, până în inimă. Samantha ştia că Jonas se înşela. I se întâmplase deja ceva. Se îndrăgostise de el – de străinul ei, de răpitorul ei – şi nu exista nicio cale de a-şi întoarce emoţiile din drum.

Mâinile lui îi alunecară în josul şirei spinării, pentru a-i potrivi şoldurile peste ale lui, coloanele musculoase ale picioarelor lui arzându-i carnea când o atinseră. Samantha se topi în zdrobitoarea îmbrăţişare, desfătându-se în valul aurit al abandonului care o străbătea, fără să-i pese de apăsarea dură a pistolului metalic ce-i intra în umăr şi piept.

Barba nerasă îi zgârie obrazul, în timp ce Jonas îi căuta toate locurile sensibile de pe curba şi din adâncitura pulsândă a gâtului. Dar asprimea bărbii lui îi dăruia o durere delicioasă, aducându-i terminaţiile nervoase pe cea mai înaltă culme a sensibilităţii. Mâinile lui enorme îi cutreierau centimetru cu centimetru coastele, talia şi şoldurile, arcuind-o şi mai apăsat peste el, în timp ce continuau să-i exploreze curbele maleabile ale trupului.

Mirosul de mosc al masculinităţii sale îi inunda simţurile, făcându-le să se rostogolească într-o voluptate lascivă. Samantha nu putea face faţă unui asemenea asediu pasional, aşa că începu să riposteze la rândul ei. În timp ce-i căuta presiunea pustiitoare a gurii, prin vene îi gonea un foc lichid, dezlănţuit.

După câteva secunde chinuitoare, Jonas îi lăsă buzele să-i găsească gura, sărutul său devenind mai dur, când acestea se deschiseră sub atingere. Încleştaţi unul în

braţele celuilalt, îşi simţeau fiecare jinduirea după împlinire a celuilalt.

În cele din urmă, Jonas puse capăt prăpădului senzual, desprinzându-se pentru a-şi îngropa faţa în părul ei des şi mătăsos de deasupra urechii. Tremurătoare, degetele Samanthei continuară o explorare nesigură a maxilarului puternic. Bătăile inimii lui ţineau pasul cu ritmul ei rapid, iar respiraţia îi şuiera întretăiată şi tulburată.

— Am încercat atât de tare să nu te iubesc, şopti Samantha, cu o tânjire frustrată de a-şi găsi satisfacţia.

— Chiar aşa? o ironiză cu blândeţe glasul lui înfundat. Pentru mine cum crezi că a fost? De fiecare dată când eşti în apropiere, vreau să fac dragoste cu tine.

Samantha îşi retrase capul, simţind nevoia de a-l privi în faţă.

— Vorbeşti serios? îl întrebă, cu sufletul la gură.

Jonas zâmbi, cu un surâs miraculos ce-i îndulci linia fermă a gurii, formându-i încreţituri fermecătoare în colţurile ochilor cenuşii. Privirea lui îi străbătu cu căldură faţa ridicată spre el, absorbindu-i văpaia gingaşă a ochilor şi invitaţia buzelor desfăcute.

— Dacă nu încetezi să te uiţi aşa la mine, vei afla cât de serios vorbesc, îi spuse, cu un umor blajin.

Samantha râse răguşit, rezemându-şi capul la pieptul lui. O plăcere dulce, mai presus de orice descriere, îi umplea inima de bucurie. Închise ochii să-şi întipărească momentul acela în minte, dorind să-l păstreze, nepreţuit, pentru totdeauna. În acel moment, nu mai conta că Jonas nu-i spusese că o iubea şi el. O dorea, cu aceeaşi tânjire

aprigă cu care îl dorea şi ea.

— Hai să mergem, Jonas, murmură ea. Să ne urcăm în iaht şi să plecăm.

Braţele care o ţineau se încordară brusc. Toţi muşchii părură să intre dintr-odată în alertă. Cu o încetineală deliberată, mâinile lui urcară să-i apuce umerii şi s-o îndepărteze cu câţiva centimetri. Când Samantha înălţă capul să-l privească, paravanul de fum îi reapăruse în ochi, pentru a-i ascunde gândurile. Nu putea decât să presupună ce anume îl făcea să devină prudent şi încercă să-i risipească îngrijorarea.

— Nu e nevoie să afle nimeni că m-ai ţinut pe insulă, îi spuse ea, cu deplină sinceritate. Te rog, hai să plecăm, amândoi împreună.

Mâna i se ridică, pentru a-i mângâia conturul ferm al obrazului. Jonas i-o prinse înainte de a-şi atinge scopul, strivindu-i degetele între ale lui până ea scoase un ţipăt de durere.

— Mă doare! protestă ea, cu vocea ascuţită, pradă uimirii.

Un muşchi de pe obrazul lui tresări, iar prin perdeaua de fum a ochilor răzbătu o clipă un crâmpei de nori furtunoşi. Îi eliberă brusc mâna şi se întoarse în loc.

— Nu plecăm de pe insulă, Sam, declară el rece.

Samantha deschise gura dar, o vreme, nu putu scoate niciun sunet. Cum era în stare s-o ţină mai departe prizonieră, dacă într-adevăr ţinea la ea aşa cum îi declarase? Chiar ţinea la ea? Sau îl biruia doar pofta, fiind împreună cu o femeie atrăgătoare? Ori, mai rău, nu cumva…? Strânsoarea care-i paraliza gâtlejul încetă.

— A fost doar un truc, nu? îşi forţă Samantha cuvintele, prin nodul dureros din gât. Iarăşi te-ai apucat de jocuri, cum ai făcut tot timpul, încă de la început.

— N-a fost un joc, răspunse încordat Jonas.

— Nu te cred! îl fulgeră ea cu privirea. N-ai folosit decât o altă tactică pentru a mă convinge să rămân de bunăvoie pe insula asta! Ţi-ar fi mult mai uşor, dacă n-ar trebui să mă păzeşti clipă de clipă, nu? Ei bine, află că nu ţi-a mers!

Recurgea la furie, pentru a-şi stăpâni lacrimile fierbinţi care-i ardeau orbitele şi ca să-şi reţină suspinele de durere oprite în gât.

— Nici ţie, mârâi el.

— Mie? şopti Samantha, cu nedumerire jignită. Nici n-ar fi putut dovedi mai clar că se îndrăgostise de el.

— Păstrează-ţi pentru altcineva expresia asta inocentă, i se răsfrânse lui Jonas buza într-un rânjet dispreţuitor, în timp ce o măsură cu o privire de silă. Nu ţine. Ai fi capabilă de orice, ca să scapi de pe insulă – ai dovedit-o cât se poate de concludent, acum câteva minute. Chiar credeai că m-ai îmbrobodit aşa de sigur încât nu mai trebuia decât să mişti un deget, ca să te duc de-aici? Şi mă mai acuzi că mă folosesc de tine – râde ciob de oală spartă!

Samantha scoase un geamăt uşor. Jonas credea că se prefăcuse doar, ca s-o ducă de pe insulă. Instinctul o îndemna să nege, dar mândria insista să nu se umilească total, când el nu ţinea deloc la ea.

— Situaţiile disperate cer măsuri disperate, articulă ea cuvintele care-i confirmau acuzaţia.

— N-a prea fost o măsură originală, replică

batjocoritor Jonas.

— Pe viitor, am să-mi dau mai mult silinţa, i-o întoarse Samantha.

— S-ar putea să nu mai ai ocazia. Sper să n-o ai, mormăi el printre dinţi, parcă gândind cu glas tare, după care o apucă de braţ, continuând mai clar. Vino. Ne întoarcem în casă.

— Cum adică, s-ar putea să nu mai am ocazia? întrebă Samantha, neputând scăpa din strânsoarea mâinii cu care o trăgea după el, spre uşă. Ai să mă închizi în cameră? Sau…?

Nu-şi putu exprima şi celălalt gând.

— Nu cred c-aş putea avea încredere să te las singură nici sub cheie; dacă te încui, voi sta şi eu acolo, cu tine.

Lucirea ameninţătoare a privirii lui o sfredelea, plină de sugestii intime.

— S-ar putea să fie chiar distractiv.

— N-ai îndrăzni! şopti ea alarmată, făcând eforturi să rămână cât mai departe în urma lui.

La uşă, Jonas se opri, ridicând o sprânceană, cu amuzament arogant.

— Crezi? o întrebă ironic, făcând-o să pălească.

Uşa se dădu de perete, iar silueta masivă a lui Tom se profilă pe întunericul nopţii.

— Iarăşi a şters-o, izbucni el; statura înaltă a lui Jonas i-o ascundea pe Samantha vederii. Maggie s-a uitat acum câteva minute şi a găsit pernele îngrămădite sub pătură, ca să pară că mai era în pat. Plasa de la geam era desprinsă. N-avem cum să ştim de cât timp a fugit.

— Poţi să n-o mai cauţi, replică scurt Jonas, împingând-o pe Samantha înainte. Am găsit-o eu.

Tom înjură printre dinţi, uşurat.

— Credeam că am pierdut-o de-a binelea.

— O duc acum în casă. Adu un lacăt pentru barcă şi unul pentru uşa debarcaderului, îi ordonă Jonas. Pe urmă, vezi ce poţi face ca să cârpeşti plasa aia.

— Imediat, dădu din cap Tom.

Samantha fu împinsă prin uşa deschisă, iar Tom se dădu la o parte din drum. Aveau mult de mers până acasă, o distanţă prelungită şi mai tare de tăcerea posomorâtă a celui ce o escorta. Maggie aştepta în sufragerie. La vederea Samanthei, clătină din cap cu uşurare, dar Jonas nu-i dădu nicio explicaţie, în timp ce o conducea pe Samantha prin casă, spre dormitorul ei, unde o împinse înăuntru.

Samantha intră poticnindu-se în cameră, îşi recăpătă echilibrul lângă patul răvăşit, apoi se întoarse cu faţa spre el, speriată dar totuşi sfidătoare. Jonas stătea în uşă, cu o mână pe clanţă, gata s-o închidă.

— Plasa încă nu s-a reparat, dar n-aş încerca să mă furişez din nou afară, o preveni el. Te-aş găsi înainte de a apuca să pleci de pe insulă.

— Du-te dracului, cum naiba te-o fi chemând! replică ea, cu vocea sugrumată de enervare.

— Graţie tatălui tău, probabil am să mă duc, îi dădu Jonas dreptate sardonic şi închise uşa.

Samantha rămase nesigură pe loc, dorind să-i nesocotească avertismentul şi să se strecoare prin spărtura plasei de sârmă. Dar era convinsă că ar fi găsit-o,

iar consecinţele puteau fi mai dezastruoase de astă dată.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, urmată de încă una. Se îndreptă orbeşte spre pat, unde se întinse peste aşternut, îngropându-şi capul într-o pernă. Nu avu idee cât timp zăcu astfel, amorţită de o toropeală dureroasă, cu obrajii umeziţi de lacrimile ce-i şiroiau încet.

Afară, cineva începu să bată cu ciocanul în rama ferestrei. Tom, bănui ea. Abia după ce ciocănitul încetă şi paşii se îndepărtară de cameră, şiroaiele de lacrimi i se înteţiră. Pentru prima oară de când fusese mică, Samantha plânse până adormi, în tăcere, cu suspinele înfundate în pernă.

Când razele soarelui îi împunseră pleoapele, simţea o durere de cap surdă. Îşi trase mai bine pătura peste umeri şi încercă să se cufunde în uitare, dormind mai departe. Luciditatea se strecură pe furiş, deşteptată în primul rând de goliciunea pielii. Nu-şi amintea să se fi dezbrăcat şi se încruntă când îşi dădu seama că avea pe ea lenjeria intimă, nu pijamaua. Se foi uşor şi simţi o greutate pe colţul patului.

Amintirile dureroase din noaptea trecută începură să iasă la suprafaţă. În timp ce făcea eforturi să se trezească de-a binelea, simţi că avea o rană în suflet. În ceafă o furnica impresia că se uita cineva la ea. Incomoda senzaţie nu voia să treacă, aşa că-şi întoarse capul din pernă, pentru a arunca o privire peste umăr.

Ultimele urme ale somnului se risipiră la vederea lui Jonas, prăvălit într-un fotoliu, cu picioarele sale lungi sprijinite pe colţul patului. Îşi ţinea coatele rezemate pe

braţele fotoliului şi mâinile împreunate pe pântecul plat. Pe sub genele coborâte leneş, ochii lui cenuşii o priveau, urmărindu-i expresia şocată şi trepidaţia care o înlocui imediat.

Samantha îşi trase repede pătura până la gât, amintindu-şi ameninţarea lui de a se încuia în cameră cu ea şi ruşinată de ţinuta ei sumară, sub cuvertură. Îi era greu să respire firesc.

— De când stai aici? întrebă ea, cu voce slabă.

— De aseară, răspunse scurt Jonas.

— Nu era necesar, protestă Samantha, înţepată.

— Eu am găsit că era.

— N-am mai încercat să fug.

— Nu, şi nici nu vei avea ocazia să mai încerci, declară el, ridicându-se din fotoliu, pentru a-şi întinde discret muşchii amorţiţi.

— Ce vrei să spui? îl privi prudentă Samantha. Oare se hotărâse s-o ţină încuiată în cameră?

— Vreau să spun… făcu el o pauză de efect… că în permanenţă va sta cineva cu tine. Nu vei rămâne singură decât în baie, şi-ţi propun să intri acum acolo şi să te îmbraci, ca să te pot lăsa în seama lui Maggie şi să dorm şi eu puţin.

Din lucirea ochilor, Samantha îşi dădu seama că se aştepta din partea ei să insiste să nu se uite la ea în timp ce trecea spre baie. În loc de asta, trase cuvertura de la picioarele patului şi se înfăşură strâns cu ea pe trup, în vreme ce-şi cobora picioarele pe podea. Mergând cu paşi mărunţi şi târşiţi, înfăşurată cum era ca o mumie, luă un rând de haine curate din debara şi din sertarul scrinului,

după care se retrase în baie.

Înainte ca ziua să se sfârşească, Samantha descoperi că Jonas vorbise absolut serios. Nu mai era lăsată niciun moment singură, câte unul dintre ceilalţi fiind prezent tot timpul în preajma ei.

În timpul dimineţii şi în primele ore ale după-amiezii, o supraveghează Maggie şi Tom, întrucât Jonas dormea. Maggie se comportă calm-prietenos, în perioada pe care Samantha fu nevoită s-o petreacă împreună cu ea, dar cel mai înţelegător faţă de calvarul ei păru să fie Tom, într-a cărui privire se citea o vagă expresie de scuză.

Jonas îi monopolizase atât de mult timpul în ultimele câteva zile, încât aceasta era prima ei ocazie de a ajunge să-i cunoască mai bine şi pe ceilalţi. Totuşi, atât Maggie cât şi Tom păstrau o anumită distanţă. Ştia că degeaba ar fi încercat să le obţină ajutorul pentru a evada. Erau la fel de hotărâţi ca Jonas s-o reţină pe insulă.

La orele unsprezece ale acelei seri, Jonas anunţă că era timpul să se ducă la culcare. Samantha vru să protesteze, dar ştia că era un ordin pe care Jonas îl dorea îndeplinit fie şi cu preţul forţei fizice. Nu-şi putu ascunde neîncrederea faţă de prezenţa lui, când o urmă în dormitor.

— Poţi foarte bine să te schimbi pentru culcare, spuse el, ghicindu-i motivul ezitării. Altfel, va trebui să vină Maggie să te dezbrace, ca aseară.

Când Samantha se răsuci scurt în direcţia lui, Jonas dădu din cap gânditor, cu o licărire complice şi răutăcioasă în ochi.

— Crezuseşi că eu ţi-am scos hainele aseară, nu-i

aşa?

Obrajii ei se împurpurară, în timp ce-şi muta grăbită privirea.

— N-aveam de unde să ştiu cine a făcut-o.

— Ei bine, poţi răsufla uşurată că n-am fost eu, replică el, cu o uşoară izbucnire de nervozitate. Aşa că mişcă-te mai repede şi culcă-te.

Jenată, Samantha îşi strânse într-o mână pijamaua galbenă cu pantaloni scurţi şi dispăru în baie, de unde ieşi peste câteva minute, pentru a-l vedea stând în picioare la fereastră. Înainte de a apuca să se strecoare în aşternut, Jonas se întoarse şi o văzu.

Pijamaua acoperea mai mult decât costumul de baie, dar faptul de a fi îmbrăcată atât de sumar în faţa unui bărbat inspira o mare intimitate. Samantha îşi impuse să se acopere cât mai bine cu pătura, evitând cu sârguinţă privirea concentrată care se îndrepta spre ea. Când Jonas se îndepărtă de fereastră, inima începu să-i bată mai repede. Dar el nu făcu decât să stingă lampa din plafon, cufundând camera în întuneric; apoi, reveni la fereastră.

Mult timp, Samantha se temu să se mişte. Muşchii îi înţepeneau de pe urma încremenirii prelungite. Se acoperise atât de strâns cu pătura, încât începea să se sufoce. În cele din urmă, fu nevoită să se mişte. Se întoarse, încercând să găsească o poziţie mai comodă, fără prea mult succes. Foielile ei repetate atraseră un răspuns nervos.

— Sper că n-o să ai un somn atât de agitat ca data trecută, spuse Jonas. N-am chef să te tot învelesc, cât e noaptea de lungă.

Tocmai când începuse să-i piară o parte din jena cauzată de faptul că nu Jonas o dezbrăcase, starea îi reveni, cu un val furios de căldură.

— Mersi de mii de ori, bombăni ea iritată. Exact de comentariul ăsta aveam nevoie ca să dorm liniştită!

Pentru că urma să aibă exact rezultatul opus.

— Dormi, Samantha, mormăi el, într-o şoaptă enervată.

— Încerc, dar nu mi-e deloc uşor, cu tine acolo.

— Ai prefera să mă bag în pat lângă tine? se răsti Jonas.

— Nu!

Refuzul fu rapid şi nu puţin speriat, acel gând făcându-i trupul să îngheţe, apoi să se înfierbânte.

— Uită că te-am întrebat, oftă el.

Uşor de zis, greu de făcut.

— Noapte bună, Sam. Şi nu-ţi face griji. N-o să ai probleme.

— Noapte bună.

I se păruse ei numai, sau Jonas accentuase uşor cuvântul „ai”? Nu putea şti, dar găsi că era mai cuminte să nu-l întrebe.

Niciunul nu mai scoase o vorbă, deşi trecuse cu mult de miezul nopţii când Samantha reuşi în sfârşit să adoarmă. Spre amiază, când se trezi, constată că în camera venise Maggie. Femeia îi spuse că Jonas se retrăsese în camera lui, la scurt timp după ivirea zorilor, ca să se culce.

Programul zilei începu după modelul celui din ajun. Schimbarea interveni pe la jumătatea după-amiezii, când

Jonas veni să-l înlocuiască pe Tom. Acesta şi Samantha jucaseră o partidă de gin rummy, dar când Jonas se aşează pe scaun în locul lui Tom, Samantha se ridică de la masă. Prezenţa lui domina încăperea, făcând-o să pară prea strâmtă.

— Nu putem ieşi? întrebă ea nervoasă, simţind tulburarea provocată de masculinitatea lui covârşitoare.

— Pentru un timp, da, acceptă Jonas, pornind spre uşa terasei, pe care o deschise, lăsând-o pe Samantha să iasă prima.

Samantha începu să se plimbe neliniştită prin jurul casei, incapabilă să admire priveliştea râului St. Lawrence, cu cursul lui blând şi grupurile de insule. Jonas se rezemă de o stâncă, lăsând-o să umble de colo-colo, fără a o scăpa din vedere. Samantha simţea că îi unea o lesă invizibilă, de care ar fi vrut să scape.

În mod inconştient, paşii ei reveniră spre cărarea debarcaderului. După câţiva metri parcurşi pe poteca bătătorită, ezită, aruncând o privire peste umăr. Jonas părăsise bolovanul şi venea după ea, dar fără a încerca s-o ajungă din urmă. Evident, n-avea să-i interzică să se ducă până în golf. Poate dorea să vadă cu ochii ei că debarcaderul era închis cu lacătul.

Samantha se întoarse cu spatele spre cărare, continuându-şi hoinăreala dezordonată către golf. Nu avea niciun motiv anume de a se duce acolo. Mergea tocmai fiindcă n-o îndemna niciun motiv.

Pe o movilă stâncoasă de deasupra golfului, copacii erau înlocuiţi de iarbă şi pietre. Se opri pe culme, cuprinzând cu privirea grupurile de insule încununate cu

copaci, pe fundalul cerului de un albastru lăptos. Câţiva nori pufoşi şi alungiţi pluteau pe deasupra.

În momentul când porni în josul movilei, Samantha observă în depărtare o navă cu motor care se apropia constant, dar fără a o interesa altminteri decât ca un punct mobil în nemişcarea după-amiezii. Nici nu se gândea că i s-ar fi putut oferi ajutorul. Jonas urma să aibă grijă de asta.

Mergând agale până pe malul apei, privi pluta ancorată în golf, dar aceasta îi trezea prea multe amintiri dureroase. Îşi înfipse vârful piciorului între pietricelele de pe ţărm, cu mâinile înfundate în buzunarele pantalonilor. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a şti că Jonas era în apropiere; îi simţea privirea aţintită asupra ei. Lesa invizibilă nu se rupsese, numai tensiunea mai slăbise întrucâtva.

Ridicând capul, privi din nou peste apă. Ambarcaţiunea mare cu motor se apropia. Avea să treacă foarte aproape de insulă, dar Samantha nu-şi scoase mâinile din buzunare, pentru a-i face vreun semn. Atrăgându-le atenţia celor de la bord, i-ar fi atras-o şi lui Jonas, şi până la urmă n-ar fi câştigat nimic, decât nemulţumirea lui şi, probabil, închiderea în casă.

Îşi dădu seama cu o tresărire că, în loc de a ocoli insula, vasul se îndrepta direct spre golf. Când se apropie de intrarea golfului, motoarele sale puternice încetiniră. Imaginea îi făcu inima să sară din piept, dar picioarele-i rămaseră înţepenite pe loc. Se aştepta ca Jonas să se repeadă din clipă în clipă, pentru a o trage de-acolo înainte de a fi recunoscută.

Vasul ajunsese în golf, iar dinspre Jonas continua să

nu se audă niciun sunet. Muşcându-şi buzele, Samantha aruncă o privire peste umăr. Jonas stătea la liziera copacilor, cufundat parţial în umbra acestora, cu privirea la nava ce plutea lin spre ponton. Ochii i se abătură spre ea. De la acea distanţă, expresia îi era de nepătruns.

O fi fost altul din trucurile lui? se întrebă Samantha, cu amărăciune. Probabil că ambarcaţiunea îi aparţinea vreunui complice de-al său. Altfel, de ce ar fi lăsat-o să se apropie? îi plăcea s-o chinuiască, poate? Înghiţindu-şi un scurt val de lacrimi, reveni cu privirea spre vas.

Motoarele se opriseră, iar un bărbat îmbrăcat în culori închise lega parâma la chei. Când nava fu amarată, alte două siluete ieşiră din cabină. Samantha îl privi lung pe unul dintre noii-sosiţi, fără a-i veni să-şi creadă ochilor.

Era mai înalt cu câteva degete decât ea, fizicul său tocmai începând să piardă lupta contra îngrăşării, iar părul având destule fire albe. Când se întoarse spre uscat, iar Samantha îi văzu chipul atrăgător, pătrat şi senin, cu ochi căprui pătrunzători, ştiu că nu se înşelase.

Apariţia lui Reuben Gentry, tatăl ei, o umplu de bucurie, care nu i se risipi decât în momentul când înţelese implicaţiile acestui lucru. Era salvată, ceea ce însemna că Jonas avea să fie capturat. Privirea i se îndreptă spre movila de lângă cărare, unde stătea el. Copacii continuau să-l ascundă vederii celor de pe vas. Ochii li se întâlniră, ai ei implorându-l să fugă, să scape cât mai avea timp.

— Sam! o strigă Reuben, cu glas sonor, puternic şi vioi, la fel ca el.

Samantha îşi desprinse privirea de Jonas, cu un zâmbet forţat, doar pe jumătate bucuroasă că-şi vedea

tatăl. Îşi smulse picioarele din rădăcini şi le impuse s-o poarte spre tatăl ei, tot mai repede, până când aproape o luă la fugă către braţele lui deschise. Se opri în faţa lui, cu vederea împăienjenită de lacrimi.

— Reuben, murmură, într-o şoaptă sufocată.

Tatăl ei îşi înclină capul într-o parte, punându-i mâinile pe umeri.

— Eşti bine, Sam?

Atingerea încurajatoare a mâinilor lui o făcu să-l cuprindă cu braţele pe după mijloc, înăbuşindu-şi suspinele în materialul scump al sacoului.

— Da, sunt bine, reuşi ea să bâiguie cu voce răguşită, deşi nu era nici pe departe adevărat; îl strânse şi mai tare cu braţele, strigându-l încet, foarte încet: tăticule!

Reuben o mai ţinu astfel câteva secunde, după care începu să-i desprindă cu blândeţe braţele de talia lui. În ochii săi căprui se citea o afecţiune profundă, în timp ce-i ştergea lacrimile de pe obraji.

— Nu m-ai mai întâmpinat aşa de când aveai şase ani, o tachină el.

Samantha încercă să râdă, dar sunetul era aspru şi întretăiat. Reuben privi în spatele ei, spre cărare:

— Unde-s ceilalţi?

Aruncă o privire spre cei doi oameni în costume închise, care stăteau lângă ea şi tatăl ei, cu chipuri severe, tăcute. Le văzu sacourile umflate la subsuoară şi păli. Se uită repede peste umăr. Jonas nu se zărea nicăieri. Deşi n-ar fi trebuit să aibă motive, spera că scăpase.

— La…

Nu voia să spună, dar trebuia.

— …În casă, cred. E o cărare, printre copacii de-acolo.

Cei doi porniră, iar Samantha se dădu la o parte, când tatăl ei dădu să-i urmeze. Se opri, privind-o, cu o lucire înţelegătoare în ochii săi căprui.

— Vii? o întrebă cu blândeţe.

— Nu.

Nu putea.

— Stau aici, pe vas.

Cei doi îl aşteptau. Reuben Gentry dădu încet din cap, a încuviinţare, apoi porni după ei. Samantha se întoarse, ştergându-şi obrajii de lacrimi, hotărâtă să nu mai plângă.

Capitolul 9

Samantha privea în cana cu cafea, dorindu-şi să se fi putut pierde în hăul aparent de nepătruns al lichidului negru. I-o adusese un om, probabil un membru al echipajului, la scurt timp după ce se îmbarcase pe navă.

Băuse jumătate din cafea, iar cealaltă jumătate se răcise prea mult ca să mai poată fi băută. Totuşi, continua să strângă cana în mâini, simţind nevoia de a se ţine de ceva, pentru a nu-şi pierde minţile în timp ce aştepta.

Trecuseră aproape douăzeci de minute de când tatăl ei plecase spre casă. Nu se auzise niciun sunet, nicio împuşcătură, nimic, numai plescăitul valurilor pe bordajul vasului. Avea nervii întinşi la limită, neştiind ce se întâmpla şi nedorind să ştie, dar totuşi neputându-se abţine să-şi imagineze.

Trăsese perdelele cabinei. Nu voia să-i vadă, întâmplător, când îl aduceau pe Jonas. Îşi stăpâni un suspin de durere chinuitoare care i se ridicase în gât.

Pe scândurile pontonului se auziră paşi, reverberând cu ecouri ameninţătoare. Samantha se încordă, urmărindu-i cu gândul în timp ce urcau la bord, pentru a se apropia de uşa cabinei unde aştepta ea. Refuzând să se întoarcă la auzul acesteia deschizându-se, închise ochii, într-o încercare de a se stăpâni. Nu voia ca Reuben să-i vadă chinul, nu acum. Inspiră adânc, clipind din ochi spre tavan.

— S-au… predat? se interesă ea, încordată.

Uşa se închise.

— Nu tocmai.

La auzul sunetului dureros de familiar al acestui

glas, Samantha se răsuci în loc. Degetele i se desprinseră de cana cu cafea, care se sparse pe jos, împrăştiind peste tot cioburi şi lichid brun. Ochii ei dilataţi de groază îl priviră pe Jonas.

— Ce-ai făcut cu Reuben? întrebă ea, alarmată.

— E în casă.

Pe trăsăturile lui nu se citea altceva decât o hotărâre fermă. Ochii săi cenuşii erau de nepătruns.

— Vrei să te duci şi tu?

— Dacă vreau să mă duc la el? râse Samantha, cu amărăciune. L-aţi luat şi pe el prizonier? O, Jonas, n-o să-ţi meargă, declară ea, cu o suferinţă încordată în voce. Nu cu Reuben Gentry!

— Numele meu este Cade Scott.

— Cade Scott? repetă ea, cu uimire. Numele îi era familiar, dar emoţiile o tulburau prea tare ca să se concentreze asupra sursei de unde îl cunoştea.

— Lucrez pentru Reuben, declară el scurt. Sunt şeful general al securităţii.

— Al securităţii? repetă fără vlagă Samantha.

Îi era foarte greu să asimileze un asemenea val neaşteptat de informaţii noi. Clătină din cap.

— Atunci…

— Ştiu că te-ai repezit să tragi concluzia că fuseseşi răpită, dar n-am avut ce face, continuă omul identificat acum ca fiind Cade Scott. Am respectat instrucţiunile lui Reuben. Eram legat de mâini.

— Ale lui Reuben?

Imediat, îşi dădu seama că iar îi repeta cuvintele.

— Dar de ce? De ce ar fi vrut tatăl meu să mă ţină

prizonieră pe insula asta? N-are niciun sens!

— Pentru propria ta protecţie. Era…

— Pentru propria mea protecţie? îl întrerupse Samantha. De ce aş avea eu nevoie de protecţie?

— În ultimele câteva luni, tatăl tău a primit o serie de scrisori şi telefoane de ameninţare la adresa lui. Nu le-a luat în serios, până acum două luni, când cineva a tras asupra lui.

Auzind exclamaţia de spaimă a Samanthei, adăugă:

— Nu l-a nimerit, dar l-a convins pe Reuben – ceea ce eu n-am reuşit – că nu era de glumă.

— Ce legătură are asta cu mine, dacă individul îl urmărea pe Reuben? se încruntă ea.

— În ziua când am venit la redacţie, tatăl tău primise un telefon de la el, dimineaţa. I-a spus că luase hotărârea să-l lase în viaţă, că ar fi fost prea simplu să-l omoare. Urma să se răzbune pe Reuben prin intermediul tău. Ştia în ce oraş erai, unde lucrai şi sub ce nume, îi explică în continuare Cade Scott. Cu toate aceste informaţii, era firesc să ne aşteptăm că îţi putea face un rău. A trebuit să acţionez mai rapid decât el, ca să te scot de-acolo înainte de a apuca să-şi pună ameninţarea în practică.

— Şi de-asta m-ai adus aici, şopti ea, cu un fior de teamă străbătându-i şira spinării.

— Insula e izolată, uşor de păzit. Orice intrus ar fi depistat pe loc. Am tras concluzia că era ascunzătoarea ideală, declară el, pe acelaşi ton impersonal cu care vorbise tot timpul de când intrase în cabină.

Samantha îşi răvăşi părul cu degetele, împingându-l pe spate.

— De ce nu mi-ai spus toate astea de la bun început? De ce ai ţinut totul secret cu atâta stricteţe?

— Ţi-am explicat – din ordinul lui Reuben. Nu voia să te alarmeze. De-asta nu ţi-am putut spune nici numele meu adevărat. Reuben era convins că ai fi făcut legătura cu secţia lui de securitate şi ţi s-ar fi trezit suspiciunile.

Îşi aprinse ţigara, cu o brichetă.

— Cred că nu-şi dăduse seama că nu mai eşti un copil şi ai încetat de mult să te mai temi de întuneric.

— Aşa că te-ai apucat de toată acea farsă, dându-te drept Owen Bradley, apoi drept Chris Andrews şi misteriosul Jonas! exclamă nervoasă Samantha. Nu ţi-ai spus că necontenita paradă de nume avea să-mi dea de bănuit. Ca să nu mai vorbesc despre refuzul de a mă lăsa să părăsesc insula sau să stau de vorbă cu altcineva. Ceea ce ridică o altă întrebare – de ce nu mi-ai dat voie să-l sun pe Reuben?

— Fiindcă nu ştiam cum obţinea individul informaţiile. Era posibil să i le transmită cineva din anturajul tatălui tău. Nu te puteam să-i laşi un mesaj, spunându-i unde eşti, cu riscul de a nimeri pe mâini greşite, replică el simplu.

Samanthei îi creştea furia.

— Ai fi putut să-mi explici cumva, îl acuză ea, nu să mă laşi să cred că eram prizonieră! Că tu, Tom şi Maggie mă ţineaţi…

Se întrerupse, pentru a întreba tăios:

— Presupun că Tom şi Maggie lucrează tot în departamentul de securitate?

— Exact.

— Când ţi-ai dat seama că-mi închipuiam că am fost răpită, ar fi trebuit să-mi spui, protestă cu înverşunare Samantha.

— N-am putut. Aveam…

— Ştiu. Aşa îţi ordonase Reuben, îl repezi ea. Dar ai fi putut să-i explici. Eram de-a dreptul îngrozită, şi fără niciun motiv!

— Am încercat să-l conving, dar e ca un pit-bull. Când îşi înfige el dinţii în ceva, nu-i mai dă drumul. A insistat să respectăm planul iniţial, şi anume, ca tu să nu ştii nimic despre ameninţări.

O privi drept în ochi.

— Cred că ai auzit ultima parte a conversaţiei pe care am avut-o cu el pe tema asta şi ai interpretat-o greşit.

Samantha îşi amintea cum nu se poate mai limpede discuţia respectivă, precum şi furia lui Cade, când îl prevenise pe Reuben că avea să-i pară rău.

— Da, dădu ea din cap cu însufleţire. Crezusem că Reuben refuza să plătească răscumpărarea.

— Ar fi trebuit să abandonăm planul iniţial când Reuben a constatat că nu putea veni şi el, comentă absent Cade, privind spre fuiorul de fum ce se înălţa din capătul ţigării.

— Aşa avea de gând? se interesă Samantha, cu un scepticism vag.

— Da, considera că ar fi fost mai bine să se afle şi el aici, pentru eventualitatea că individul se răzgândea şi încerca încă un atentat la viaţa lui, dar autorităţile l-au convins să rămână la New York, unde respectivul putea lua din nou legătura cu el.

— Şi în cazul ăsta, unde e acum? întrebă ea.

— A fost arestat azi-noapte. Pericolul a trecut.

Cade strivi ţigara în scrumieră, cu masca de bronz neclintită de pe obraz.

Totuşi, ceva din tonul lui o făcu să-l întrebe:

— De când ai aflat?

— De azi-dimineaţă, pe la ora cinci.

Era cam prin perioada când, după cum spunea Maggie, încetase s-o mai păzească pe Samantha şi se dusese la culcare. Dar nu acest lucru o enerva cel mai tare.

— Şi ai lăsat să treacă încă o zi, practic lăsându-mă să cred că fusesem răpită. Mi-ai fi putut explica toate astea înainte de sosirea lui Reuben, îl acuză ea, cu furie.

— Da, aş fi putut, confirmă Cade cu cel mai desăvârşit calm, susţinându-i indiferent scânteile scăpărătoare din ochi. Dar nu cred că m-ai fi crezut. După cum spuneai, ascultaseşi prea multe dintre minciunile mele, ca să mai ai încredere în ceea ce-ţi spuneam. Ştiam că Reuben era pe drum încoace, aşa că l-am aşteptat ca să-mi confirme relatarea. Îţi spun adevărul, Sam.

Samantha se întoarse, cu inima frântă de durere la auzul acestui nume pe buzele lui. Îl credea. Totul se lega, toate indiciile pe care ea le interpretase greşit. Până şi iniţialele „C.S”. erau corecte. „C.S.”, de la Cade Scott.

Ştiuse cine era Cade Scott. Îl auzise pe Reuben lăudându-l sus şi tare pe omul care conducea divizia de securitate ale diverselor lui companii. Printr-un capriciu al sorţii, nu-l întâlnise niciodată, până când el o adusese pe această insulă de paradis, transformată de imaginaţia ei

într-un infern. Dar iniţialele în sine nu fuseseră suficiente pentru a-i readuce în minte un om pe care nu-l cunoscuse.

— De-aş fi ştiut! gemu ea, încet.

— Am vrut să-ţi spun, răspunse calm Cade. De vreo două ori, am fost cât pe ce s-o fac.

— Aş vrea s-o fi făcut, oftă Samantha, amintindu-şi durerea prin care trecuse la descoperirea faptului că se îndrăgostea de un necunoscut care o răpise; mult o mai chinuise dragostea; acum, cel puţin, nu mai avea motive să se simtă atât de vinovată că îl iubea. Aş vrea s-o fi făcut, indiferent de dorinţele lui Reuben, repetă ea.

— Respect ordinele tatălui tău, îi aminti Cade. El e şeful.

Aceste cuvinte sunară ca un dangăt de clopot funebru. Cade Scott lucra pentru tatăl ei, iar ea era fiica patronului, o partidă excelentă pentru un om ambiţios. Iar acea neînduplecare a lui o încredinţa că era ambiţios. Un om în stare să-şi realizeze dorinţele indiferent de cine se folosea pe parcurs.

— Îl voi asigura că ţi-ai îndeplinit perfect misiunea de a mă proteja, declară ea, cu un zâmbet acru. Ţi-ai dat toată silinţa să mă distrezi, chiar şi recurgând la unele metode cam drastice, dar ai reuşit. Şi numai în ultimele două zile am tras concluzia – greşită – că mă răpiseşi. Nu tu ai fost de vină. Sunt sigură că Reuben va fi foarte mândru de tine.

Ochii lui se îngustară, sfredelindu-i faţa.

— Nu tot ce-am făcut a fost ca să te distrez pe tine, Sam, sublinie el accentuat cuvântul „tot”.

— Evident că nu, râse ea răguşit, pentru a-şi ascunde

tremurul bărbiei. Amândoi ne-am distrat.

O sprânceană săltă în sus, arogantă şi distantă.

— Şi nimic mai mult.

Totuşi, Samantha simţi că îndărătul declaraţiei se ascundea o întrebare – o întrebare dureroasă.

— Nimic mai mult, într-adevăr.

Dar tremurul sfâşietor din vocea ei îi contrazicea cuvintele.

Cade făcu un pas spre ea, iar Samantha se răsuci cu faţa, păzindu-se de atracţia explozivă pe care o făcea s-o simtă prezenţa lui. Iute ca argintul viu, privirea lui Cade îi alunecă peste faţă, peste lumina vulnerabilă din ochii ei, pentru a se opri asupra buzelor umede. Bătăile inimii i se accelerară.

— Minţi, Sam. N-a fost numai distracţie, pentru niciunul dintre noi, spuse el, pornind din nou înainte.

Samantha se retrase, strivind sub picior un ciob al cănii sparte.

— Te rog, Jonas…

Cu un râs întretăiat, se corectă:

— Cade, adică, nu? Vezi, nici măcar nu ştiu cum să te numesc. Te rog, am nevoie de un timp de gândire. Sunt atât de zăpăcită. Lasă-mă singură, Cade, vrei?

După un moment de ezitare, Cade consimţi, sumbru:

— Bine, de data asta vom face cum vrei tu.

Se răsuci pe călcâie şi porni spre uşa cabinei.

— Îi voi spune lui Reuben că te-ai hotărât să-l aştepţi la bord.

Ieşi înainte ca Samantha să-i poată răspunde la ultima afirmaţie. Timp de câteva momente, îi ascultă

sunetul paşilor coborând de pe punte. În cele din urmă, se aplecă şi începu să strângă cioburile căniі sparte, până când lacrimile îi împăienjeniră ochii şi nu mai putu să le vadă.

Când Reuben Gentry reveni pe navă, Samantha îşi şterse orice urme ale lacrimilor. Reuşi să găsească în escapada ei chiar şi o undă de umor, oricât de amar, când discutară despre cele întâmplate. Noroc că tatăl ei nu avea intenţia să rămână pe insulă, nici măcar până a doua zi. Samantha îl însoţi cu bucurie, simţind nevoia să se îndepărteze de Cade înainte de a se angrena în cine ştie ce acţiune pe care ar fi regretat-o.

La douăzeci şi doi de ani, învăţase să nu se lase în voia impulsurilor. Deja avea prea multe cicatrice pe care oamenii nu puteau să i le vadă. Cade nu reveni cu ei. Reuben susţinea că mai avea de rezolvat câteva probleme şi urma să plece a doua zi. Samantha se întrebă dacă nu cumva îi acorda răgazul de gândire pe care i-l solicitase.

Reuben nu părea că ar fi aşteptat din partea ei să se întoarcă direct la ziar. Samantha avea nevoie de câteva zile libere ca să-şi lingă rănile în linişte şi să ia o hotărâre în privinţa lui Cade. Nu încăpea nicio îndoială că îl iubea. Întrebarea era: ce putea face cu acea dragoste?

La patru zile după întoarcerea ei, sună telefonul. Samantha îl privi lung. Nu voia să răspundă. Era Cade – o ştia la fel de sigur pe cât ştia că se afla în cameră. Ca o laşă, îl lăsă să sune, dorind să evite inevitabilul. Dar era într-adevăr inevitabil şi ar fi fost bine să nu mai amâne. La al patrulea semnal, ridică receptorul, aproape fără să-şi

dea seama că le numărase.

— Sam, Cade sunt.

Glasul lui scăzut o străbătu ca o flacără de aur.

— Bună, Cade. Ce faci?

Se felicită pentru calmul răspunsului. Nu-i trăda prin nimic zbuciumul inimii.

— Bine, replică el maşinal, dar fără a o întreba acelaşi lucru. Întrucât Reuben e plecat din oraş, mă întrebam dacă ai fi liberă diseară la cină.

Samantha inspiră adânc, în timp ce căuta o scuză. Cade lucra pentru tatăl ei şi, fiind însărcinat cu securitatea, ştia în orice moment unde se afla Reuben.

— De fapt… trase ea de timp, încercând să găsească o minciună plauzibilă.

— Sam, o întrerupse Cade cu glas ferm, vreau să te văd.

Picioarele nu mai voiau s-o susţină, iar inima îi sări peste câteva bătăi. Se agăţă de marginea mesei, înfruntându-şi valurile de dor. Dacă sunetul glasului lui putea avea un asemenea efect, ce s-ar fi întâmplat dacă-l revedea? Cine e avertizat, e înarmat – nu aşa se spunea? N-ar fi fost mai bine să-l vadă acum, decât să aştepte o ocazie când putea fi nepregătită – şi, deci, vulnerabilă?

— De fapt, reluă ea, nu aveam niciun plan pentru seara asta.

— Trec să te iau la şapte, conchise el.

— Da.

După un schimb de saluturi, Samantha închise telefonul, cu mâinile tremurându-i şi o senzaţie de gol în stomac. Închise strâns ochii. Trebuia să se stăpânească,

până seara.

Bluza subţire de organdi de culoarea caisei şi fusta lungă crem îi confereau o înfăţişare sofisticată, dar ochii căprui luminoşi care o priveau din oglindă erau tulburi şi temători. Avea trăsăturile încordate în efortul de a-şi păstra o expresie calmă.

Se auzi soneria, iar Samantha tresări. N-avea să iasă nimic, îşi reproşă ea, trecând grăbită în living. Când intră în cameră, Carl, valetul lui Reuben, tocmai deschidea uşa. Privirea lui Cade alunecă pe lângă el, spre Samantha. Paşii ei şovăiră sub impactul acelor ochi cenuşii, care o măsurau alene şi cu căldură.

— Gata? întrebă el încet.

Trăsăturile sale aspre erau mai colţuroase şi mai impresionante decât şi le amintea, cu părul brunet închis crescând în sus, des, de pe fruntea înclinată, deasupra curbelor masive ale sprâncenelor aproape negre, cu ochii fumurii care o priveau ferm, cu arcul uşor frânt al nasului, gura puternică, armonios formată, şi aerul acela dezinvolt care ascundea o duritate de oţel. Samantha simţi că o lua cu ameţeli.

— Da, sunt gata.

Tulburarea i se simţea în vocea sufocată şi întretăiată. În mod normal, şi-ar fi invitat partenerul în casă, la un pahar, dar nu şi de data asta.

— Mergem?

Vocea îi revenise întrucâtva la normal.

— Taxiul aşteaptă jos, confirmă Cade.

Samantha se duse la uşă, aruncând o privire spre

Carl care ţinea uşa deschisă, cu chipul său blând, şi spunându-i surâzătoare:

— Am cheia.

Gura valetului se arcui uşor, înţelegând aluzia.

— Atunci, nu te aştept. Distracţie plăcută, Samantha.

În timp ce închidea uşa, simţi privirea întrebătoare a lui Cade.

— Carl lucrează pentru Reuben de ani de zile. Când am început să am primele întâlniri, de obicei el era cel care mă aştepta până ajungeam cu bine acasă, şi întotdeauna când Reuben lipsea din oraş. E un scump, nu ştiu ce s-ar face Reuben fără el.

Era dispusă să discute orice, numai să nu aibă legătură directă cu ea şi cu ceea ce gândea şi simţea cu adevărat în acel moment.

— Atunci, e bine că Reuben îl are pe Carl, comentă Cade, în timp ce se îndreptau spre ascensoarele din capătul culoarului. Nu va trebui să-ţi faci griji cine are grijă de Reuben, când tu nu vei mai fi aici.

— Vrei să spui, când am să-mi desfac aripile şi-mi voi lua zborul, ca să-mi încep cariera de ziaristă, adăugă ea, cu o veselie forţată.

— Sau să te măriţi. Sau amândouă.

Privirea lui oblică îi sfredeli ochii timp de câteva secunde tensionate.

Înainte ca Samantha să-şi poată reveni, uşile liftului se deschiseră, iar mâna mare a lui Cade i se aşeză pe talie, pentru a o conduce în ascensor. La atingerea lui, o străbătu un fior involuntar de plăcere, sensibilizându-i nervii şi răpindu-i graiul. Cade nici nu părea să aştepte

vreun răspuns, când apăsă butonul parterului şi se întoarse calm cu faţa spre ea.

Samantha avu o senzaţie de cădere. Nu ştia dacă era provocată de coborârea silenţioasă a liftului, sau de privirea enigmatică din ochii lui, în timp ce-i contempla faţa. Oricum, pulsul îi bătea nebuneşte în gât.

— Nu ţi-am spus cât de frumoasă eşti în seara asta.

Timbrul seducător al glasului lui era aproape insuportabil.

— Îţi mulţumesc, replică ea, străduindu-se să rămână nepăsătoare, pentru a nu ceda complet sub vraja lui. Şi tu arăţi foarte atrăgător.

Îşi forţă privirea să se desprindă dinspre ochii lui, coborând asupra costumului de seară închis la culoare.

— E un progres vizibil, să nu mai ai sacoul deformat de teaca pistolului, la subsuoară.

— Când ai ghicit? întrebă gânditor Cade. În noaptea când te-ai strecurat în casă, după plimbare, iar noi te-am luat drept o intrusă?

— Da, recunoscu Samantha. Te-am văzut vârându-ţi pistolul în hanorac. După aceea, prin deducţie, mi-am dat seama că nu croiala proastă îţi făcea sacourile să stea atât de umflate.

— Ăsta a fost începutul, nu? Începutul neîncrederii tale în mine?

Liftul se oprise la parter, iar uşile se deschideau. În timp ce ieşeau, Samantha reuşi să răspundă scurt:

— Mai mult sau mai puţin.

Conversaţia se întrerupse la vederea portarului, care se grăbi să le deschidă uşa, şi a şoferului de taxi, care

stătea nerăbdător pe trotuar, lângă maşină.

Niciunul dintre ei nu mai pomeni de şederea silită pe insulă, în timp ce luau cina la unul dintre cele mai populare cluburi cu cabaret din New York City. După aceea, programul de divertisment alungă nevoia de conversaţie. Totuşi, între ei circula continuu un curent subtil.

Cel mai mic contact al mâinii sau al oricărei alte părţi din trupul lui vibra prin toată fiinţa Samanthei. De fiecare dată când privirea lui îi aluneca spre buze, părea să i se oprească respiraţia. Cade păstra distanţa, fără a încerca să-i penetreze barierele de apărare, decât cu câte o privire sau atingere discretă. Parcă ar fi ştiut că le putea distruge oricând dorea.

După programul artistic, urmă dansul. Samantha ştia că nu putea să rişte senzaţia braţelor lui cuprinzând-o şi-i propuse s-o conducă acasă. Cade nu se împotrivi. În taxi, nu făcu nicio încercare de a se apropia de ea, pe când discutau civilizat despre spectacolul pe care-l văzuseră.

În faţa blocului de apartamente, Cade nu-i ceru taximetristului să-l aştepte. Când maşina se pierdu în noapte, Samantha ştiu că sosise ceasul lămuririlor şi se rugă să fie în stare. Îl salută pe portar cu o înclinare ţeapănă a capului, în timp ce Cade o însoţea în hol, spre ascensoare.

Până urcară spre etajul unde era apartamentul tatălui ei, niciunul nu scoase o vorbă. Tăcerea sporea tensiunea care se înteţea în sufletul Samanthei de când îi dăduse Cade telefon, după-amiază.

La uşa apartamentului, făcu o încercare

neputincioasă de a scăpa de el.

— A fost o seară minunată, Cade. Îţi mulţumesc.

Gura lui se arcui ironic.

— Mă inviţi şi pe mine puţin în casă, declară, luându-i cheia din mână.

— De… de fapt, sunt foarte obosită, protestă ea, nervoasă.

Cheia se răsuci în broască, iar Cade deschise uşa. Apoi, mâna lui i se rezemă uşor între omoplaţi, pentru a o împinge în partea de antreu a livingului.

— Ştii că avem de vorbit, Sam, spuse calm, trecând pe lângă ea, cu un aer familiar, spre barul din colţul îndepărtat al încăperii. Samantha înţelese că mai fusese acolo, cu tatăl ei.

Întrucât nu-şi putea permite să se relaxeze, Samantha evită canapeaua şi fotoliile comode, mergând către fereastra cu vedere spre panorama oraşului, înţesată cu lumini. Mult prea curând, Cade apăru lângă ea, oferindu-i paharul cu gin şi tonic. Îl acceptă, privind cuburile de gheaţă, pentru a nu-i înfrunta privirea.

— Nu sunt sigură că ştiu despre ce anume avem de discutat, spuse ea pe un ton defensiv.

— Despre noi, bineînţeles.

Cade ridică paharul la gură, susţinându-i privirea involuntară peste marginea acestuia. Inima Samanthei sări în gât, când întoarse capul, înnebunită, dinspre luminiţa tulburătoare din ochii lui cenuşii.

Capitolul 10

— De ce „bineînţeles”? întrebă Samantha cu un râs ascuţit, de falsă uimire. Se îndepărtă de el cu un pas scurt, grăbit, sub pretextul de a se întoarce dinspre fereastră.

— Până în seara asta, mai aveam şi eu unele îndoieli, declară Cade, urmărind-o cu privirea.

— Îndoieli, şopti ea, încercând să nu pară atât de preocupată pe cât era de fapt.

— Nu în legătură cu ceea ce simţeam eu, îi explică el, ci cu privire la tine.

— Ce vrei să spui?

Încercarea ei de a zâmbi vesel, nepăsător, fu jalnică, tremurătoare, şovăind vizibil sub privirea lui care îi studia gura.

— Nu eram sigur dacă ai reacţionat aşa la sărutările mele, pe insulă, datorită mie, sau fiindcă încercai să-mi obţii ajutorul pentru a fugi.

— Şi acum?

Îşi ţinu respiraţia, strângând paharul în ambele mâini.

Cade îşi lăsă paharul pe masă. Când porni spre ea, Samantha nu fu în stare să se mişte din loc. Mâna lui îi ridică mătasea luxuriantă a părului castaniu de pe o latură a gâtului, pielea aspră a degetului mare mângâindu-i vena astfel expusă, care pulsa vizibil. Încă nu-i răspunsese la întrebare. Nici nu conta, fiindcă atingerea o făcea să uite ce anume o întrebase.

— Ţi-e frică de mine, Sam? se interesă el.

— Da.

Respiraţia îi era aproape inexistentă.

— Din cauza a ceea ce te fac să simţi? stărui cu blândeţe Cade.

Parcă hipnotizată de mângâierea ritmică, seducătoare, a mâinii lui, spre a-i spune adevărul, Samantha răspunse:

— Da.

Privirea îi stătea ţintuită spre paharul din mâini.

Îl urmări, când Cade îi luă paharul şi îl puse deoparte. Dar părea incapabilă să ridice ochii mai sus de reverele hainei lui, al cărei material închis contrasta cu albul cămăşii.

— Te-am găsit atrăgătoare de prima oară când te-am văzut în redacţia ziarului, atât de deschisă şi nebănuitoare. Te-am admirat imediat.

Glasul lui o mângâia, accelerându-i bătăile inimii, sub degetul mare.

— Una dintre primele reguli pe care le învaţă un om, când trebuie să protejeze pe cineva, e să fie atent la ceea ce se întâmplă în jur. Pe insulă, m-am pomenit că eram atent numai la tine. Ceea ce, în meseria mea, e un păcat capital, Sam.

— Serios? murmură ea, întrucât Cade părea să aştepte un răspuns.

— Nu mi-era de ajuns să mă uit doar la tine. De fiecare dată când mă apropiam, îmi venea să te sărut.

Samantha îi observă muşchii gâtului încordându-se.

— La naiba, mormăi el. Îmi venea să fac dragoste cu tine. M-am gândit că şi tu doreai acelaşi lucru, până în noaptea aceea, în clădirea debarcaderului. Atunci, am

conchis că te foloseai de atracţia mea faţă de tine pentru a mă convinge să te ajut să evadezi. Dar nu era asta, nu-i aşa? Chiar ai fost sinceră, în noaptea aia când spuneai că vrei să plecăm împreună. N-a fost doar un truc, aşa-i?

— Cade, te rog!

Nu putea să recunoască acest lucru. Capul i se întoarse într-o parte, în semn de protest.

— Mi-am dat seama de asta în momentul când a acostat vasul tatălui tău. N-ai fugit la el, nu imediat, Sam. Nu, te-ai uitat spre mine, dorind să fug, să scap înainte de a fi prins, cu toate că-ţi închipuiai că te răpisem. Sperai să scap, nu-i aşa? întrebă Cade, neînduplecat.

— Nici eu nu ştiu ce voiam sau ce speram, negă ea, într-o şoaptă torturată.

— Vulpiţă încăpăţânată! Mă iubeşti, dar nu vrei s-o recunoşti, oftă el, cu amuzament răutăcios.

— Nu pot.

Tocmai prin aceste cuvinte, recunoştea că îl iubea.

Mâinile lui o cuprinseră de talie, în timp ce degetele ei se strângeau şi mai cald împrejurul gâtului lui. Îşi lăsă capul spre al ei şi respiraţiile li se amestecară, calde, umede, îmbătătoare.

— E foarte uşor, iubito. Repetă doar după mine – te iubesc.

Pronunţase cu grijă fiecare cuvânt, iar ochii ei căprui îi urmăriră mişcările ispititoare ale gurii, atât de aproape de a ei, în timp ce articula vorbele.

— Spune, îi ceru încet Cade.

— Te… i se apropiară buzele cu o câtime de ale ei, iu… porni şi el s-o întâmpine…besc.

Văpaia posesivă a sărutării îi mistui ultimele ziduri defensive, iar buzele i se despărţiră de bună-voie. Samantha nu voia decât să se lase în voia abandonului pe care i-l stârnea el. Dorinţa se inflama incandescentă, animată nu numai de atracţia sexuală, ci alimentată acum şi de o dragoste adâncă, irezistibilă.

Se supuse puterii braţelor lui şi se lipi strâns de el, desfătându-se cu mângâierile cercetătoare ale mâinilor lui. Nici nu se mai gândea să se abţină, când Cade îi găsi locurile cele mai ascunse, pentru a-i dărui plăcerea.

Glasul lui, răguşit şi îngroşat de pasiune, îi murmură lângă ureche:

— Mi-e atât de uşor să te iubesc, adorata mea.

În loc de a o înfiora, efectul cuvintelor lui fu asemenea celui al unui duş rece. Spunea adevărul, un adevăr pe care Samantha îl uitase, lăsându-se răpită de iubire. Oricărui om i-ar fi fost uşor s-o iubească pe fiica lui Reuben Gentry. Cu toată zestrea pe care o aducea cu ea!

Încet, începu să se retragă de sub atingerea lui. Cade se opuse doar câteva secunde, după care păru să-i pună pe seama inocenţei ezitarea de a duce îmbrăţişarea mai departe. Slăbi strânsoarea braţelor, frecându-şi bărbia de tâmpla ei.

— Te-am lăsat singură, ca să ai timp de gândire. Acum, Samantha, dragostea mea, vrei să te măriţi cu mine?

Era aproape o poruncă.

— Nu pot, răspunse ea, fără ezitare.

Bărbia lui se îndepărtă de capul ei, cu mirare, iar Samantha profită imediat de ocazie pentru a se desprinde

din braţele lui. Adunându-şi puterile, ridică privirea, pentru a-i înfrunta ochii cenuşii şi sfredelitori, în care acum se citea nedumerirea.

— Cum adică – nu poţi? se încruntă Cade. Nu ţi-am dat clar de înţeles…

— Mi-ai dat foarte clar de înţeles, îl întrerupse ea grăbită. Dar nu pot – n-am să mă mărit cu tine.

— De ce? Cu siguranţă, am dreptul să ştiu, îi ceru el, încercând să-şi stăpânească asprimea care încerca să i se strecoare în glas.

— Cere-mi să-ţi fiu iubită sau amantă.

Tremura de durerea sfâşierii interioare, dar îşi păstră vocea fermă.

— Însă nu-mi cere să fiu soţia ta, Cade.

— Ce naiba tot vorbeşti? explodă el. Dacă te voiam ca amantă, niciodată nu te-aş fi cerut în căsătorie!

— Atunci îmi pare rău, dar răspunsul este nu, spuse cu fermitate Samantha.

— Dumnezeule, Sam, dar mă iubeşti! insistă el, sălbatic. De ce nu vrei să te măriţi cu mine?

Samantha se întoarse, dilatându-şi ochii pentru a-şi stăpâni lacrimile.

— Nu fi intenţionat obtuz, Cade, replică ea, cu voce crispată. N-am uitat cine sunt. Sunt fiica lui Reuben Gentry. Tu lucrezi pentru el, e şeful tău.

Degetele lui i se înfipseră în cot, răsucind-o brutal cu faţa spre el. Crivăţul din ochii lui cenuşii o îngheţă până-n măduva oaselor. Trăsăturile aspre îi îngheţaseră într-o furie rigidă.

— Şi nu-s destul de bun pentru tine ca să mă iei de

bărbat, asta e? mârâi. Fiica patronului nu se poate coborî să se mărite cu un slujbaş de rând.

Dispreţul din cuvintele lui o făcu să închidă ochii, menţinându-şi faţa lipsită de orice expresie.

— Iartă-mă, Samantha Gentry, spuse Cade, cu glasul îngroşat de sarcasm, pentru că te-am insultat cu cererea mea în căsătorie.

Strânsoarea zdrobitoare a braţului încetă. Peste câteva secunde, uşa apartamentului se trânti, iar Samantha rămase singură. Cel mai rău era că niciodată în viaţa ei nu se mai simţise atât de singură.

Reuben Gentry tăie în două o chiflă şi începu să ungă cu unt una dintre jumătăţi.

— Carl mi-a spus că ai ieşit cu Cade într-o seară, în lipsa mea.

Privirea ochilor săi căprui se aţinti asupra ei, în aşteptarea confirmării.

— Da, aşa e.

Făcea mari eforturi să-şi păstreze vocea calmă şi indiferentă. Menţionarea acelui nume avea puterea de a o zdrobi şi evită cu grijă să ridice privirea din farfurie.

— E un om de treabă, Sam. Greu se găseşte unul mai bun ca el, comentă Reuben. Am o încredere totală în el, dar cred că pe-asta ţi-am dovedit-o, nu-i aşa? chicoti el. Ştiu că-i pot încredinţa nu numai viaţa *mea*, ci şi pe a ta – după cum am făcut.

— Da, aşa se pare, fu ea de acord, încordată, şi-şi împinse farfuria într-o parte, simţind că-i pierise toată pofta de mâncare.

— Nu mai doreşti nimic altceva, Samantha? privi Carl cu subînţeles mâncarea rămasă în farfurie, vorbind cu un reproş subtil, cum făcuse tot timpul în ultimele câteva zile, pentru că mânca atât de puţin.

— O cafea, mai târziu, răspunse Samantha.

— Cred că ai avut ocazia să-l cunoşti pe Cade destul de bine, cât timp aţi stat pe insula lui, remarcă tatăl ei, fără să abandoneze subiectul, aşa cum sperase Samantha.

— Binişor.

În clipa următoare, îşi făcură efectul şi celelalte cuvinte ale lui Reuben.

— Insula *lui*?

— Da, aparţine familiei de zeci şi zeci de ani. Bunicul lui a pierdut toată averea în Marea Criză, la fel ca atâţia alţi oameni. Cam singurul lucru salvat a fost insula. Cred că era felul bunicului său de a se agăţa de visul a ceea ce a fost cândva neamul Scott, explică Reuben, pe un ton meditativ. Casa iniţială a fost distrusă într-un incendiu, acum douăzeci de ani. Pe cea actuală a construit-o Cade, cu mâinile lui, efectiv.

— N-am ştiut, murmură Samantha.

— Desigur, lucrând pentru mine, Cade nu reuşeşte să petreacă acolo atât de mult timp pe cât ar dori, ridică el din umeri. Cum ţi s-a părut, Sam?

— Minunată.

Aproape ca un paradis, ar fi putut să adauge. Scurt timp, chiar fusese aşa. Descoperi că avea s-o doară să şi-l imagineze pe Cade revenind pe insulă. Nu voia să se gândească la el în acel decor, unde dăinuiau atâtea amintiri.

— Ai să te mai vezi cu Cade?

Involuntar, Samantha surprinse privirea iscoditoare a tatălui său şi-şi lăsă imediat ochii să coboare spre faţa de masă.

— Nu, răspunse ea scurt; simţi că se pregătea o altă întrebare şi adăugă repede: Reuben, te superi dacă îţi cer să nu discutăm subiectul ăsta?

Era o cerere răspicată, aproape imposibil de neluat în seamă.

— Dacă aşa vrei tu, Sam, consimţi Reuben.

Trecură câteva momente de tăcere, înainte de a vorbi din nou:

— Azi m-a sunat Harry Lindsay. Voia să ştie când intenţionezi să revii la ziar.

— Nu ştiu, clătină ea din cap, iritată.

— Vrei să te mai întorci? o întrebă încet Reuben, cu acea perspicacitate pătrunzătoare care reprezenta una dintre principalele lui calităţi în lumea afacerilor.

Samantha se încordă, apoi oftă.

— Nu.

Munca şi participarea la alte activităţi, în afara durerii sale din suflet, probabil că ar fi fost leacul cel mai potrivit, dar nu voia să se mai întoarcă la micul ziar de provincie. În acel moment, cariera pe care şi-o planificase nu mai părea prea importantă, fără omul iubit cu care să şi-o împărtăşească. Mai târziu, îşi putea găsi consolarea în muncă, dar acum i se părea un înlocuitor jalnic.

— Sam, se auzi din nou glasul tatălui ei, calm şi iscoditor, eşti îndrăgostită de Cade?

Mâinile i se strânseră cu putere pe marginea mesei

şi-şi împinse violent scaunul, ridicându-se grăbită.

— Ţi-am spus că nu vreau să discutăm despre el, protestă ea furioasă, ieşind din sufragerie, în timp ce ochii i se umpleau de lacrimi fierbinţi.

Cu dinţii înfipţi în buza de jos, se opri în mijlocul livingului. Făcu ochii mari, clipind nebuneşte pentru a-şi stăpâni lacrimile. Două mâini blânde i se aşezară pe umeri, pentru a o răsuci în loc.

— Lasă-mă-n pace! îi ceru ea, încordată.

— Nu ne avem decât unul pe celălalt, Sam. Şi pe Carl, desigur, zâmbi Reuben, cu nişte reproduceri miniaturale ale gropiţelor fiicei lui apărându-i lângă gură, fermecătoare şi îmbietoare. Dacă nu poţi plânge pe umărul meu, pe-al cui ai mai putea?

— M-am făcut mare, declară ea, sec.

— Chiar şi fetele care au crescut mari pot suferi. Uneori, am impresia că durerile cresc odată cu oamenii, replică el, cu înţelepciune. E clar că te-ai îndrăgostit de Cade Scott.

Samantha simţea un nod dureros în gât. Şi-l înghiţi, dând din cap:

— La ce mi-o mai fi folosind şi asta…

— Vrei să spui că el nu te iubeşte, îşi aplecă uşor tatăl ei capul, pentru a o privi în faţă.

Samantha nu-i putea spune adevărul. Cum ar fi putut să-i explice că refuzase cererea în căsătorie a lui Cade fiindcă ştia că o făcuse doar pentru a urca mai uşor pe scara succesului? Cade nu pe ea o ceruse de soţie – ci pe fiica lui Reuben Gentry. Oricât de mult îl iubea, în aceste condiţii nu putea să se mărite cu el.

— Degeaba, Reuben, clătină ea din cap cu tristeţe, căutând un răspuns care să nu-l doară. Mă dispreţuieşte.

Ceea ce era adevărat. Ultimele lui cuvinte, la despărţire, fuseseră pline de dispreţ.

— Te dispreţuieşte? se încruntă Reuben. Mi-e greu să cred una ca asta.

— Fiindcă sunt fiica ta şi ai prejudecăţi, reuşi ea să afişeze un zâmbet gol.

— Ei bine, dacă te dispreţuieşte atât de mult, de ce te-a invitat în oraş? întrebă el, neconvins de declaraţie.

— Fiindcă cu i-am cerut-o, minţi Samantha.

— Înţeleg, murmură Reuben, analizând gânditor noua informaţie.

— O să-mi treacă, îl asigură ea, dar fără s-o creadă cu adevărat.

— Sigur.

O strânse în braţe, cu putere, rezemându-şi obrazul de creştetul ei.

— Ai mai trecut peste desfacerea unei logodne, acum patru ani, aşa-i? raţionă el, cu blândeţe. Dar pe omul acela nu-l iubeai, nu?

Samantha se cutremură la pieptul tatălui ei, ridicând la gură pumnul strâns.

— Nu, şopti ea, cu voce încordată.

Ştia că, dacă mai rămânea aşa, într-o secundă avea să izbucnească în plâns. Lacrimile nu păreau decât să-i accentueze şi mai mult nefericirea. Inspiră adânc şi se desprinse din braţele tatălui ei.

— Nu ţi-ai terminat cina.

— Parc-ai fi Carl, îi zâmbi el, cu o lumină

înţelegătoare în ochi. Bei o cafea cu mine, până termin?

Samantha dădu din cap, răspunzându-i cu un zâmbet rigid, şi îl luă de braţ în timp ce se întorceau împreună spre sufragerie.

Trecu o săptămână, apoi încă una. Începea să prindă contur un sistem nepretenţios. Trezindu-se din somn în fiecare zi la prânz, Samantha îşi umplea orele după-amiezii cu plimbări lungi, ca s-o obosească şi s-o ajute să adoarmă, epuizată, după ce-şi petrecea seara cu tatăl ei, atunci când acesta era în oraş. Ceea ce se întâmpla aproape în fiecare seară, ca şi cum ar fi ştiut cât de vital era pentru ea să nu rămână singură în ceasurile îndelungate ale serii.

De trei ori invitase Reuben oaspeţi la cină, iar Samantha jucase rolul de gazdă. Numai doi oameni o cunoşteau suficient de bine pentru a-i distinge suferinţa pe care şi-o ascundea atât de convingător. Aceştia erau Reuben şi valetul lor, Carl Gilbert, şi îi păstrau secretul.

O mână o atinse uşor pe umăr, iar Samantha se întoarse pe spate, trăgând după ea şi pătura, cu ochii cârpiţi de somn. Reuşi să-şi limpezească privirea, spre chipul tatălui ei.

— Ce e? întrebă, cu vocea răguşită.

— Mă întrebam dacă azi nu te-ai putea scula mai devreme, ca să mănânci cu mine, spuse el pe un ton dojenitor. Începi să te comporţi ca o fetişcană de bani gata, răsfăţată, dormind zilnic până la amiază.

— Ştiu.

Dar somnul îi aducea uitarea, pe care rareori o putea găsi în orele de veghe. Nu era nevoie să-i explice.

— Mi-ar face plăcere să luăm micul dejun împreună, acceptă ea, dând din cap ostenită.

— Sam, deveni dintr-odată serioasă expresia lui Reuben, ai vrea să încerc eu să vorbesc cu Cade?

Se deşteptă într-o clipă.

— Nu! Reuben, te rog să nu faci asta, îl rugă ea, alarmată.

Un colţ al gurii lui Reuben se ridică, într-un surâs amar.

— Mă tem că am şi făcut-o.

— Nu!

Noul protest era vlăguit, iar Samantha îşi îndesă capul mai adânc în pernă, închizând ochii.

— Ce s-a întâmplat?

Nici nu era sigură că dorea să ştie.

— Am încercat să aduc treptat vorba despre tine, Sam, recunoscu el. Nu voiam să par un tată băgăreţ, aşa că l-am chemat în birou să discutăm alt subiect, care aşteaptă la planificare de aproape un an. Încă înainte de a apuca să încep, Cade mi-a spus ce pot face cu toate planurile mele şi cu fiica mea.

— Ce planuri, Reuben? şopti alarmată Samantha.

— În ultimii câţiva ani, operaţiunile noastre de securitate s-au extins atât de mult, încât am hotărât să le constitui într-o întreprindere separată. Voiam ca aceasta să fie condusă de Cade şi i-am oferit posibilitatea de a cumpăra acţiuni ale noii firme, îi explică el.

— O, nu! gemu Samantha, ghicind prea bine cum înţelesese Cade oferta.

— Reacţia lui a fost mult mai zgomotoasă, declară

Reuben, râzând fără zgomot. Părea să creadă că încercam să-ţi cumpăr un soţ, propunându-i un post respectabil şi important. Şi a mai spus ceva, adăugă el, studiind-o îngândurat.

— Ce anume? întrebă Samantha, într-o şoaptă îngrijorată.

— Nişte prostii, în sensul că dacă n-a fost destul de bun ca să te măriţi cu el înainte de a-l face patron de firmă, cu siguranţă că nici după aceea nu va fi.

Samantha se albi la faţă.

— Şi tu ce-ai spus?

— I-am spus că snobismul nu se numără printre defectele tale şi că singurul lucru pe care nu l-aş face niciodată ar fi să-ţi cumpăr un soţ, încheie Reuben.

— Şi el a răspuns ceva la asta? întrebă ea, cu voce slabă.

— S-a uitat rece la mine şi a ieşit din birou.

Îşi ridică mâneca sacoului, pentru a-şi privi ceasul de aur.

— Acum trebuie să plec. Mai vorbim la masă. La douăsprezece şi jumătate?

— Perfect, dădu din cap Samantha.

După ce Reuben plecă, Samantha ştiu că n-avea să mai adoarmă la loc şi, cu mişcări letargice, se dădu jos din pat ca să se îmbrace. O frământa încontinuu speranţa că poate îl judecase greşit pe Cade. Refuzase categoric avansarea în funcţie. Dar, presupunând că aşa era, oare în ultimă instanţă se schimba cu ceva situaţia?

Evident, Reuben nu-l convinsese că nu era o snoabă care se credea prea grozavă pentru el. Iar după ceea ce-i

spusese, cum l-ar fi putut convinge ea de contrariu?

Rătăcea prin apartament, agitată. Ironia situaţiei începea să-şi facă efectul. Se temuse atât de tare să n-o ia de nevastă vreun bărbat din cauza tatălui ei, încât îl refuzase pe singurul care o putuse iubi cu adevărat. Era un fapt greu de acceptat.

Se auzi soneria, iar Samantha îl lăsă pe Carl să răspundă, presupunând că sosiseră rufele de la curăţătoria chimică. Avu un şoc când, întorcându-se dinspre fereastra livingului, îl văzu pe Cade venind din antreu. Inima i se umplu de bucurie la vederea lui, înalt, plin de vitalitate şi, în ochii ei, incredibil de chipeş.

— Cade! şopti ea, gata să-i alerge în braţe, dacă glasul lui n-ar fi oprit-o.

— Ieri, Reuben mi-a făcut o propunere.

Vorbea aspru şi răspicat.

— Aproape m-a convins că tu nu ai nicio legătură. Nu contează, fiindcă o accept, iar asta te implică şi pe tine.

Samantha îl privi lung, cu toată bucuria risipindu-i-se. Oferta unei companii proprii devenise prea tentantă ca să-i reziste, îşi dădu ea seama, cu un junghi de regret.

— Mă tem că ai ajuns prea târziu, ridică ea capul, mândră. Oferta a fost retrasă.

— Mai vedem noi, răspunse Cade, cu un calm ameninţător.

Paşii săi lungi îl purtară prin încăpere, spre Samantha. În ultima clipă, încercă să scape, dar amânase prea mult. Cu o uşurinţă incredibilă, Cade o luă în braţe şi şi-o aruncă peste umăr, cuprinzându-i picioarele cu un braţ ca să n-o scape.

— Lasă-mă jos! se înfurie ea, în timp ce începea s-o scoată din cameră.

Lângă uşa din faţă, încă deschisă, Carl stătea cu sprâncenele înălţate şi un zâmbet amuzat în colţurile gurii.

— Carl, fă ceva! îl rugă Samantha.

— Ce propui? ridică din umeri valetul.

— Cheamă-l pe tata! strigă ea, în timp ce Cade ajungea în hol şi pornea spre lift; strângând pumnii, începu să-l lovească în spate. Lasă-mă jos în clipa asta!

Uşile ascensorului se deschiseră, iar Cade intră cu ea în cabină, fără să-i pese de toate protestele.

— Nu vreau să mă mărit cu tine! se răsti Samantha.

— Cu atât mai rău, fiindcă asta ai să faci, o repezi el.

Liftul se opri la etajul trei şi intră o femeie între două vârste. Tăcerea era asurzitoare. Samantha se înroşi la faţă, teribil de ruşinată.

— Lasă-mă jos! şuieră ea. Stai numai pân-o auzi tata de chestia asta! îl ameninţă, furioasă.

Cade întoarse capul spre femeia care îi privea cu o curiozitate prudentă.

— Nevestele, spuse el ironic, la primul semn de probleme, dau fuga la tăticul.

Uşile se deschiseră la parter, iar Cade ieşi cu Samantha pe umăr, fără a-i da timp să-i explice femeii că nu era soţia lui.

— Cum îndrăzneşti s-o faci pe femeia asta să creadă că suntem căsătoriţi!

Vocea îi era înecată de furie neputincioasă.

— Nu e decât o chestiune de timp.

Cade dădu din cap spre portar, în timp ce o scotea

din clădire, spre un taxi care aştepta. Aproape că o aruncă pe bancheta din spate, şi se aşeză alături, înainte de a fi apucat să se dezmeticească.

— La aeroportul J.F.K., îi spuse el şoferului.

— Nu! strigă furioasă Samantha, aplecându-se spre taximetrist. Omul ăsta m-a răpit. Cer să mă duci la cea mai apropiată secţie de poliţie.

— Sigur, duduie, sigur, dădu din cap şoferul, după care se întoarse spre Cade, făcându-i cu ochiul.

Samantha se răsuci către Cade, cu furia dizolvându-i-se în lacrimi.

— Cum îmi poţi face una ca asta? întrebă ea.

— Ne vom căsători la Las Vegas, ne întoarcem şi mergem pentru câteva zile de miere pe insulă, după care revenim aici, declară el, înverşunat.

— Nu mă mărit cu tine! refuză Samantha, cu vehemenţă.

— Tu ai stabilit condiţiile, Sam.

Ochii lui de cremene aruncau scântei.

— N-am stabilit nicio condiţie! protestă ea, disperată.

— Ascultă, o apucă de braţ Cade, trăgând-o brutal de pe marginea canapelei, înapoi lângă el. Accept caritatea propunerii tatălui tău. Iar tu te vei achita de partea ta din tranzacţie, măritându-te cu mine.

— Nu e nicio caritate, se dilatară ochii ei căprui. Reuben ştie că ultimul lucru pe care l-aş vrea ar fi ca el să-mi cumpere un soţ.

— Zău? o sâcâi el.

— Da, zău! Şi-n plus, nici măcar nu ştie că m-ai cerut

de nevastă. L-am lăsat să creadă că mă dispreţuiai. Reuben ţi-a cerut să conduci noua firmă de securitate fiindcă te consideră omul cel mai potrivit. N-a avut nicio legătură cu mine, şopti ea, cu speranţă, la vederea expresiei lui încruntate. Cade, de ce vrei să te însori cu mine?

— Răspunde-mi tu la o întrebare, îi ceru el arogant, fără a-i lua în seamă cuvintele. De ce ai refuzat să te măriţi cu mine?

Samantha ezită, apoi îşi înghiţi orgoliul.

— Pe toţi bărbaţii care au contat vreodată în viaţa mea nu-i interesam decât din cauza tatălui meu. Ştiam că te simţeai atras de mine, dar am crezut că mă cereai în căsătorie numai fiindcă eram fiica patronului. Am crezut că mă obişnuisem ca oamenii să se folosească de mine pentru a se apropia de Reuben, până te-am cunoscut pe tine. Te iubesc, Cade, oftă ea, dar nu mă puteam mărita cu tine, crezând că nu făceai decât să mă foloseşti ca să avansezi. Aşa este, Cade? Te însori acum cu mine ca să primeşti avansarea aia pe care ţi-a oferit-o Reuben?

— Vorbeşti serios? clătină el din cap neîncrezător, cu duritatea de cremene dispărându-i din ochi, pentru a fi înlocuită de o nuanţă cenuşie caldă. Credeam că era singurul mod în care puteam să te obţin. La început, m-am înfuriat crezând că tatăl tău încerca să cumpere pentru mine respectabilitatea a cărei lipsă te împiedica să răspunzi „da”. Apoi, mi-am dat seama că te iubesc prea mult ca să-mi pese. Te doream de soţie, indiferent cum te obţineam. Şi am hotărât că nu se poate să nu mă iubeşti şi tu, dacă ai ajuns să te rogi de tatăl tău.

— Te iubesc aşa cum eşti, şopti Samantha.

— Şi eu te iubesc, o trase Cade spre gura lui. Puţin îmi pasă cine e tatăl tău.

O sărută apăsat şi îndelung, strivind-o în braţe până când puterea îmbrăţişării lui o lăsă parcă fără oase în trup. Mângâierile ferme ale mâinilor lui o traseră pe genunchi, în timp ce-i căuta zonele sensibile de pe gât şi ceafă, pe care le descoperise cu alte prilejuri.

Trecură câteva minute lungi şi furtunoase, înainte ca Samantha să-şi aducă aminte că se aflau pe bancheta din spate a unui taxi, străbătând o stradă aglomerată din New York. În oglinda retrovizoare, şoferul îi vedea ca la teatru. Samantha începu să se opună mângâierilor iscoditoare ale lui Cade.

Citindu-i gândurile, el râse încet cu gura pe buzele ei tremurătoare.

— Iubito, nu există niciun lucru pe care un taximetrist din New York City să nu-l fi văzut pe bancheta din spate a maşinii lui.

Dar îşi mai înfrână întrucâtva dorinţa, deşi continua s-o ţină pe genunchi.

— Peste câteva ore, vom fi în Vegas. Dacă tot am aşteptat atâta, pot aştepta şi până atunci.

— *Sfârşit*